

Джейн Ан Кренц

Дар от огън

Глава 1

— Това е ужасно глупава идея — заяви Верити Еймс. — Господ явно ви е подминал при раздаването на разум. Или е подминал мъжете изобщо.

Тя хвърли гневен поглед към събеседниците си от другата страна на масата. Единият ѝ беше годеник, а другият — баща.

Обичаше ги силно, но точно в този момент ѝ се искаше да ги удуши. Чудеше се как можеше да харесва такива твърдоглавци — явно и тя си имаше своите недостатъци.

— Хайде, Ред, успокой се. Не виждам какво те тревожи толкова. Това ще е дребна работа, няма да ни коства никакви усилия.

Усмивката на баща ѝ проблесна в посивяващия гъсталак на рижата му брада, а очите му заискриха от ентузиазъм. Емерсън Еймс беше голям мъж с още по-голяма жажда за опасни приключения. По рождение беше авантюрист, а по професия — писател.

Верити бе наследила от него огнената коса и поразителните синьо-зелени очи. Емерсън я беше отгледал сам след смъртта на майка ѝ и се беше постарал единственото му дете да получи всестранно образование, но най-вече да може да се грижи за себе си. Въпреки усилията му, обаче, едно нещо все още ги разделяше: той имаше неутолимо желание да странства по всички краища на света, докато Верити обожаваше домашния уют.

— Татко, не се опитвай да ме убедиш. Изслушах целия план и не виждам нищо по-глупаво и рисковано от него. Самуел Лехи се е натопил в тази каша и трябва сам да се измъкне от нея. Не разбирам защо ти и Джонас се замесвате.

— Този път Лехи е загазил сериозно, Верити. Нужен му е сигурен човек, който да го спаси.

Джонас протегна плавно ръка, за да вземе чашата с водка. Той вършеше всичко с вродена мъжка грация, която излъчваше едновременно сила и

спокойствие. Гледайки го, Верити си представи елегантните движения на укротен звяр и реши, че точно така са изглеждали благородниците от епохата на Ренесанса.

Но макар че притежаваше грациозната мощ на един Медичи, Куоръл със сигурност не се обличаше като такъв. Тази вечер той беше в обичайните си одежди — тъмносиня дънкова риза, дънки и протрити ботуши. Коженият колан на кръста му беше омекнал от продължително носене. Въпреки очевидните разлики във външния вид, Куоръл притежаваше уникалните таланти, присъщи на Медичите и на Борджиите — еднакво добре рецитираше средновековна поезия и боравеше с камата.

„Прекалено е умен за сегашната си работа“ — помисли си Верити.

Джонас Куоръл бе един от малкото миячи на чинии наоколо, който имаше диплома за висше образование. Специалността му беше история на Ренесанса, и по-точно, оръжията и военното дело на тази епоха.

Не беше красив, но мъжете, които притежаваха природна сила и грация не се нуждаеха от лице на холивудска звезда. Очите му бяха с цвят на златна флорентинска монета и всеки път, когато се вгледаше в тях, Верити виждаше притаените духове от миналото. В такива моменти последното нещо, което ѝ идваше на ум, бе да оценява красотата на Джонас по десетобалната система. Можеше да я прелъсти само с един поглед или едно докосване и именно заради това беше лудо влюбена в него.

А ето, че сега той се канеше да я напусне.

— Лехи няма да търси помощ, ако не се нуждае от такава — продължи да я убеждава Джонас с плътен, мек глас. — По телефона той беше категоричен, че Емерсън е единственият, на когото може да разчита за предаването на откупа. Баща ти просто няма избор и е длъжен да отиде до Мексико, за да се разправи с похитителите. Наистина ли искаш той да замине сам при тези обстоятелства?

Още преди няколко часа Верити беше разбрала, че губи битката, но продължи да се бори отчаяно.

— Мисля, че мексиканската полиция ще се справи и без вас.

Емерсън поклати глава.

— Хайде, Ред, зная, че можеш да разбереш ситуацията. Последното нещо, което Лехи иска, е намесата на ченгета. Погледни трезво на нещата — когато човек си има работа с представителите на реда и закона в Мексико, не знае какво да очаква. Не, старият Сам е убеден, че сделката трябва да се уреди лично.

— И не може да си намери никой по-подходящ от теб? — попита Верити подозрително.

Емерсън сви рамене.

— Някой, в когото да има пълно доверие.

— Това е много показателно за живота и приятелите на стария Сам, нали? — промърмори Верити. — Не мога да си представя, че някой ще достигне преклонната осемдесетгодишна възраст, без да му е останал нито един сигурен човек, на когото да разчита при спешни случаи.

— Нима смяташ, че той е достигнал тази възраст, като се е доверявал на неподходящи хора? — провлечено я запита Емерсън.

Верити се втренчи продължително в Джонас, който отпи безмълвно от водката и ѝ отвърна с настоятелен поглед. Изведнъж тя осъзна, че е безсмислено да спори повече, тъй като в продължение на един ден след обаждането на Лехи не бе успяла да ги разубеди от тази авантюра.

Верити по-лесно прие решението на баща си — беше свикнала с неговия неспокоен дух. Но мисълта, че и Джонас ще отиде в Мексико, не ѝ даваше покой. Сякаш някой забиваше остър нож дълбоко в гърдите ѝ.

— А какво ще стане с ръкописа ти, татко? — направи последен, почти безнадежден опит. — Каза, че са ти дали кратък срок за този първи футуристичен уестърн. Ако заминеш за Мексико, ще го пропуснеш.

— Вероятно ще ми дадат отсрочка — бързо се измъкна Емерсън. — Но ако издателят не се съгласи, може и да отмени поръчката.

Верити трепна и се обърна към Джонас:

— Ти тъкмо взе да напредваш в готвенето. Залагах големи надежди на твоята яхния от леща. Клиентите я обожават.

Джонас сви устни...

— Като се върна ще довършим уроците по готвене.

Верити отпусна безпомощно длани върху масата.

— И така — каза тя, приемайки неизбежната участ — кога заминавате?

Джонас се вгледа в нея за момент.

— Утре сутринта. Рано.

Верити кимна.

— Е, тогава ви желая успех. Поздравете Сам от мен.

Тя се изправи рязко, замаяна от поражението. Ако това не беше самият край, то положително беше началото на края.

Щеше да се чувства по-добре, ако Джонас ѝ беше обяснил защо скъсва с нея. Мисълта, че никога няма да го види отново, я изпълни с отчаяние, но мисълта пък, че в близки те петдесет-шестдесет години от нейния живот той ще се появява и изчезва, когато си поиска, беше още по-непоносима. Пред очите ѝ се заредиха безкрайни срещи и раздели и тя едва не се разрида.

„По дяволите, ставам прекалено сантиментална“ — помисли си Верити като прибра две чаши от съседната маса. Прекоси празния ресторант и влезе в кухнята, опитвайки се гневно да задържи сълзите, които всеки момент щяха да рукнат по бузите ѝ.

Не можеше да се познае. Тя никога не плачеше. Беше ядосана от необичайната си емоционална реакция. „Какво ми става?!“ Знаеше, че рано или късно това щеше да се случи. Че един ден Джонас щеше да се предаде на неукротимия дух, който го беше водил години наред, преди да я срещне.

Беше се подготвяла психически за този ден, но сега, когато той дойде, осъзна, че е потресаващо уязвима, и, че не бе направила абсолютно нищо, за да се предпази. През последните пет месеца Джонас бе взел от нея всичко, което бе способна да му даде, а сега изведнъж той си отиваше.

Допускаше, че можеше и да се върне, но не и заради любовта помежду им. Ако Джонас изобщо се появеше някога, то щеше да е заради психическата му зависимост от нея. Напоследък обаче, тя се съмняваше, доколко силна беше и тази уникална връзка между тях.

Джонас Куоръл притежаваше странен, почти психоматичен талант, който преди години едва не го бе превърнал в убиец и го бе пратил в лудница, но чрез Верити той беше открил начин, как да овладее пътешествията си в непознатите измерения от миналото и в мистериозния тунел на времето, където бяха замразени сцени на насилия, убийства и кръвопролития.

„Да — рече си Верити, като остави чашите в мивката. — Джонас ще се връща при мен дотогава, докато се нуждае от помощ, за да разкрие тайната на своята способност. Но като овладее тази мощ, той ще изчезне и никога няма да се върне.“

— А може би краят е много по-близко — произнесе гласно, светвайки лампата в кухнята.

И в двата случая я очакваше един тягостен, самотен живот. „Е, не напълно самотен“ — помисли си с безпокойство и леко докосна корема си. Безсмислено бе да изпада в паника — доста жени имаха нередовен цикъл. Стресът и грижите можеха да изиграят лоши номера на женското тяло.

Взе любимото си кожено яке и отвори задната врата на ресторантчето. Февруарската нощ беше ужасно студена. Имаше лед по пътеката, която водеше към двете бунгала, скрити под дърветата. Внимателно закрачи към

уютната къщичка, която споделяше с Джонас, откакто той пристигна миналата есен.

Зимата обещавахе да бъде дълга и мразовита.

Двамата мъже, които останаха в празния ресторант, потънаха в тежко мълчание. Звукът от хлопването на вратата след Верити още отекваше в главата на Джонас и той се зачуди колко би могло да трае това. Пресегна се и взе почти празната бутилка водка.

— Тя ще те чака да се върнеш — успокои го Емерсън. — Няма да избяга никъде. Ще стои тук неотлъчно и ще те чака.

— Господи, не мислех, че ще го приеме толкова навътре — промърмори Джонас. — Очаквах няколко фойерверки отначало, но предполагах, че после тя ще стихне и постепенно ще се вразуми. По дяволите, сякаш заминаваме за година, а не само за няколко дни!

Емерсън го погледна замислено.

— Ако искаш да се измъкнеш от цялата тази работа, просто ми кажи. Мога да уредя всичко и без твоята помощ.

— Не говори глупости! Ще направиш голяма щуротия, ако се изправиш сам срещу трима. Трябва зад гърба си да имаш сигурна подкрепа. И двамата знаем много добре, че няма да е само предаване на откуп, както ти се опита да излъжеш Верити. Те ще се опитат да убият Лехи. За тях е по-лесно и по-чисто по този начин.

— Така е. Сигурен съм, че Лехи е предвидил това, когато е избрал мен, да събера и предам парите.

— Най-малкото е успял да убеди похитителите, че ти си единственият човек на света, на когото може да се повери уреждането на замяната.

— Старият Сам е едно мъдро копеле и е напълно прав. Ако беше помолил някой друг, той най-вероятно щеше да си поиграе на хазарт с похитителите, докато свършат париите. Съжалявам, че го казвам, но повечето от тъй наречените му приятели, натопят ли един път пръсти в меда, забравят всичко за дълговете на приятелството.

— Струва си да платиш, за да имаш един-двама верни приятели на този свят — замислено рече Джонас.

— Вярно. И като стана дума за това, ценя много предложението ти да дойдеш с мен, Джонас. Но не искам да съм причина за раздялата ви с дъщеря ми.

— Верити и аз няма да се разделим заради такова дребно нещо — отсече твърдо Джонас. — Тя ще се появи след малко. Просто е бясна, защото е свикнала всичко да върви според нейните желания. А за това си виновен ти. Разглезил си я.

Емерсън въздъхна.

— Не знам, Джонас. Никога не съм я виждал в такова състояние. Към края на разговора тя сякаш се предаде. А не е от тези, които се предават току-така. Научил съм я да се бори, за да постигне това, което иска.

Джонас усети как вътрешностите му се свиват в ледена топка. Мисълта, че Верити може да си отиде, го връхлетя внезапно и го зашемети. Не беше помислял никога за това. Беше привикнал към начина, по който тя му се отдаваше напълно в леглото, към начина, по който тя вдигаше шум около неговата кариера или около липсата на такава, и към начина, по който го поучаваше как да промени отношението си към работата. През последните месеци бе поглъщал с наслада нейното внимание и бе приел за абсолютно сигурен факта, че тя е влюбена в него.

Още по-лошо — самодоволно се беше залъгвал, че психичната връзка, която ги сближаваше, лежеше непокътната в основата на техните взаимоотношения и щеше винаги да бъде там.

Джонас реши, че трябва да се успокои. Тази необичайна зависимост между двамата беше неговият коз. Верити не можеше да я отхвърли. Тя ги обвързваше много по-здраво от любовта, секса или работата. Верити просто не бе в състояние да я игнорира. Но през последните месеци се бе убедил, че тази крехка жена притежава достатъчно решителност и енергия, за да реализира всяко свое желание. Знаеше, че ако тя е решила да го отпише от живота си, вече е загубил битката.

Доизпи водката си и стана.

— По-добре да отида в бунгало и да си приготвя багажа.

— Точно така — отвърна Емерсън и изви гъстите си вежди. — Аз ще заключа ресторанта. Не забравяй да навиеш часовника. Трябва да напуснем града в пет, за да хванем полета до Мексико Сити. До летището в Сан Франциско има 90 минути път с кола.

— Ще се видим в пет.

Джонас излезе с големи крачки от заведението, без да се обърне назад. Изобщо не мислеше за ранното сутрешно ставане.

Списъкът с най-важни неща в живота му беше кратък. Взаимоотношенията им с Верити заемаха първо място в него. Първоначалната причина за това беше нейната способност да контролира

странната енергия, която се таеше в него. Но впоследствие се появиха и други връзки като страст, приятелство и любов, които се преплетоха с психичната.

Джонас не си правеше труд да анализира чувствата, които го сближаваха с Верити, но усещаше, че понякога на нея ѝ се иска да повдигне този въпрос.

Според него, жените притежаваха неподражаемия талант да създават проблеми от неща, които в очите на един мъж изобщо не са проблемни.

Пое дълбоко нощния въздух. Малкото градче Сикуънс Спрингс беше потънало в сън. В цяла Северна Калифорния властваше необикновено студена зима. Беше валяло малко през януари и се очакваше, че преди да е свършил февруари, ще завали още няколко пъти.

В Мексико щеше да е по-топло, но не толкова, колкото в леглото на Верити.

Изстена при мисълта, че през следващите няколко дни ще спи без червенокосата си хубавица. Вдигна яката на новото си велурено яке. Обичаше това яке, защото му го бе подарила Верити за Коледа. Преди да дойде в Сикуънс Спрингс, не беше носил подобна дреха по простата причинна, че не се нуждаеше от такава. Странстванията му през последните пет години бяха само из островите на Тихия океан и Мексико — все места с топъл, влажен климат и благоухания. Места, където хората пиеха твърде много ром и текила и не даваха пет пари за миналото. Места, които изсмукваха от човека и последното желание да се съсредоточи по-внимателно върху бъдещето си. Места, където всеки можеше да се скрие дори и от себе си.

Пъхна ръце дълбоко в джобовете си и се запъти към бунгалото на Верити. Вече виждаше примамливата светлина струяща от прозорците. Няколкостотин ярда по-нататък, на брега на езерото, внушителната, неокласическа фасада на елегантния балнеолечебен център. „Сикуънс Спрингс“ пламтеше в потоци от блясък. От това разстояние сградата сякаш сияеше в почти неземни цветове. Верити понякога ходеше да се отпуска в горещите минерални басейни през нощта. Джонас се надяваше, че не е решила да се изкъпе точно сега.

Докато изкачваше стъпалата пред бунгалото ѝ, забеляза някаква сянка зад прозореца. Успокои се — явно тя си беше вкъщи и го чакаше. Отвори предната врата и влезе с чувство на смътна тревога.

Верити се извърна рязко. Очевидно се канеше да си ляга. Беше наметнала дълъг халат върху памучната си нощница, а ореолът на непокорните ѝ червени къдрици подчертаваше изящното ѝ лице и огромните ѝ, изразителни очи.

Както винаги, Джонас бе връхлетян от зашеметяваща страст и изпита непреодолимо желание да закриля своята малка лудетина. „Тя винаги се е нуждаела от мен — каза си той, — и ще продължи да ме чака. Може да бъде учудващо упорита, но въпреки този недостатък, си остава една мила и уязвима жена. Трябва ѝ мъж, който да бди над нея. Все още е твърде слаба“ — реши, като я огледа преценяващо. Цяла зима я беше убеждавал да понапълнее, но усилията му се оказаха безрезултатни. Верити работеше твърде упорито. Тя беше собственичка на ресторанта „Ноу Бул“ и в качеството си на такава, преживяваше всички тревоги и притеснения на дребния предприемач. Миналата есен Джонас беше станал неин сервитьор, мияч на чинии и момче за всичко. Напоследък го учеше как да готви вегетариански ястия, които бяха специалитетът на заведението.

Като цяло той харесваше работата си, а и „ползата“ беше очевидна — можеше да спи с шефката си по всяко време. При това знаеше, че никой друг преди него не бе удостояван с тази чест. Беше абсолютно сигурен, че е първият мъж в живота ѝ.

— Какво пиеш? — запита я, докато събличаше якето си. Първо бе решил да опита със спокоен, разумен тон.

— Чай от лайка. — Верити стисна чашата с две ръце. — Искаш ли?

— Не, благодаря.

— Действа успокояващо. И приспива.

„Е, най-важното е, че не крещи.“ Джонас се подсмихна и ѝ хвърли лукав поглед.

— Имам по-добро лекарство за сън. Ела с мен и ще ти покажа.

Започна да разкопчава ризата си, но тя стоеше безмълвно на мястото си и отпиваше малки глътки от чая. Стори му се, че зърна в очите ѝ следа от недоверие и усети отново ледените пръсти, които преди минути бяха сграбчили вътрешностите му.

— Кога тръгвате утре?

— В пет. Ще стана около четири и ще нахвърлям нещата си в сака. Няма да ми трябват много вещи — отивам само за няколко дни.

Верити се улови за последното изречение и поде атаката си.

— Предполагам, че едно от нещата, които ще сложиш в раницата, е онзи проклет нож, който носиш постоянно със себе си?

— Скъпа, знаеш, че без него се чувствам като гол. Вземам го за всеки случайни, не смятам да го използвам...

— Не ти вярвам — прекъсна го тя тихо. — Ти и татко нямате намерение само да доставите откупа и да се оттеглите, нали? Сигурна съм, че ще се опитате да освободите Самуел Лехи.

Джонас сви устни.

— Това е само даване на откуп, Верити. Няма причина да мислим, че хората, които държат Сам, ще искат нещо повече, освен парите. Чиста търговска сделка.

— Сигурно.

Той се взря в очите ѝ.

— Лехи е добър приятел на баща ти. Нима можеш да очакваш Емерсън да стои със скръстени ръце?

— Не, разбира се — отвърна Верити.

— А нима очакваш от мен да се излежавам тук, докато Емерсън урежда нещата сам в Мексико?

— Не.

Верити се обърна за миг, за да остави чашата на масата, а когато погледна отново към Джонас, на лицето ѝ играеше усмивка.

Той мислено си отбеляза, че това не е онази усмивка, от която му омекваха колената, но се успокои, че все пак е усмивка. Беше малко особена — сякаш демонстрираше някакво превъзхождащо женско разбиране за нещата.

Тя не му допаднаше много. Беше долавял следи от този странен каприз върху пухкавите ѝ устни няколко пъти през последните седмици, който бе започнал да го безпокои. Имаше усещането, че Верити знае нещо, което той не знае.

Хвърли ризата си на облегалката на най-близкия стол и се приближи към нея. Протегна ръце. Верити се плъзна между тях и обви своите около кръста му. Той зарови лице в косата ѝ.

— Ще се върна колкото се може по-скоро, Ваше височество — обеща тържествено.

Сладкото ѝ уханье отпусна нещото, което го беше стягало здраво през последните няколко часа. „Всичко ще се оправи — помисли си. — Верити ще ме чака. Тя обича дома си и ще бъде тук, когато се върна.“

— По-добре си легни рано тази вечер — отвърна тя. — Имаш нужда от сън.

— Това е най-умната ти идея за днес.

Джонас я вдигна и я понесе към спалнята. Усети изпънатите мускули на бедрата ѝ под нощницата. Обхвана го неистово желание да я обладае, което премина в изгарящ огън.

Докато съблече халата ѝ, Верити вече сияеше от същия плам. Облегна се на възглавницата, за да го наблюдава как смъква ципа на дънките си.

— Знаеш ли какво? Започнах да свиквам с това — каза той, като се съблече и припъзля до нея в леглото.

Беше крайно възбуден.

— С кое?

— Да те любя всяка нощ. Усещам го като нещо много удобно и естествено.

Погали я и почувства напрежението в нейното тяло.

— Не си ли свикнал прекалено много? — изстреля Верити, без да вдига поглед.

Пръстите ѝ си играеха с къдравия мъх по гърдите му.

Джонас настръхна.

— Какво, по дяволите, значи това?

Верити сви рамене.

— Нищо. Само си мислех, дали не ти е омръзнало вече в Сикуюнс Сингс. Тук не е толкова забавно.

Той въздъхна облекчено и я целуна нежно по шията.

— За мен е достатъчно забавно.

Верити се извърна с лице към него и Джонас внимателно притисна краката ѝ между своите, за да съблече нощницата ѝ. Приведе се над нея и проследи с устни деликатните извивки на голото ѝ тяло. Беше изключително мека и топла. Гърдите ѝ настръхваха и при най-ефирното му докосване. Зърната им набъбнаха и се вирнаха под неговите жадни милувки.

Дишането на Верити се учести. Тя спусна ръка към бедрата му и я плъзна от вътрешната им страна, за да поеме твърдата му мъжественост в дланта си. Успяваше да го влуди само с една ласка. Знаеше точно как да го подразни, усещаше точно как да задържи пулсиращата му енергия, докато го запали за себе си. Стисна го нежно и дъхът му секна.

— Господи, Верити! Това ме влудява! — изхриптя Джонас. — Имаш възшебни пръсти!

— Благодарение на теб — прошепна скромно Верити. — Всичко дължа на теб.

— Трябва да знаеш, че това не може да се повтори с никой друг — отплати ѝ се той за признанието, повлиян от чувството за собственост, което се надигна в него.

— Така ли? Мислех, че в тъмното всички мъже си приличат.

— Това е само мит. Пълна измислица.

Бавно разтвори краката ѝ с едната си ръка, докато с другата потърси топлата, влажна плът между тях.

— Верити, не се шегувам. Това, което става между нас, е нещо уникално и ти го знаеш. Иначе защо би ме чакала толкова години, без да се обвързваш с друг?

Тя се усмихна в тъмното.

— Ти самият си ми обяснявал по различни поводи, че никой друг, освен теб не е дръзнал да се пребори с острия ми език и с опърничавия ми нрав и затова съм останала сама толкова дълго.

Джонас също се засмя.

— Да, признавам, че е така, но това са допълнителни фактори, а основната причина е, че си чакала мен. Ти нямаше представа за това, но то си беше факт. За твое щастие, аз не обърнах внимание на бодлите, а реших да търся цвета на розата.

— Джонас, ставаш нахален.

— Човек трябва да се гордее с постиженията си. Укротяването на опърничавя жена е дяволски трудна работа. Мъжете, които са способни на такъв героизъм в днешно време, се броят на пръсти. Това е нещо като призвание.

— Наистина ли?

— А-ха.

Джонас зашари с устни надолу по тялото ѝ, като вдишваше упойващия му мирис и се придвижваше все по-близо към своята цел. Спря се под корема ѝ и повдигна краката ѝ на раменете си. Разтвори я нежно с пръсти и наведе глава.

— Джонас!

Изящните ѝ нокти се забиха в гърба му. Джонас се опи от гъстия ѝ, топъл аромат и с наслада долови учестените ѝ въздишки на задоволство. Изпитваше примитивна, животинска тръпка при мисълта, че може да направи от тази скована, капризна стара мома, от тази агресивна и вироглава властница една страстна прелъстителка, една магьосница, която жадува за него и само за него.

Верити трепереше от възбуда в ръцете му и караше мъжествеността му да се напряга до пръсване. На Джонас му се струваше, че никога няма да се насити на това усещане — беше се пристрастил към него като към наркотик.

Той настойчиво задълбочи интимната целувка, наслаждавайки се на първичния мирис на женското тяло. Верити му отвърна, като заби още по-дълбоко ноктите си. „Е, добре, щом искаш да оставиш следа по мен, аз няма да ти остана длъжен“ — мина му през ума. Не можеше да се сдържа повече, дочувайки полузаглушените ѝ викове на доволство. Впусна езика си в последна страстна атака, която я превърна в гърчеща се нажежена енергия. Тялото ѝ се стегна и Джонас се втурна към нея като мощна вълна. Верити се вкопчи в него и обви крака около кръста му. Той намери устните ѝ и я остави да вкуси самата себе си. Еротичната целувка го подлуди и прошепна дрезгаво:

— Хвани се за мен, Верити!

Изрече го със същата настоятелност, с която я молеше да бъде до него, когато психичните сили се отрицваха и му позволяваха да надниква в миналото. Единствено тя можеше да контролира властното въздействие на това минало и да укротява пристъпите на страстното му желание.

— Да, Джонас, така, точно така...

Той проникна в нея на бавни, мощни тласъци, за да усети как копринено меките стени на утробата ѝ се стягат около него. Долови слабото съпротивление, с което нейното тяло го посрещна. Тя беше толкова малка, стегната и топла. Пламтящата ѝ, влажна вътрешност започна да пулсира в отговор на неговия настоятелен, изпълващ натиск. Джонас се гмурна дълбоко в нея и се изгуби в плътно притискащата го топлина. Потънаха заедно в прииждащите потоци от желание. Още щом усети нейните конвулсии и чу задъханите ѝ стенания, Джонас се хвърли без задръжки в буйната вълна.

Избликът му последва малко след нейния. Беше разтърсен от собствения си вик на триумф и доволство, след което главата му рухна на гърдите ѝ. Потта му се сля с нейната. Той долови с наслада последните, затихващи трепети дълбоко в утробата ѝ. Беше още в нея и усещането бе като изключително нежен масаж по най-интимната част от тялото му.

Знаеше, че ако остане в нея, ще се втвърди отново. Ако искаше да спи, трябваше да се отдръпне.

— Обичам те, Верити.

— Аз също, Джонас — прошепна тя.

Лежаха така дълго, наслаждавайки се на отмиращите любовни тръпки. После Джонас се претърколи неохотно и легна по гръб. Положи рамо под главата ѝ и си рече, че оттук насетне всичко ще се оправи.

Беше почти заспал, когато Верити се обади в тъмното.

— Мисля, че имам нужда от почивка. Може би ще си взема отпуск, докато ти и татко сте в Мексико.

Джонас мигновено излезе от унеса си. Обзе го познатото животинско вълнение, което граничеше със страх. Страх, който го беше притискал през последните няколко седмици. Страх, който той не искаше да си признае. Страх, че любимата му може да му се насити като любовник...

Глава 2

— Почивка!

Джонас подскочи като ужилен.

— Какво, по дяволите, говориш?

Верити се облегна на възглавницата и се загледа умислено пред себе си. Бурната реакция на Джонас я стресна.

— Мисля, че наистина ми трябва малко почивка. Ти самият ми повтаряш постоянно, че работя прекалено много. Е, струва ми се, че сега е най-подходящият момент да понамаля темпото. И без това нямам много работа. В ресторанта се появяват само шепа туристи — и персоналът на курорта, а не вярвам някой от тях да протестира, ако затворя за една седмица. Хавайските острови са прекрасни по това време на годината.

— Смяташ, че никой няма да протестира, ако отидеш да се забавляваш на някакъв си слънчев остров?!

Джонас беше бесен. Надвеси се застрашително над Верити и притисна лицето ѝ между дланите си.

— Искам да ти съобща една новина — аз ще протестирам! И то упорито. Ако си мислиш, че ще те пусна просто така да се шляеш по плажа полугола сред някаква си пасмина от плейбои, много се лъжеш.

Верити започна да се нервира.

— Значи ти може да се забавляваш под слънцето на Мексико, а аз нямам това право, така ли?

— Всемогъщи Боже! — изрева Джонас. — Знаеш много добре, че не отивам в Мексико, за да се забавлявам!

— Мога да дойда с теб. Нямам нищо против да ви изчакам в Акапулко — предложи тя, след като предварително обмисли възможните варианти.

— В никакъв случай. Искам да си далеч от Мексико. Представяш ли си как ще се справя с работата ако непрестанно се чудя какво вършиш в Акапулко? Избий си го от главата, Верити. Ще стоиш тук, за да не се притеснявам за теб. Ако наистина искаш да си починеш, ще отидем някъде заедно, след като се върна. Тъкмо ще имаш една седмица на разположение да избереш подходящо място и да планираш нещата.

— Как мога да планирам нещата, когато не знам, дали изобщо ще се върнеш?

— Колко време може да отнеме уреждането на един откуп? Най-много десет дни. Така че, направи планове за след две седмици. А най-добре — за следващия месец. По дяволите, мисли разумно.

Джонас говореше през зъби, едва сдържайки напирания гняв.

Верити обви ръце около врата му и усети напрежението, което се разливаше оттам към мускулите на широките му плещи.

— Обещай ми, че ще бъдеш много предпазлив в Мексико.

— Аз винаги съм предпазлив, Верити. Но тази глупава идея за отпуската... Не искам да ходиш никъде, докато не се върна. Чу ли ме?

— Чух те. — Верити се опита да го умилостиви с прелъстителка усмивка. — Ще ми липсваш, Джонас.

Той се поколеба за момент. После се наведе бавно и я притисна в обятията си.

— И ти ще ми липсваш, господарке моя. Дръж се, както трябва, докато ме няма.

— Грижи се за себе си, Джонас. Грижи се и за татко. Той вече не е така млад и силен, както някога.

— Твоят старец все още може да се справи с два пъти по-млади от него. Това, което губи физически заради възрастта, го наваксва с остър като бръснач ум.

Джонас докосна устните ѝ със своите.

— Не се тревожи за него, скъпа. Ще го държа под око постоянно.

— Грижи се и за себе си. В днешно време трудно се намират добри миячи на съдове.

— Винаги е удоволствие да бъдеш ценен. Само гледай да не направиш размествания в персонала докато ме няма.

— Бъди спокоен.

Верити обхвана твърдите му задни полукълба и ги стисна подканващо.

— Скъпа, ти си ненаситна.

Джонас целуна гърдите ѝ с топли и влажни устни.

— Имам късмет, че и ти винаги си готов.

— Късметът няма нищо общо с това.

Той плъзна коляно между бедрата ѝ.

— По дяволите — промърмори, заравяйки лице в шията ѝ, — мога да спя и в самолета.

Емерсън се подаде от прозорчето на джипа и махна за довиждане на дъщеря си, която стоеше на вратата на ресторантчето „Ноу Бул“. Верити му отвърна с въздушна целувка.

— Изглежда сте си гукали доста приятелски снощи — отбеляза Емерсън. — Верити определено имаше щастлив вид. Очаквах, че и този път няма да пропусне да ни изнесе обичайната лекция за мъжкото безразсъдство.

Джонас изкара джипа на пътя, който извеждаше от Сикуънс Спрингс. Още беше тъмно и провинциалното градче дремеше тихо оттатък езерото.

— Снощи нещата не изглеждаха чак толкова розови. Струваше си да я чуеш, Емерсън. Каза, че щяла да си вземе отпуск и ще отидела някъде сама. Можеш ли да го проумееш? Нещо като почивка на Хавайските острови, докато ние се потим в Мексико. Ако не ме беше одрала по крака последния път, когато направих опит, бих я вразумил с една пръчка. Имаше намерение да запраши към островите, веднага след като ми види гърба.

Устните на Емерсън трепнаха за момент. Загледа се пред себе си със замислено изражение.

— Убеди ли я да се откаже?

— Абсолютно. Казах ѝ, че ако наистина иска да излезе в отпуск, трябва да ме изчака да се върна от Мексико, и ще отидем заедно. Предложих ѝ да прекара следващата седмица в планиране на пътешествието. Това ще ѝ отвее вниманието, а и ще задейства въображението ѝ.

— Аз мисля, че наистина ѝ трябва почивка — произнесе Емерсън бавно. — Нещо се е променило в нея напоследък. Забелязал ли си?

Джонас отговори след дълго мълчание:

— Да.

Отдавна искаше да разбере какво става в женската ѝ глава. Неведнъж я бе улавял в моменти, когато сякаш говореше със себе си, погълната от

собствените си мисли как да промени живота си. Тези спомени го изпълниха с ново безпокойство и с още по-натрапчивото съмнение, че той е единственият, който я притежава напълно и завинаги.

Нима Верити имаше намерение да си търси друг любовник! Тя беше чакала 28 години, за да изпита първото си сексуално преживяване, 28 години, за да бъде само негова. Беше се хвърлила в любовта като в бурно море. Джонас се опита да се отърси от мисълта, че би могла да си намери някой друг.

— Сигурен ли си, че я разубеди да ходи на островите? — попита Емерсън.

Чак сега Джонас си спомни, че снощи Верити беше променила темата, без да му даде твърдо обещание, и процеди през зъби:

— Няма да посмее. Знае, че последствията ще бъдат ужасни.

— Аха. Преимуществата на „мъжкото безразсъдство“. Нищо чудно, че толкова го ценим. То ни дава приятното и напълно измамно чувство за сигурност, когато най-много се нуждаем от него — изсмя се сухо Емерсън.

Джонас опипа златната обеща в джоба си. Тя беше на Верити. Носеше я непрекъснато, откакто я бе намерил в една мръсна алея през онази злополучна нощ в Мексико.

— Някои от нас получават това чувство от друго място.

Нежната повърхност на златото донякъде го успокои.

— Е, тъй като в момента не можем да направим нищо повече относно моята щерка, предлагам да поговорим за това, как да отървем Лехи, и какъв точно ще ни е планът.

— Планът ли? — Джонас хвърли учуден поглед на Емерсън. — Това значи ли, че ти вече имаш някакъв?

— Хей, аз си изкарвам хляба със съчиняване на романи, нали? Разбира се, че имам план. Освен това, знаеш много добре, че не можем само да хвърлим откупа и да очакваме Лехи да се появи цял-целеничък. Трябва да влезем и да го измъкнем.

— Чакай, нека да уточним нещата. Кой ще участва в това нещо?

— Ти и твоят верен нож, освен всички останали. За наше щастие, момчето ми, ти си всеотранно развита личност.

Четири дни по-късно Верити прекара сутринта в офиса на единственото туристическо бюро в Сикуюнс Спрингс. Вечерта клиентите в заведението бяха толкова малко, че тя се принуди да затвори по-рано от обикновено и се

отправи по познатата пътечка към минералните басейни на курорта. В ръка държеше пакет с рекламни брошурки на агенцията.

Банята, построена в европейски стил, беше празна. Изкуствената светлина хвърляше отблясъци върху синьо-белите плочки, а водата бълбукаше подканващо. Верити се съблече и се гмурна в любимия си басейн, чиято гореща вода миришеше силно на лековити минерали. Отпусна се в ласкавата ѝ прегръдка и като закрепил рекламните до себе си, започна да разглежда снимките на слънчеви брегове и тропически морета.

Преди час бе решила, че повече няма смисъл да стои в очакване до телефона. Явно Джонас нямаше да се обади и тази вечер. През изминалите четири дни не си беше направил труда да ѝ позвъни и те ѝ се сториха най-дългите през живота ѝ.

Беше ѝ писнало да препрочита стиховете, които той беше забол върху възглавницата, преди да тръгне:

Чакай ме, любима моя, чакай ме и в студ и в пек.
Чакай ме, дори и всичко да се скрие в зимен лед.
Аз ще те сънувам, мила, в сънища от златна жар,
в чудни сънища от страсти, на които ти си господар.
Но когато се завърна, ако в отпуска си ти,
клетва давам — ще изляза вълн от кожата си.

— Верити! Откога те търся. Звъних в ресторанта и у вас, но никой не ми отговори. Сетих се, че може да си тук.

Верити вдигна поглед от проспекта на един ослепително бял курорт със съблазнителен плаж.

— Здравей, Лаура. Какво има?

Лаура Грисуалд се усмихна.

— Не съм много сигурна, но предчувствам, че открих подходяща работа за Джонас.

Верити затвори проспекта.

— Работа?

— Знаех си, че това ще те заинтересува.

Лаура кимна и дългата ѝ кестенява коса проблесна. Цялото ѝ тяло сияеше от здраве. Тя и съпругът ѝ Рик управляваха курорта и двамата изглеждаха като подвижни реклами на „Сикуюнс Спрингс“.

— Привечер при мен дойде млада двойка — брат и сестра, предполагам. Споменаха, че търсели Джонас Куоръл.

Верити се изправи бързо. Последния път, когато бяха търсили Джонас, той едва не беше умрял.

— Питаха ли за него по име?

— Да. Казаха, че искат да го видят във връзка със специалността му. Не вярвам да са изминали толкова километри, за да наемат мияч на чинии, и затова предположих, че се интересуват от неговата научна специалност. Бях сигурна, че поне ти ще бъдеш заинтригувана. Зная, че се опитваш да върнеш Джонас към предишните му занимания още от деня, когато започна да мие чинии при теб.

— Трябва да те уведомя, че усилията ми не са напразни. Преди две седмици той публикува статия в едно историческо списание — обяви гордо Верити. — Ако искаш, мога да ти дам един екземпляр. Поръчах 20 броя.

— Наистина ли?

Лаура беше искрено впечатлена.

— Помня, че ми беше споменала нещо за това. Статия по история на Ренесанса?

— Точно така. Сравнение между съвременните техники за фехтовка и стила, използван през късния Ренесанс — поясни ѝ Верити, като не счете за необходимо да я информира, че в действителност Джонас бе проверявал ефективността на тия техники доста детайлно на практика, вследствие на което на рамото си имаше един неприятен белег.

Окончателното написване и предаване на статията, беше резултат от усърдието, с което Верити го беше придумвала, с риск да стане досадна. Тя не можеше да гледа безучастно, как един гениален мозък спи, докато собственикът му мие чинии, макар самият Джонас да не се безпокоеше много от това.

Когато анотацията на статията беше пристигнала по пощата, Верити бе констатирала, че нейното въодушевление е по-голямо от неговото. Но навреме се бе сетила, че той вероятно бе публикувал статии в много по-престижни списания.

Въпреки това, имаше намерение да направи рамки за нейните 20 копия. Беше накарала Джонас да им постави автограф.

— Какви са тези хора и какво искат от Джонас? — попита обезпокоена.

— Както ти казах, те са брат и сестра, фамилията им е Уоруик. Дъг и Елиза. Дъг е борсов агент и е на около тридесет години. Сигурно кара БМВ и носи изискано бельо. Елиза е по-млада, симпатична е и много лъчезарна. Постоянно се усмихва, от което сякаш те хваща морска болест. Имам чувството, че е забъркана в някакви метафизични афери.

— Имаш предвид, че се занимава с контактърство и кристали?

— Такова впечатление създава. Дъг изглежда по-земен в сравнение с нея и мисля, че той ще плаща за работата.

— Чудя се какво очакват от Джонас.

Лаура сви рамене.

— Ти каза, че преди неговото странстване през последните години, той е бил известен с това, че е способен да установи автентичността на исторически находки и музейни експонати. Може би двамата Уоруик искат неговото професионално мнение относно нещо, което изследват. Мислиш ли, че Джонас ще се заинтересува?

— Не знам, но аз със сигурност съм заинтригувана. Време е този човек да вкара знанията и опита си в действие.

Верити никога не бе обяснявала на Лаура или на някой друг, че истинският талант на Джонас беше психичен, а не научен.

— Имам досадното предчувствие, че той ще пропилее живота си така, както татко пропиля своя.

— Разбирам. Знам, че напоследък главното ти занимание е да промениш Джонас. Имаш късмет, че той не е обидчив.

Лаура се подсмихна, защото добре знаеше мнението на Верити, относно оползотворяването на човешките знания и способности.

— Кога ще се върнат Джонас и баща ти от бизнес пътешествието?

— Чакам ги всеки момент.

Верити се зае да барабани по ръба на басейна и се направи, че не забелязва въпросителния поглед на Лаура. Не би могла да ѝ обясни, че Емерсън и Джонас бяха заминали към Мексико, за да спасят един стар приятел с твърде лоша слава. Беше ѝ казала, че Джонас просто помага на Емерсън при уреждането на някаква лична търговска сделка.

— Не знам колко могат да чакат двамата Уоруик — рече колебливо Лаура.

— Ако сделката е приемлива, ще се наложи да помисля как да ги задържа. Защо не ги изпратиш при мен за обяд, Лаура? Кажим им, че аз съм

мениджър на Джонас и в негово отсъствие аз уреждам ангажиментите и сделките му.

Лаура отметна глава.

— Наистина ли?

— Всъщност, току-що се самоназначих. Не ме гледай така. И без това, друг няма да се заеме с тази работа, най-малко пък Джонас.

Верити се замисли намръщено.

— Знаеш ли какво, с малко шумотевица в пресата тази сделка може да се превърне в доходен бизнес. Ако Джонас не иска да се върне в академичния свят, то поне може да работи като консултант за хора като Уоруикови. Хей, измислих!

— Какво?

— Ще го наречем „консултант по история на Ренесанса“. Как ти звучи?

— Най-после мозъкът ти заработи — отвърна поощряващо Лаура и се изправи. — Ще ти ги изпратя утре за обяд. Надявам се, че Джонас няма да протестира, когато се върне и открие, че си приела „консултантски ангажименти“ от негово име.

— Аз ще се оправя с него — заяви Верити с повече убеденост, отколкото чувстваше в действителност. — Само трябва да разбере, че го правя за негово добро. Прекалено умен е, за да мие чинии цял живот. Един ден ще ми благодари за този жест.

— На твое място бих помислила още веднъж, преди да се лиша от такъв чудесен сервитьор, мияч на чинии и момче за всичко. В днешно време човек трудно намира помощник, на когото може да разчита. Но въпреки това, далеч съм от мисълта да ти развалям удоволствието.

— Удоволствието?

Лаура се изсмя.

— Не се прави на света вода ненапита. Ти и Джонас се разбирате прекрасно. Даваш му заповеди, изнасяш му лекции по самоусъвършенстване. Изобщо, само го тормозиш, а когато на него му писне, той просто става и те понася към леглото, както направи миналата седмица. Доста се забавлявахме в бара, след като си заминахте.

Верити се изчерви. Все още помнеше конфузната ситуация, в която бе изпаднала.

— Бях толкова вбесена. Можех го убия.

Всичко беше започнало с нейния ентузиазъм около статията за списанието. След като получи двайсетте копия, бе решила, че е време да се

развихри. Беше убедена, че вече се отварят вълшебни врати, и, че тя трябва да тласне късмета на Джонас с още една стъпка напред.

Джонас бе търпял въодушевените й лекции цял следобед, но вечерта избухна, когато седяха в нощния бар на курортния комплекс с Лаура и Рик. Първо бе изслушал поредната тирада върху това, колко е важно да напише още една статия, докато все още има литературен талант. След това бе взел чашата със сок от ръцете на Верити, бе я вдигнал и я бе отнесъл в това унизително положение обратно в бунгалото. После я бе любил, докато тя временно бе забравила всичко, касаещо статията и самоусъвършенстването.

— Наистина беше неповторимо забавление и всички се пръснаха от смях.

— Лаура, ти на коя страна си, все пак? — намръщено попита Верити.

Веселието угасна в очите на Лаура и тя отвърна неочаквано сериозно:

— На твоя и ти знаеш това, нали? Ние сме приятелки.

Верити се усмихна печално.

— Зная.

— И като приятелка искам да ти кажа...

Верити я погледна изпитателно.

— Истинска приятелка?

— Не знам как да ти го кажа, затова ще те попитам направо. Безпокои ли те нещо?

Верити застина.

— Дали нещо ме безпокои?

— Да. Изглеждаш така, сякаш имаш проблеми. Нещо в теб се е променило и просто се чудех какво е. Ако ти е зле, искам да знаеш, че можеш да ми се довериш като на сестра.

Верити плъзгаше длани в кристалночистата вода пред себе си и наблюдаваше вълничките, които се разбиваха последователно в стената на басейна.

— Знам, Лаура. Благодаря, но всичко е наред, вярвай ми. Просто напоследък мисля повече за разни неща. Това е.

— За бъдещето ти с Джонас, например?

— Нещо такова.

— Е, всичко е въпрос на време. Кога мислиш да се омъжиш за него?

Верити излезе рязко от водата и отвърна мрачно:

— Не ми е предлагал.

— Откога Верити Еймс чака някой друг, още по-малко някой мъж, да вземе важно решение вместо нея?

Лаура издаде предизвикателно устни.

— Не ме заблуждавай. Ако искаше да се омъжиш за Джонас, досега да си го убедила да го направи, независимо от обстоятелствата.

— Ти самата подчерта преди малко, че все още мога само да се опитвам да го убеждавам, в каквото й да било — отвърна сухо Верити.

— Може и така да е, но не смятам, че той ще се съпротивлява прекалено силно, ако ти го вържеш и го поведеш към олтара.

— Не звучи много романтично.

— Умните жени не се влияят от романтични илюзии, когато знаят какво искат. А ти си умна жена, Верити. Следователно приемаме, че ти сама си взела решението относно женитбата. Така че се връщам към първоначалния си въпрос. Какво става с теб?

Верити се сети, че този следобед беше попълнила тайно теста за бременност в местната аптека и също така тайно го беше оставила на полицата. След това си спомни, че Джонас бе напуснал Сикуънс Спрингс прекалено внезапно и бе заминал за Мексико само с малко бельо и с ужасния си нож.

— Нищо ми няма, Лаура. Просто напоследък се чувствам потисната. Мисля, че ми трябва почивка.

Тя взе брошурите с мокра ръка и водата се стече върху един изглед на крайбрежен хотел.

— Хаваите не звучи зле.

— Почивка? Хрумна ми нещо. Имам страхотна идея.

Дъг и Елиза Уоруик влязоха в ресторант „Ноу Бул“ точно в два часа на следващия ден. Верити забеляза веднага, че описанието, което Лаура й беше дала, отговаряше на оригиналите до най-малката подробност. Дъг беше симпатичен, млад бизнесмен с безукорно подстригана кестенява коса и шоколадов тен. Носеше риза от серията туристически облекла на Ралф Лорънс, а бермудите му в цвят „каки“ бяха набрани в кръста. Верити беше впечатлена от тях, тъй като веднъж се бе опитала да склони Джонас, да си купи такива панталони, когато бяха ходили до Сан Франциско, но той за пореден път беше надделял и в крайна сметка, се бяха върнали с чифт дънки

„Левис“, които дори не бяха от най-новите модели. Джонас просто не следваше модните тенденции.

Благодарение на описанието, което Лаура беше направила, Верити бе подготвена за сияещите очи и ведрата усмивка на Елиза Уоруик. Това, което я впечатли, бе красивото лице, съблазнително закръглените форми и платиненорусата коса, която носеше на тънка опашка, дълга до раменете.

Беше облечена изцяло в бяло: бяла копринена риза, разкопчана малко по-надолу, отколкото изискваше модата на деня, бяла вълнена пола и бели обувки. Това снежно монотоние беше идеален фон за блестящите бижута, които красяха, всички части на тялото и. На ушите ѝ висяха внушително изваяни късове метал; върху гърдите ѝ се полюшваха няколко низа от цветни огърлици; гривни, широки колкото маншети, стигаха почти до лактите ѝ; а глезените ѝ бяха обгърнати от златни ланци, накичени с малки звънчета, които подрънкваха при всяко нейно движение.

— Вие сигурно сте Верити — започна Елиза, като протегна грациозно ръка, отрупана с пръстени.

Верити забеляза, че ноктите ѝ бяха покрити с разноцветни блестящи лакове.

— Лаура Грисуалд ни каза за вас. Тя ни убеди, че докато сме в Сикуюнс Спрингс, не бива да пропуснем вашата великолепна кухня.

Верити отведе гостите си до една маса и ги покани да седнат.

— Ще се върна след няколко минути. Трябва да довърша някои неща в кухнята. Искате ли нещо за ядене?

Дъг Уоруик изгледа подозрително медната машина за кафе, която блестеше в ъгъла, и се усмихна.

— Може би едно еспreso или кафе с мляко. Вече обядвахме в курортния комплекс.

Верити кимна разбиращо. Машината беше инсталирана преди два месеца. Всъщност, беше я инсталирал Джонас, като монтажа му бе отнел само два часа. Наистина си го биваше в тия неща.

Верити приготви еспресото и го поднесе. Дъг и Елиза и се усмихнаха с благодарност. Няколко минути по-късно последният обеден клиент напусна заведението и тя си на прави чай.

— Доколкото разбрах, търсите Джонас — поде разговора, сядайки на масата. — За съжаление, в момента отсъства от града. Има ангажимент с един клиент в Мексико като консултант.

Елиза разбърка кафето си и вдигна поглед, който показваше, че е сериозно впечатлена.

— Вероятно тази работа го води по всички краища на света.

Верити се изкашля леко.

— Естествено, той е специалист от международен мащаб. Сигурно и сега е пропътувал доста мили. Очаквам го всеки момент. В негово отсъствие аз се грижа за бизнес срещите му. Бихте ли ми казали как разбрахте за него? През последните години той работи предимно в чужбина и едва наскоро се установи в Сикуюнс Спрингс.

Верити замълча, питайки се, дали не прекалява. Ако Джонас присъстваше на разговора, вече щеше да се оглежда притеснено за нещо, с което да изтрие обувките си.

Дори и да се питаха защо „световноизвестният консултант“, когото искаха да наемат, беше избрал за свой „главен офис“ този малък вегетариански ресторант, Дъг и Елиза бяха твърде учтиви, за да го покажат.

— Препоръча ни го един познат — отвърна Елиза, — който притежава изключителна интуиция. Обясних му, че ни е нужен експерт по история и той обеща да поразпита тук-там. Престън познава доста хора.

— Престън Ярууд — уточни Дъг Уоруик, — изкарва дяволски добри пари от семинари по психо самоусъвършенстване, които води в Бей Ериъ. Елиза беше най-вярната му ученичка през последните шест месеца. Той е затънал до шия в глупости като контактърство и метафизично общуване! Също така има порше и носи костюми, ушити по поръчка. Предполагам, че въпреки всичко, върши и някаква полезна работа.

— Престани, Дъг, сега не е моментът да се подиграваш на Престън — смъмри го по сестрински нежно Елиза. — Той е много талантлив и високо интуитивен мъж. Освен това, е чудесен учител и притежава ясновидски способности, но е прекалено скромен, за да си признае.

— Глупости! — отвърна й весело Дъг. — Използва всяка възможност, за да напомни на хората за своите предсказания.

— Не можеш да отречеш, че той откри господин Куоръл.

Верити се вгледа внимателно в двамата Уоруик.

— Не ми стана ясно как точно Престън е намерил Джонас.

Елиза отвърна със сияйна усмивка:

— Свързал се е с редактора на малко списание, специализирано в изследвания по история на Ренесанса. Той му казал, че наскоро списанието е публикувало статия на господин Куоръл, който работи в тази област и вероятно е човекът, от когото се нуждаем. Редакторът споменал също, че господин Куоръл има репутация на историк, който може да докаже

автентичността на всякакви предмети. Вярно ли е, че статията, поместена в списанието, описва съвременните и старинните техники по фехтовка?

— Четохте ли я? — усмихна се самодоволно Верити.

— За съжаление не, макар да имам желание — извини се чаровно Елиза.

— Случайно ми остана едно копие от нея. Ще ви го дам. Сигурна съм, че ще ви хареса — страхотна е.

— Убедена съм, че е така.

— В какво точно се изразява работата, която предлагате на Джонас? — обърна се Верити към Дъг Уоруик.

— Изследване на замък от XVI век — отвърна бързо той.

Верити го погледна втренчено.

— Замък? В Италия?

Пред очите ѝ се занизаха италиански пейзажи, които я омаяха повече от идеята за Хаваите.

Дъг я наблюдаваше над ръба на малката си чаша за еспресо.

— Де да беше толкова просто. Ако имението беше в Италия, щяхме да убедим купувачите, че то е автентично без никакви усилия. Но тъй като замъкът е разположен на остров в северозападната част на Тихия океан, нещата са много по-сложни.

— Колко печално! — възкликна Верити. — Как един замък от времето на Ренесанса е попаднал там?

— Демонтиран е в Италия, изпратен е на части с кораб до Щатите и е построен наново от ексцентричен роднина на покойния ни чичо Юстус Хейзълхърст. Другият ни чичо, Дъгби, който също не беше съвсем наред, живя в замъка до смъртта на Юстус. Преди две години почина и ни завеща това чудовищно творение.

— Дъг веднага го обяви за продан — допълни Елиза, — обаче никой не може да си позволи да плаща данъци и да поддържа нещо като „Ужасът на Хейзълхърст“. Необходимо е цяло състояние, за да се възстанови всичко. Група предприемчиви бизнесмени желаят да го превърнат в курорт, но искат да са сигурни, че замъкът е автентичен, преди да платят сумата, която Дъг им поиска. Ето защо решихме да наемем човек с авторитет в академичните среди, който да огледа мястото и да напише доклад.

Дъг остави чашката.

— Честно казано, сестра ми има и допълнителни мотиви, за да наеме точно Джонас Куоръл. Говори се, че в имението има скрито съкровище, и тя смята, че господин Куоръл може да го потърси, докато изследва сградата.

— Скрито съкровище?! — удиви се Верити.

Дъг сви изразително рамене.

— Чичо ни е оставил достатъчно доказателства, но те са само за възбуждане на апетита и най-вероятно ще ни пратят за зелен хайвер.

— Това, в което сме сигурни е, че трябва да го потърсим, преди замъкът, да е попаднал в чужди ръце — намеси се решително Елиза.

Верити се намръщи скептично.

— Ако някога е имало съкровище, нима никой не го е взел, докато замъкът е бил пренасян на части през океана?

— Точно това си помислих и аз отначало — отвърна Дъг. — Очевидно замъкът не е бил пренасян камък по камък. Огромни части от него изобщо не са били покътнати. Работниците просто са построили защитни клетки около отделни детайли и са ги натоварили в този вид на кораба. По същия начин са били пренесени доста мебели и произведения на изкуството, но повечето от тях вече са изчезнали. За жалост, чичо Дъгби ги е разпродал, за да поддържа имението.

Дъг хвърли снизходителна усмивка на сестра си.

— Ако господин Куоръл се съгласи да поеме и двете задачи, бих искал да го наема още сега, и то за една седмица.

Верити реши, че е настъпил моментът за сключване на сделки, и си придаде вид на бизнес дама, но едва сдържаше нетърпението си.

— Вие, разбира се, знаете, че Джонас цени всяка минута, а изследването на замъка камък по камък изисква твърде много време и усилия.

— О — успокой я Елиза, — готови сме да заплатим всякаква цена за една седмица. А може и да удължим срока. Смятате ли, че господин Куоръл ще приеме предложението?

— Струва ми се, че да — отвърна замислено Верити.

Пред очите ѝ отново заплуваха картини със средновековни замъци.

— Обикновено и аз участвам в тия консултантски обиколки — добави деликатно.

— Ще бъде чудесно и вие да дойдете — прие веднага Елиза. — Естествено, ще поемем и вашите разходи.

— Окей — кимна Верити със спокойствието на преуспяващ бизнесмен. — Мога ли да ви предложа по още една чаша еспreso, докато уточним детайлите?

Вечерта, когато приключваше обясненията си пред Лаура, Верити вече беше убедена, че притежава талант на мениджър.

— Това ще е началото на страхотна кариера за Джонас — ентузиазирано я убеждаваше тя.

— Струва ми се, че търсенето на съкровището ще е губене на време — предположи Лаура.

— Е, и какво? Поне Дъг ще получи подробен научен доклад за автентичността и конструкцията на сградата. А това ще впечатли купувачите. Ако Джонас междувременно открие съкровището, това само ще е добре дошло.

— Мислиш ли, че тази идея може да запали Джонас?

— Защо не? Той се увлича тъкмо по такива неща.

— А ти ще излезеш в едноседмичен отпуск — заключи Лаура, като кимна многозначително. — Всъщност, перспективите съвсем не са лоши. Джонас ще бъде заинтригуван.

Верити се облегна на стената на басейна.

— Джонас просто няма избор. Вече приех сделката от негово име, а Уоруикови оставиха предплата на хонорара му.

Лаура присви очи.

— Любопитно ми е, как ли ще реагира Джонас, когато узнае за новата си консултантска работа.

Верити изпитваше не по-малко любопитство. Беше обмисляла същия въпрос, откакто се раздели с Уоруикови, и сега, докато бързаше по пътеката към бунгалото, все още се колебаеше кой би бил най-подходящият начин, да съобщи на Джонас.

Алеята беше коварно заледена. Верити пъхна ръце дълбоко в джобовете си и се сгуши в палтото, за да запази топлината на тялото си.

Стъпалата пред бунгалото й също бяха хлъзгави и тя се хвана за перилата, за да не падне. Верандата тънеше в тъмнина, а беше сигурна, че сутринта бе оставила лампата да свети. С досада си помисли, че крушката отново е изгоряла. А Джонас бе незаменим в сменянето на крушки.

Тъкмо хвана бравата, когато от бунгалото се чу слаб шум. Сърцето й заби по-силно от вълнение. „Джонас е тук“ — мина й през ума.

— Джонас? Кога се прибра?

Блъсна вратата и потърси ключа за лампата.

— Защо стоиш на тъмно?

Внезапно някакво черно туловище връхлетя отгоре ѝ и я тласна силно. Тя залитна назад, подхлъзна се и се свлече по леда. Тъмната фигура изхвърча по стълбите в панически бяг. Обзета от гняв, Верити се втурна след натрапника, но се подхлъзна още веднъж и отново политна към стъпалата. Беше загубила равновесие, глезенът ѝ гореше от остра болка, но внезапно в съзнанието ѝ проблесна мисълта за детето, което може би носеше в утробата си. „Не бива да падам!“

Неистово се вкопчи в перилата. Точно навреме, защото навехнатият ѝ глезен поддаде и Верити едва не се строполи.

Пое си тежко дъх и се обърна бавно, за да проследи безпомощно изчезването на натрапника в тъмното.

— По дяволите!

Трепереше като лист.

След секунда се опита да се изправи, но разбра, че изобщо не може да натовари глезена си и закуцука с изкривено от болка лице към телефона, за да се обади на Лаура.

Приятелката ѝ пристигна скоро, следвана от Елиза и Дъг.

— Бяха случайно на предната веранда, когато ти ми позвъни — обясни ѝ Лаура, докато се суетеше около нея.

— Не е ли по-добре да извикаме лекар? — предложи Дъг, когато видя подутия ѝ глезен. — Ще ви отнеса до колата.

Преди Верити да успее да отговори нещо, той я вдигна на ръце и я понесе.

За голямо нещастие на бъдещата сделка, един час по-късно, когато внасяше Верити обратно в бунгалото, Дъг бе посрещнат от нож, който се опря в гърлото му.

— Какво, по дяволите, става тук?! — застрашителен глас проряза ледено мрака.

— Джонас! Хвърли ножа! Господи, никога не съм била в по-неудобно положение!

Верити пипнешком потърси ключа на лампата.

— Дъг, ужасно съжалявам за случилото се.

Дъг не помръдна. Стоеше мирно, без да изпуска Верити от ръцете си, и единственото, което можа да направи, когато лампата освети мъжа с ножа, бе да премигне безпомощно.

— Мисля, че тук има малко недоразумение — пресипнало започна той, опитвайки се да разбере какво става.

— Може и да има — съгласи се Джонас със зловещо благ тон.

— Джонас, престани! Ставаш смешен. Унижаваш ме. И се виж на какво приличаш.

Верити го огледа с яростен плам в очите. Видът му определено нямаше да впечатли приятно клиентите. Най-ужасното нещо от него явно бе ножът, който в момента беше опрян в гърлото на Дъг, но не по-малко отвратителни бяха и мръсните му дънки, измачканата риза и наболата брада. Златистите му очи блестяха дивашки. „Поне е в добра физическа форма“ — помисли си тя с чувство на облекчение.

— Какво става тук, Верити?

Джонас метна бърз, мрачен поглед към нея, а после и към жертвата си.

— Престани да се държиш като неандерталец и ще ти обясня.

Той свали ножа с очевидна неохота и заплаши Дъг:

— Пусни жена ми, преди да съм решил да направя нещо друго с ножа!

— Кракът й... — отвърна спокойно Дъг.

Джонас едва сега забеляза ластичната превръзка около десния й глезен.

— За Бога, Верити, какво се е случило с теб?

— Навехнах си глезена отвън на верандата. Ако беше задал няколко цивилизовани въпроса, вместо да се нахвърляш на горкия Дъг с ножа, можеше да си спестиш, извиненията.

— Че кой се извинява?

— Доста скоро ще съжаляваш за това — закани му се Верити, като в същото време се усмихна топло на Дъг, който продължаваше да стои като препариран.

— Сигурна ли си, че няма да ти създава проблеми? — попита той, докато я оставяше внимателно на канапето и още по-внимателно следеше Джонас.

— За Бога, разбира се. Всичко ще е наред.

Изречението на Дъг я стресна. Представи си как тлъстият хонорар на Джонас се стопява за миг.

— Не знам как да ти се отблагодаря за това, което направи за мен тази вечер, Дъг. Нямах да се справя без теб. Страшно съжалявам за всичко това...

Верити махна неопределено с ръка, но имаше предвид Джонас и ужасния му нож.

— Джонас понякога пресилва нещата. Малко е нервен и нетърпелив. Прибързва с изводите. Знаеш какви са учените. Но мога да те уверя, че е много добър в специалността си.

— Забелязах.

Дъг не откъсваше очи от ножа, който Джонас явно нямаше намерение да пусне.

— Мислех, че е специалист по история на Ренесанса.

Верити усети, че трябва да спаси положението преди Джонас да е доказал, че също така е и експерт по прерязване на гърла.

— Сигурна съм, че ще ви бъде много полезен. Гарантирам, че няма да има повече неприятни сцени като тази. Като негов мениджър, ще се погрижа той де се държи прилично.

— Най-добре е да обсъдим това утре сутринта — предложи Дъг, отстъпвайки заднешком към изхода. — Лаура и Елиза са навън в колата и не искам да ме чакат прекалено дълго. Студено е. Беше ми приятно да се запознаем, господин Куоръл. Надявам се, че служебната ви командировка е била успешна. Разбрах, че сте бил извън страната.

Дъг хвана дръжката на бравата.

— Лека нощ, Верити. Внимавай с глезена си.

С тези думи той затвори плътно вратата след себе си.

В малката стая се възцари напрегнато мълчание.

— Нервен? — пробоботи като ехо Джонас. — Нетърпелив?

Той хвърли ножа обратно в сака, който се търкаляше под дивана, и се отправи към Верити, като не я изпускате от очи.

— Е, трябваше да измисли нещо, за да оправдая идиотското ти поведение.

Тя посрещна предизвикателния му поглед, без да мигне. След това се обади, хапейки долната си устна:

— Джонас, добре ли си?

— Бях, докато не те заварих в обятията на някакъв манекен от първа страница на „Джентълменс Куотърли“. Да не репетирахте „изнасяне на булката“?

— Не ставай смешен — отвърна Верити сприхаво. — Къде е татко?

— В Рио с Лехи. Каза, че се нуждаел от почивка и реши, че най-подходящото нещо за мъж на неговите години в момента е да гледа полуголи мацки по плажа. А аз — продължи Джонас с нотка на примирение, — се почувствах длъжен да се втурна право към малката си женичка с мисълта, че тя ме очаква с нетърпение въщи.

Верити пренебрегна последната му забележка.

— Как е Сам? Имаше ли усложнения при връщането?

— Добре е. Похитителите не бяха от най-умните.

Джонас прокара уморено ръка през разрошената си коса. Чак сега, когато тялото му се отпусна от напрежението, си пролича колко е изтощен. Сподави прозявката си.

— А татко?

— Той също е добре. Никой от нашите не пострада.

— Никой от нашите? Ами похитителите? — загрижено попита Верити.

Джонас я погледна с присвити очи.

— Казах ти, че никой от нашите не пострада. За теб, като съвестна гражданка, ще е приятно да разбереш, че тримата, които бяха задържали Лехи, в момента гостуват на един мексикански затвор.

Верити се оживи.

— В края на краищата, сте предоставили всичко в ръцете на полицията? Толкова съм доволна. Знаех си, че така ще е по-добре.

— Не беше точно така — поясни Джонас. — Просто оставихме тримата мухльовци на мястото на престъплението. А ти знаеш как стоят там нещата — който се мотае наоколо при появяването на полицията, се счита за виновен.

— И къде точно оставихте похитителите?

— В склад, пълен с наркотици. Мисля, че беше собственост на техни близки. Тримата глупаци пазеха Лехи в задната част на сградата. След като го измъкнахме, трябваше да сме сигурни, че те няма да тръгнат по петите ни и

затова Лехи се обади в полицията. Акцията по арестуването беше чест за властите. Заглавия във вестниците, медали за всички участници...

— Не ти ли се струва, че прекалено опростяваш нещата?

— Опитвам се да съм кратък, за да имаме време да дискутираме по основния въпрос тук — отвърна зловещо Джонас. — И така, кога и с каква цел сър Галахад в бизнес костюм се появи у дома?

— Фамилията му е Уоруик — засегна се Верити. — Дъг Уоруик. Отседнал е в курорта със сестра си, Елиза. След като си навехнах глезена, позвъних на Лаура, а тя се появи заедно с двамата Уоруик. Беше наистина много мило от тяхна страна. Доста се успокоих като ги видях.

Джонас приклекна до дивана и докосна бинтования ѝ крак с изненадваща нежност.

— Беше изплашена от падането?

— Просто, от това, което ме накара да падна.

Джонас вдигна рязко глава.

— Когато се прибрах снощи от басейна, в бунгалото имаше някой. Той връхлетя отгоре ми и ме блъсна. Едва запазих равновесие.

Джонас я гледаше с недоумение.

— По дяволите! Сериозно ли говориш?

— Напълно.

— Някой е влизал тук?

Той стисна коляното на Верити и огледа уютната стая.

— Мисля, че не е взел нищо. Касетофонът е тук, телевизорът също — с облекчение констатира Верити. — Явно съм влязла, преди да е откраднал каквото ѝ да било. Мисля, че трябва да се обадя в полицията и да уведомя шерифа за случилото се.

Тя посегна към телефона на масата.

Докато набираше номера, Джонас обходи стаята и провери всички шкафчета, след което отиде да огледа и спалнята. Когато се върна, Верити вече бе привършила краткия си доклад и затваряше апарата.

— Дявол да го вземе, оставям те само за пет дена сама и ти успяваш да се замесиш в неприятности — измърмори Джонас на път за кухнята.

— Не съм се замесвала в нищо. Просто станах жертва на някакъв крадец.

Верити чу отварянето на бутилка... След секунда Джонас се появи с две чаши. Едната беше пълна със сок от боровинки.

— Заклучи ли вратата, преди да отидеш на басейна?

Той седна до нея и ѝ подаде питието.

— Не, разбира се. Много добре знаеш, че никога не заключвам, защото тук няма престъпници.

— Да, но вече има, нали? Колко пъти съм ти казвал да заключваш предната врата?

— Виж какво, Джонас...

— И този навик да се разхождаш сама през нощта... Отсега нататък или ще ходим двамата, или изобщо няма да излизаш и ще си намираш друго занимание.

— Виж, Джонас...

— Бих искал да знам, от къде на къде на този Уоруик му хрумна, че има право да те разнася наоколо. Какво го накара да си предложи доброволно услугите и да те спасява? Лаура и Рик можеха да се справят и без него.

— Джонас...

— Господи! Човек се прибира у дома след една тежка седмица и първото нещо, което вижда, е как някакъв непознат внася собствената му жена в собствената му къща. Това е напълно достатъчно, за да се замисля сериозно, дали да не се върнат поясите на целомъдрието.

Верити изгуби търпение.

— Джонас, говориш като разярен съпруг. Стига толкова. Ако случайно си забелязал — контузена съм. Освен това, не искам да чуя нищо повече против Дъг Уоруик. Той е чудесен човек и, което е по-важно, е твой клиент.

— Мой какво?

Верити се прокашля деликатно.

— Мисля, че ще е по-лесно да ти обясня утре сутрин. Изглеждаш изтощен и само Господ знае колко отпаднала съм и аз след тези преживявания. Глезенът ме боли и единственото, което искам в момента, е да си легна и да наспя добре.

— А, не. Как така Уоруик ми е клиент?

— Това е дълга история, Джонас. Наистина не ми се говори сега.

Тя се усмихна колебливо.

— Професионални ангажименти. Джонас, толкова съм щастлива, че се върна жив и здрав. Така се безпокоях за теб.

— Верити...

— Глезенът ми пулсира. Знаеш ли, отначало се уплаших, че е счупен. Верандата става много опасна през зимата.

— По дяволите, Верити...

— Толкова е хубаво, че си отново у дома, Джонас — продължи Верити в същия дух.

Докосна рамото му и плъзна ръка надолу.

— Изглеждаш като току-що изхвърлен от центрофуга.

— Наистина имам нужда от душ — съгласи се той като доизпи брендите си.

— А защо не си вземеш един?

Джонас потри брадата си.

— Трябва й да се избърсна.

— За това не съм много сигурна. Така изглеждаш много секси.

Верити погали бузите му.

Изведнъж го връхлетя бурно желание да я обладае.

— Искам те, Верити...

Тя му отвърна с една от своите нежни и прелъстителни усмивки.

— Не виждам причина, да не получиш всичко, което искаш тази вечер. Защо не започнеш с душа?

Джонас предпочете да започне с устните й.

— Чудя се как не те убих. Вегетарианската храна ме е направила милосърден.

Той се наведе към устните й, които тръпнеха в очакване, и ги целуна страстно. После се запъти към банята.

Верити изчака да пусне душа и се изправи внимателно. Откри, че може да ходи полека, като използва ръжена на камината за бастун. Тананикайки си тихо, заключи вратата, угаси лампата в дневната и закуца към спалнята.

Петнайсет минути по-късно, когато Джонас отвори вратата на банята, тя вече лежеше облежната на възглавницата. Червената коса беше разпиляна около лицето й като ореол. Беше облякла нощницата, която си бе купила, след като Джонас й бе станал любовник. Беше прекалено тънка за тези зимни нощи, но черната дантела и сатенът покриваха гърдите й доста интригуващо и бяха най-подходящи за случая.

Джонас влезе в спалнята. Една хавлия обвиваше хълбоците му, а с друга сушеше гъстата си, тъмна коса. Изведнъж се спря и прикова поглед във Верити.

— Като знам каква свенлива жена беше, трябва да ти кажа, че напредваш доста бързо.

Метна и двете хавлии върху най-близкия стол и се приближи към леглото. Тялото му се изопна в напрегната възбуда.

— Липсваше ми, скъпа.

— Радвам се, че си тук, Джонас. И ти ми липсваше. Страхувах се, да не ти се случи нещо лошо.

Той легна до нея и я взе в прегръдката си.

— А то се случи на теб. Не е ли показателно?

Целуна я по шията и плъзна ръка под черната дантела. Докато топлата му, позагрубяла длан галеше корема ѝ.

Верити се сети отново за бебето, което може би беше спасила тази вечер. Реши, че сега е най-подходящият момент да сподели опасенията си с Джонас.

— Джонас?

Той ѝ отвърна с успокоителна целувка:

— Не се тревожи. Ще бъда много внимателен.

За части от секундата Верити си въобрази, че е прочел мислите ѝ.

— Внимателен с какво?

— С глезена ти.

— О...

— Господи, как те желая тази вечер!

Джонас я притисна с нарастващо нетърпение и потърси вълшебните ѝ местенца, които знаеше безпогрешно.

— Е, любов моя. Покажи ми колко съм ти липсвал.

Наистина не беше най-подходящият момент за обстойни и сериозни разговори. Очевидно сега умът му беше зает само с едно-единствено нещо. Когато задоволи сексуалната си потребност, която го измъчваше, Джонас щеше да е изтощен. Нуждаеше се от почивка. Освен това, Верити не беше съвсем сигурна за бебето. Прегърна го нежно и го притегли към себе си.

— Добре дошъл у дома, любов моя — прошепна в ухото му.

Той я покри плътно с пламналото си тяло. Верити потъна във вълните на насладата и забрави за всичко на този свят.

Вече се унасяше в дрямка, когато усети, че Джонас шепне нещо в извивката на врата ѝ.

— Какво има? — попита сънено.

— Наистина ли се държах като разярен съпруг преди малко?

— По-скоро вбесен. Изразих се метафорично.

Верити изведнъж се разсъни.

— Метафора, а? — прозя се Джонас. — Мисля, че бях точно такъв, когато те видях в ръцете на Уоруик. Освен това, „вбесен“ не отговаря на истината. „Разярен“ е малко по-точно. Канех се да прережа гърлото му. Не искам никога повече да ме разстройваш така, Верити.

Тя усети закана в това предупреждение и потръпна. Спомни си блясъка в студените му очи, когато опираше ножа в гърлото на Уоруик. Трябваше от време на време да си напомня, че мъжът, който сега лежеше до нея, не е просто мияч на съдове с диплома по история. Той можеше да е много опасен и безмилостен като средновековен феодал, който цял живот се бори, за да защити частната си собственост. И това беше мъжът, когото тя обичаше — бащата на нейното дете. Ако изобщо съществуваше такава.

Отново докосна корема си.

Мина доста време преди да успее да заспи.

— Така че — заключи Верити по време на закуската, — това е чудесна възможност за теб, Джонас. Освен ако снощното ти поведение не е провалило сделката. Вече внесох предварителния хонорар на банкова сметка и уговорих останалата част от сумата да бъде изплатена в края на работната ти седмица. Те ще поемат всички разходи. Мисля, че предложението е страхотно. Ще си осигурим безплатна почивка, а ти ще направиш блестящ старт в консултантската си кариера.

Джонас лапна последната лъжица овесени ядки. Започна да ги дъвче бавно, като премисляше казаното от Верити. Тази сутрин тя изглеждаше по-решителна от всякога. Синият пламък в очите ѝ блестеше в някакво очакване и това го накара да внимава какво говори. Очевидно на нея много ѝ се искаше той да приеме офертата на Уоруик, но тази идея не го запали чак толкова.

Предпочиташе да си стои в Сикуюнс Спрингс и до края на зимата да се люби с Верити и да готви вегетариански ястия.

— Островите Сан Хуан не са така привлекателни през този сезон, както Хаваите — поде Джонас.

— Зная, но това предложение е прекалено съблазнително, за да го подминем с лека ръка.

— Изследването на замъка ще е проста работа, но на вярно се досещаш, че в една 400-годишна легенда не може да има много истина. Следователно, вместо съкровище, най-вероятно ще намерим зелен хайвер.

— Същото каза и Лаура. Но не виждам какво те притеснява, при условие, че Уоруик ти плаща. Търсенето на съкровището така и така ще е странична дейност. Главната задача е да напишеш доклад.

Джонас се опита да измисли друг довод в своя полза. Имаше предчувствие, че всичките му опити да разубеди Верити ще отидат на вятъра. Знаеше, че цялата работа около замъка ще е загуба на време, но както винаги, след една любовна нощ с Верити ставаше отстъпчив. Тази жена бавно, но сигурно започваше да го върти на пръста си. Но това не му беше толкова неприятно.

— Окей — заяви накрая, решен да покаже великодушието си. — Утре ще говоря с Уоруик.

— По-добре първо му се извини за ножа.

— Верити, не притискай късмета си.

— Не притискам него, а теб. Честно казано, ако не бях аз, ти сигурно щеше да миеш чинии цял живот.

— Не виждам нищо лошо в това. И без това, на теб ти трябва чистач. А и пазач. Значи с мен целиш два заека с един куршум.

Верити му отвърна с една от прелъстителните си усмивки, пълна с обещание, от което му секна дъхът.

— Страхотна сделка — промърмори Джонас.

Тя взе празните чинии и се пресегна за бастунчето си.

— Искаш ли да ти помогна? — загрижено я попита, но Верити вече куцаше към кухнята.

— Внимавай, скъпа.

— Не се тревожи за мен. Вече усвоих тази походка. Мисля, че кракът ми се нуждае от минерална баня и смятам следобед да отида до басейна.

— Верити...

Тя се спря и го целуна по челото.

— Благодаря ти, че прие работата, Джонас. Убедена съм, че тя ще ти осигури голямо бъдеще.

— Още не съм казал, че приемам. Само се съгласих да говоря с Уоруик — напомни й Джонас, макар да съзнаваше, че губи битката.

— Ще ги харесаш — увери го Верити въодушевено и продължи тромавото си придвижване към кухнята. — Елиза е малко странна, но Дъг е нормален и приятен. Той е...

Джонас видя как купчината чинии първо се залюлява като небостъргач при земетресение, после се заизплъзва от подноса и най-накрая политна към пода. Той скочи и само с едно небрежно движение на ръката улови съдовете във въздуха и ги постави обратно на таблата.

Верити въздъхна с облекчение.

— Как го направи, Джонас?

— Кое?

— Толкова си ловък! Даже не подозираш колко плавни и координирани движения имаш. Просто удивително.

Той се усмихна похотливо.

— Да не намекваш, че съм много добър в леглото?

Верити изсумтя възмутено.

— Джонас, престани да се хвалиш с мъжествеността си.

— Ако оставиш тия чинии, мога да ти покажа нещо много по-мъжествено.

— Някои хора си имат работа, както навярно се досещаш. А и не бива да пропускаш своя златен шанс. Провървя ти — предложиха ти добре платена работа по твоята специалност. Като си изпиеш кафето, ще се обадя в хотела, за да ти уредя среща с Уоруик.

Верити изчезна в кухнята.

Джонас отпи бавно от чашата си. Заслуша се в приятното потракване на чиниите и зарея поглед навън към заскрежената гора.

Беше му толкова хубаво в този дом, да има до себе си тази малка, пламенна червенокоска, да пълни библиотеката й със своите книги. Нямахше нищо против да прекара остатъка от живота си по този начин. Но не знаеше мнението на Верити по този въпрос.

Тя не говореше много за съвместното им бъдеще. Напоследък бе започнал да се безпокои. Обикновено жените първи търсеха чувство за

сигурност и постоянство в една връзка, първи искаха да получат символичните знаци, за това, като пръстени и тържествени обещания за женитба.

А Верити все още не бе повдигала този въпрос. Замисли се навъсено. Снощи го беше нарекла „разярен съпруг“. Дали тя не виждаше себе си като съпруга? Вероятно не. Емерсън бе дал на дъщеря си неортодоксално възпитание и в резултат Верити бе станала една умна, самонадеяна и темпераментна жена, която се оправяше в този жесток свят без чужда помощ. Докато не се бе появил той.

Джонас знаеше пределно ясно, защо бе живяла сама толкова дълго време. Имаше прекалено хаплив език, който беше отблъснал всички подходящи кандидати. Беше остър колкото неговата кама, а и Верити го използваше за оръжие също толкова често, колкото той ножа. Развеселен от последното си откритие, Джонас допи кафето и стана. Верити надникна през кухненската врата.

— Сложи си вратовръзка — предложи бодро тя.

— Уоруик ще си помисли, че искам да го впечатля.

— Вратовръзката е много подходяща за случая. Трябва да се представиш като професионалист.

Джонас се приближи до нея, наведе се и я целуна бурно.

— Както вече те предупредих — не притискай късмет си, госпожице.

По време на официалното представяне Верити бе затаила дъх от напрежение, но малко след това се отпусна облекчение. Разбра, че Джонас щеше да се държи както трябва. Дъг Уоруик се увери, че през деня той няма вид на дивак и протегна ръка за помирение, която Джонас прие с естествено спокойствие. Срещата се провеждаше в солариума на курорта. Стъклените стени имаха изглед към езерото Сикуънс, което проблясваше под студеното слънце. Елиза беше облечена в неизменното си бяло — бели панталони, бял пуловер и бели обувки. Бижутата ѝ отразяваха трептящата светлина.

— Съжалявам за снощното недоразумение — поде Дъг.

Верити му отвърна с топла усмивка и мислено му благодари за тази първа крачка към помирение.

— Радвам се, че помогнахте на Верити — отговори някак неохотно Джонас и се изпъна в един шезлонг, като не изпускаше от очи потенциалните си клиенти.

— Как се чувстваш днес, Верити — обади се Елиза, оглеждайки прословутия глезен. — Можеш ли да стъпваш на този крак?

— Малко. Още е подут, но скоро ще се оправи. Лаура ме снабди с това. — Верити повдигна един дървен бастун. — С него вече ми е по-лесно. Рик го захвърлил преди две години.

Елиза продължи услужливо:

— Имам приятел, който работи с кристали. Срегнахме се на една от лекциите на Престън. Мисля, че може да ти помогне.

— Искам да те предупредя, че сестра ми се е увлякла прекалено по тези глупости — поверително се обърна Дъг към Джонас.

— Не му обръщай внимание — намеси се кротко Елиза. — Той мисли твърде праволинейно и все още не може да разбере, че пътят на просвещението невинаги следва еднопосочния подход на западната философия. Дъг отрича и холизма като метод за откриване на истината, но съм убедена, че някой ден ще промени мнението си...

— Можете да не затаявате дъх — прекъсна я Дъг.

— Мисля, че някои от идеите на Новото време заслужават внимание — подкрепи я Верити. — Все пак те са свързани с миналото. Някои са разработвани в продължение на векове и в тях има поне капка истина.

— Мошениците също не са от днес — вметна иронично Джонас. — Това не означава, че съвременният мошеник е по-честен от средновековния. Така че, цялото учение на Новото време е една измама.

— Джонас! — Верити го погледна гневно, за да му затвори устата, преди да е обидил клиентите. — Не му обръщай внимание, Елиза. Както повечето учени, и той е настроен срещу нетрадиционните методи на обучение.

„Което е присъщо и за хора с особени психически таланти“ — добави тя мислено.

— Разбирам напълно — увери я Елиза, без да сваля очи от Джонас.

Изглеждаше безкрайно снизходителна към неговите хапливи забележки. Отново се обърна към Верити:

— Ще можеш ли да придружиш Джонас с този навехнат глезен?

— О, разбира се. Очаквам това с нетърпение.

Верити закима енергично, за да ентузиазира Джонас, но той сякаш не я забеляза.

— Описанието на замъка няма да ме затрудни — заяви с равен глас — но, доколкото разбрах, имало някакво прокълнато съкровище, което вие искате да открия. Трябва да ви призная, че това ми звучи като абсолютна

загуба на време. Сигурни ли сте, че искате да ми платите консултантски хонорар, за да търся една мъглява легенда?

Дъг се засмя.

— Може да ти звучи малко глупаво, но искам да ти съобщя, че чичо Дъгби вече е бил по следите на нещо в този замък. Елиза държи да проверим какво е било то. Тъй като и без друго ще изследваш замъка, предполагам, че няма да те затрудни, ако от време на време се оглеждаш и за съкровището.

— Откъде сте сигурни, че чичо ви не е бил смахнат?

— Джонас! — просъска Верити.

Елиза се усмихна спокойно.

— Няма нищо, Верити. Ние също имахме съмнения относно чичо. Той може наистина да не е бил наред. Най-малкото е бил особняк. И определено е вярвал, че в замъка е заровено имане. Оставил е дневник, в който е описал издирванията си. За нещастие, всичко е отбелязано на латински. Освен това, е открил един кристал.

— Кристал? — въпросително я погледна Верити.

Дъг кимна.

— Видях го преди пет години. Дъгби ми го показва, веднага след като го намери. Беше убеден, че камъкът е ключ към някаква тайна. Кристалът беше зелен, имаше форма на гладко яйце с издълбани странни очертания. Изгуби се преди две години заедно с чичо Дъгби. Или той го е скрил някъде, или го е носил със себе си, когато изчезна.

Джонас се приведе напред, очевидно заинтригуван.

— Той вярваше ли, че кристалът е автентична находка от времето на Ренесанса?

— О, да — отговори Елиза и се обърна към него, при което гривните ѝ издрънчаха. — Към края може и да не е бил на себе си, но преди това Дъгби Хейзълхърст беше твърде известна и уважавана личност в академичните среди...

— Хейзълхърст? — повтори Джонас. — Дъгби Хейзълхърст е бил ваш чичо?

— Чувал ли си за него?

— Спомням си, че някога съм преглеждал ранните му разработки по Ренесанс — бавно изрече Джонас. — Намерих ги съвсем случайно — събираха прах в една стара библиотека във Винсент Колидж.

— Страхувам се, че когато почина, репутацията му вече беше пръсната на парчета — отбеляза Дъг. — През последните 20 години творбите му

ставах все по-странни и колегите му започнаха да се отдръпват. Не успя да заеме преподавателско място, а академичните издания престанаха да публикуват статиите му. Накрая той се пенсионира на този остров, за да прекара остатъка от живота се в търсене на съкровището.

— А от какво е починал?

— Изчезна в морето. На неговата възраст не би трябвало да плава сам из южните води, но той винаги искаше да е независим. Тъй като през последните години имаше проблеми със сърцето, лекарите заключиха, че е претърпял инфаркт и е паднал зад борда. Тялото му така и не беше открито, въпреки че лодката беше изтласкана на брега на един съседен остров.

— А за вас останаха дневникът, реконструирания замък и изчезналият кристал — завърши Джонас.

Смехът на Елиза се сля със звъна на обещанията й.

— Дъг е прав. Ние наистина трябва да продадем замъка, защото не можем да си позволим такава поддръжка. Но също така не бива да пренебрегваме съкровището и сме длъжни да го потърсим преди продажбата. Дори и да не го намерим, поне ще се позабавляваме. Поканила съм и няколко приятели, които ще участват в търсенето.

Джонас присви подозрително очи.

— Какви приятели?

— Не се безпокой, няма да ти пречат — успокои го бързо тя. — Има достатъчно място. Икономката на Дъгби Хейзълхърст, някоя си госпожица Фрамптън, е все още в замъка, така че тя ще се грижи за домакинството.

— Джонас, не ти ли звучи забавно? — оживи се Верити.

Той вдигна вежди й се обърна към Дъг.

— Когато става дума за бизнес, предоставям всичко на моя мениджър. Мисля, че ще се видим с вас в Сиатъл след ден-два.

— Чудесно!

Дъг извади от джоба си малка книжка, подвързана с кожа.

— Оставям ви дневника да го разгледате.

След кратък размисъл добави:

— Макар че едва ли знаете латински.

— Учих го доста отдавна, но все още мога да се справя — отвърна Джонас скромно, но с достойнство. — Италианските хуманисти са вдигнали доста акциите на латинския. Считали са го за единствения език, на който е

можело да се записват най-значимите творби. Изглежда и Дъгби е усещал нещата по същия начин.

— В днешно време този език би бил чудесен код — сети се Дъг. — Никой вече не го разбира. Липсват някои страници. Можеш да провериш кои точно. Не знам кой и защо ги е откъснал.

— Господин Куоръл, имам един личен въпрос — намеси се Елиза.

— Джонас — поправи я разсеяно той, взрян в книжката.

— Добре тогава — Джонас — усмихна се тя с очевидно задоволство. — Прости ми за любопитството, но умирам да разбера, вярно ли е, че притежаваш парапсихичен талант?

Верити улови гневното огънче в очите на Джонас и се уплаши, че сделката ще приключи точно в този момент и точно на това място. Идеше ѝ да ритне Елиза.

— Редакторът на списанието, който е публикувал твоята статия, спомена, че някога си бил известен като специалист по доказване на автентичността на исторически предмети за музеи и частни колекционери — започна да обяснява Елиза, без да усеща, че се движи по много тесен ръб. — От описанието на твоята работа моят приятел, Престън Ярууд, направи извод, че ти имаш така наречената парапсихична способност. Така ли е?

— Абсолютни глупости — процеди през зъби Джонас.

— Престън каза, че може и да не знаеш, как и защо ти се удава да идентифицираш предмети от миналото — продължи невинно Елиза. — Той също предположи, че талантът ти е неуловим и ти го приемаш като част от себе си, без да го разбираш.

— Кой е този Престън Ярууд? — попита мрачно Джонас.

— Неин приятел — намеси се Верити. — Човекът, който се е свързал с издателя на списанието, който пък от своя страна те е препоръчал на Елиза. — Тя се опита да го успокои с една от сияещите си усмивки. — Не е ли забавно как стават нещата? Ако не беше публикувал тази работа, Уоруикови никога нямаше да научат за теб и сега нямаше да пътуваме към Вашингтон.

Джонас потупа замислено дневника.

— „Забавно“ не е най-точната дума.

— Какви грозни скали! Нищо чудно, че Дъгби ги е нарекъл „Ужасът на Хейзълхърст“.

Верити не се опита да скрие разочарованието си. Стоеше изправена в малката яхта, която Дъг Уоруик управляваше, и оглеждаше мрачните стени на крепостта, изникваща бавно в далечината.

Джонас се засмя.

— От пръв поглед е ясно, че няма нищо общо с архитектурните гении Браманте и Брунели.

— Тогава какъв е стилът?

В отговор той сви рамене и заоглежда отново внушителната сграда, която се извисяваше от студените води на Паджит Саунд. Замъкът се разпростираше почти на целия остров и представляваше каменна грамада на два етажа. Грубата му, отблъскваща фасада беше обсипана с малки прозорчета и завършваше с широк, масивен корниз, който опасваше покрива.

— Съдейки по общия стил, бих казал, че това е късен XV век, вероятно Миланезе. Архитектът сигурно ще остане анонимен завинаги.

— И има защо — не се сдържа Верити. — Когато говорехме за италиански замък, си представях нещо много по-изящно.

За щастие, коментарите им бяха заглушени от бръмченето на мотора и домакините, които се занимаваха с акостирането, не чува нищо.

Джонас продължи да се забавлява с разочарованието Верити.

— Не всичко построено през Ренесанса е чудо на архитектурата. Най-добре знаят това хората, които живеят в Рим, Милано или Флоренция. Къщите от онова време строени така, че да издържат на въоръжено нападение. Ето защо нашият замък изглежда повече като затвор, отколкото като произведение на изкуството.

Тя потръпна от ужас.

— Предполагам, че вътре е мрачно и студено.

— Е, интериорът със сигурност няма да е много празничен, но не вярвам да е чак толкова тъмно. Замъкът има вътрешен двор, а това значи, че прозорците, които гледат към градината, са големи и пропускат достатъчно светлина.

— Надявам се, поне да има канализация.

— Не се безпокой. Дъг ме увери, че чичо му е направил модерна канализация и електрическа мрежа в южното крило, което в момента се открива срещу нас. Не вярвам Хейзълхърст да е живял като отшелник на самотен остров.

Верити долови бодра нотка в гласа на Джонас и малко се поуспокои.

— Ти май се увлече, а? Не мога да повярвам. На практика почти те принудих, да се нагърбиш с тази работа, а ето, че вече се забавляваш.

Джонас потърси с поглед кожения сак, където се намираше дневникът на Дъгби Хейзълхърст.

— Накрая може да се окаже и интересно.

— Знаех си — каза самодоволно Верити. — Имам чувството, че започваш невероятна кариера.

— Ще видим — лаконично отвърна той.

Верити не се поддаде на скептицизма му. Беше забелязала колко задълбочено четеше дневника през последните няколко дни. Докато бяха в Сикуънс Спрингс, използваше всяка свободна минута, за да го проучва, а по време на полета изобщо не вдигна поглед от него. Освен това беше прегледал няколко текста, свързани с архитектурата през Ренесанса. Така че, макар и да не си го признаваше още, Джонас вече беше обсебен от мисълта за предстоящото приключение.

Дъг Уоруик ги посрещна на летището в Сиатъл. Лаура отново бе познала — той действително караше БМВ. Отправиха се към северната част на града, където се намираше фериботното пристанище, обслужващо островите Сан Хуан. Оттам отплаваха към друг, по-многолюден остров, откъдето Дъг взе яхтата си.

— Островът, върху който чичо Дъг построи замъка, е прекалено малък и отдалечен, за да има ферибот до него — обясни Уоруик, докато им помагаше да се качат в лодката.

— В замъка живее ли някой друг? — запита Верити, облягайки се на Джонас, за да пристъпи вътре.

Глезенът продължаваше да я боли.

— Само Меги Фрамптън, икономката на чичо Дъг. Всички мислеха, че след неговата смърт тя ще подаде оставка, защото беше истински разстроена. Явно помежду им е имало нещо. Не мога да си представя какво я задържа в тази купчина от камъни, но тя изглежда доволна. Когато иска да навести сестра си в Портланд или да пазарува, може да използва яхтата.

Островът представляваше скална маса, покрита с гъста борова гора. Сивото небе и леденият, влажен вятър подсилваха усещането за пустота и мрачност.

„Джонас беше прав, като ме предупреди, че тук няма да е като на Хаваите“ — помисли си унило Верити.

Скалистото заливче под замъка имаше подвижен док. Тя се хвана за него, докато Дъг акостираше. Джонас скочи леко върху дъсчения плот и улови въженцето, което Дъг му подхвърли. След това помогна на Верити да излезе от лодката.

— Ако имате късмет, стаята ви вече ще е оправена. Меги е добра жена, но понякога ѝ липсва организираност. Не е свикнала да посреща толкова много непознати гости — обясни Дъг, докато изваждаше багажа от яхтата. — Чичо Дъг се забавляваше доста рядко и предпочиташе компанията на учени, макар че те постепенно започнаха да го отбягват.

Парадната врата на замъка се криеше под величествена арка. Масивните ѝ дървени крила се отвориха с протяжно скърцане. Вътре ги очакваше Елиза Уоруик, облечена в дълга, бяла роба, която се спускаше свободно чак до петите ѝ, подчертавайки предизвикателните ѝ форми. На устните ѝ сияеше гостоприемна усмивка.

— Слава Богу, успяхте — възкликна тя, сякаш бе имало вероятност и да не дойдат.

Погледът ѝ се спря на Джонас.

— Започнах да се безпокоя. Престън предсказа, че самолетът ще закъснее. Така ли беше?

— Да, с няколко минути — потвърди Верити. — Забави се при излитането.

— Знаех си — рече Елиза триумфално. — Престън никога не греша. Предчувствията му винаги са много точни.

— Не ми се ще да ти го казвам — намеси се Джонас, — но повечето самолети в днешно време закъсняват. Не е нужно да имаш някакъв ясновидски талант, за да предскажеш, че някой определен полет ще бъде забавен.

— Още не познаваш Престън. Когато се срещнете, ще разбереш, че той винаги е прав — заяви Елиза, без да се смути от недоверието му.

— Заповядайте. Всички останали са вече тук. Меги е оправила стаята ви.

Верити усети, че Елиза Уоруик започна да я нервира. Притесняваше я начинът, по който тази жена гледаше Джонас. Без съмнение, тя беше очарована от него.

— Това е Меги Фрамптън. — Елиза се обърна, за да представи една яка жена с разрошени сиви къдри, която стоеше в коридора зад нея. — Изцяло зависим от нейното благоволение. Тя е единствената тук, която може да пуска тока и водата в това крило. Купувачите на този замък трябва да пръснат цяло състояние, за да осъвременят вида му.

Елиза отново спря поглед върху Джонас.

— Освежете се и елате долу при нас. Искам да ви представя на останалите преди вечеря.

Джонас кимна, вперил поглед в каменното стълбище пред себе си. Взе своя сак и малкия куфар на Верити и с лека насмешка каза на Меги:

— Водете ни, госпожице Фрамптън.

Старата жена кимна и се отправи към стълбите. Имаше фигура, за която хората обикновено използваша думата „закръглена“. Бледосините ѝ очи гледаха някак проникателно и всезнаещо. Носеше домашна рокля на дребни цветя, която беше излязла от мода през 50-те, а на врата си имаше тънка метална верижка, губеща се някъде в яката ѝ.

— Направо.

Меги се заизкачва тежко по широките стъпала.

— Приготвила съм ви хубава стая с изглед към градината. Не, че туй е от голямо значение, щото всички стаи в това проклето място са обърнати към градината. Дъгби винаги казваше, че онези типове от Ренесанса не са вярвали в нищо друго, освен в семейството, и затова строили къщите си така. Високи стени от камък отвън, да не ги нападнат някои съседи, и доста пространство отвътре, за да се любуват на градините, без да ги безпокои някой. Ще ми се да вярвам, че все някой е разбрал, че невинаги можеш да разчиташ на семейството.

Джонас се подсмихна.

— Някои със сигурност са научили, че семейството може и да е опасно.

Меги спря и се подпря с една ръка на парапета. Изви глава и погледна учудено назад.

— Истина ли е това, което Нейно Сиятелство казва? Че сте някакъв психолог?

— Не, госпожо — отвърна любезно Джонас. — Определено не съм смахнат.

— Слава Богу. Тук е пълно с чалнати и не ми трябва още някой да се мотае наоколо. Стига ми, че получавам заповеди от Нейно Сиятелство. Питам се какво ли ще рече Дъгби за всичко това?

— Нейно Сиятелство? — повтори заинтригувано Верити.

— Момичето на Уоруик. Викам ѝ така, защото винаги се смее и си мисли, че цялата вселена се върти около нея. Според мен, тази лъchezарност хич не е естествена. Не че разбирам нещо от магиите, дето всички са се заразили от тях. Ама знам, че под слънцето няма нищо ново. Като бях дете, тук идваха

същите кукувци, обаче повечето от тях благопристойно работеха или в цирка, или по панаирите.

— Съгласен съм с теб, Меги — подкрепи я Джонас. — Какво мислеше Дъгби относно цялата психоистория?

Меги отново се спря.

— Старецът беше още наред, две години преди да почине. Оттогава и на него нещо взе да му хлопа. Но все пак беше на осемдесет. Имаше право да не бъде наред. А и това не ни пречеше...

— Не _ни_ пречеше? — прекъсна я Верити.

— На мен и на него — поясни Меги с тъжна усмивка. — Ние двамата си прекарвахме доста забавно. Преживяхме заедно повече години, отколкото можех да си представя, че бих издържала само с един човек на този пуст остров, но никога не се отегчихме. Казвам ви, когато станеше време за ония работа, старецът действаше като млад гимназист на задната седалка на някоя кола. Още помня незаменимите преживявания долу в залата за изтезания. Наистина бяха незаменими.

Меги стъпи на най-горното стъпало и потъна в мрачния коридор.

Верити и Джонас се спогледаха развеселени.

Меги отвори тежка, дървена врата в дъното на коридора и те влязоха в огромен апартамент с големи сводести прозорци. В центъра на стаята се ширеше балдахинено легло. Студените каменни стени бяха покрити с гоблени и мръсни картини. Голият под също беше от камък.

— Как е? — попита икономката. — Страхувам се, че най-доброто, което можем да ви предложим. В това крило имаше доста хубави мебели по стаите, но Дъгби се принуди да ги продаде, за да поддържа всичко останало в действие. Банята е тук вдясно. Старецът поне имаше достатъчно разум, да направи канализация. Да ви кажа, нямаше да издържа всичките тези години, ако трябваше да се мия с кана.

— Мисля, че тук ми харесва — призна Верити.

Отиде до прозорците, като глухо потрепваше с бастун по каменния под. Наведе се навън в очакване да види избуялата градина, но пред погледа ѝ се простря голям двор, обрасъл с плевели. По средата имаше фонтан. Върху тази чудовищна колона беше изваян гол фавън, който държеше делва за вода. Очевидно басейнът някога се беше пълнил, но в момента на дъното му имаше само борови иглички и пръст.

— Ще се видим по-късно. Викайте ме, ако имате нужда от нещо — каза Меги и затвори вратата.

Верити се отдръпна от прозореца и хвърли поглед към Джонас, който вече обикаляше стаята.

— Всичко наред ли е? — попита го, макар да беше абсолютно сигурна, че проблеми няма.

Щеше да разбере веднага, ако в стаята се надигаше някаква силна енергия.

— Да. — Джонас се спря пред изтърган гоблен и започна да го изучава, без да го докосва. С големи усилия разпозна ренесансови девизи, лудуващи в малка, зашумена беседа.

— Всичко е наред. Леглото е ново-новеничко.

— Слава Богу. Нямах намерение да спя в четиристотингодишен креват.

— Но затова пък гобленът е от, XVI век. Можеш ли да си представиш, че е висял тук и е избелявал през всичките тези години? — Джонас поклати глава и закрачи към една от картините, която имаше богато орнаментирана рамка. — Същото е и с картините.

Дъхът на Верити секна.

— Оригинали ли са?

Той кимна.

— Тази е истинска. Интересно, какво ли се крие под праха ѝ. Имам предчувствие, че художникът е второкласен. Като архитекта, който е проектирал замъка.

Верити се облегна на широкия перваз, скръсти ръце и се вгледа настойчиво в Джонас.

— Нали няма да имаш неприятности със спането тук?

— Не, всичко ще е наред, Верити. Мога да контролирам нещата. Усещам няколко слаби вибрации, но ако аз не ги допусна до себе си, те няма да ме притесняват. Какво облекчение!

— Това е една от причините, които те накараха да приемеш тази работа, нали? — изстреля Верити. — Искаше да разбереш, доколко можеш да контролираш пътешествията си в миналото?

Джонас се приближи до кожения си сак.

— Сега съм много по-силен, Верити. Нямах представа колко е хубаво това усещане. И всичко дължа на теб. Само това, че съм край теб, ме предпазва от тунела на времето. Преди да те срещна, щеше да е лудост да спя в автентичен замък от Ренесанса. Стените излъчват вибрации, които могат да ме пометат. Господи, толкова е добре, че мога да управлявам този проклет талант.

— И смяташ да не казваш на Нейно Сиятелство и на приятелчетата ѝ, че си отличен медиум?

— Аз не съм медиум — уточни Джонас. — Имам психометричен талант, но не съм ясновидец. Нямам предчувствия и не мога да гадая. Единственото, което ми се удава, е да наблюдавам определени сцени от миналото.

— Насилствени сцени.

— Доста ограничен талант — забеляза Джонас сухо. — Уверен съм, че не съм никакъв психо. И бих желал, ти също да се въздържаш от твърдене на обратното пред Елиза и нейните приятели.

Верити се подсмихна.

— Не знам, Джонас. Мисля, че тази консултантска работа ще ни даде повече пари, ако хората разберат, че притежаваш истински талант.

— Няма начин. Никой нормален и разумен човек не би повярвал във възможностите ми, а и не би плащал за моите услуги. Само ексцентрични чудаци биха дали консултантски хонорар на някого, който разгласява, че има психометричен талант. Дъг Уоруик ме нае, защото съм специалист по история на Ренесанса, а не защото съм модерен психопат...

— И с един куршум е уцелил два заека — въодушевено изчурулика Верити.

Джонас се начумери.

— Няма нищо модерно в моя талант.

— Знам — отвърна Верити и моментната ѝ радост се стопи. — Има доста неща около теб, които дори не са от XX век. Понякога си мисля, че щеше да изглеждаш много добре през Ренесанса.

Той се приближи към нея с онази особена, плавна грация, която бе толкова присъща за движенията му, и повдигна брадичката ѝ.

— Така ли мислиш?

— По онова време мъжете са знаели как се укротяват опърничави жени.

— Наистина ли? — подсмихна се Джонас. — Трябва да ми разкажеш някога. А между другото, по-добре е да се преоблечем за вечеря.

Верити се отдръпна и го погледна отстрани.

— Надявам се, че си взел онзи хубав пуловер, който ти подарих за Коледа.

— Знаеш, че е в чантата — ти сама го сложи.

— Вярно.

— Сетила си се за него като една истинска съпруга — забеляза той.

Верити потрепна и започна да разопакова припряно багажа.

— Това, че ти сложих пуловера в сака, не означава, че съм ти съпруга. Действах като всеки предвидлив мениджър, който иска протезето му да изглежда добре пред клиентите.

— Ясно.

Джонас задържа погледа си върху нея и започна безмълвно да се съблича.

Елиза и Дъг ги очакваха на долния етаж в огромен салон, който се простираше почти по цялата дължина на южното крило. Голяма част от него не беше осветена, а мебелите там бяха покрити с чаршафи. Само един малък ъгъл в срещуположния край близо до камината бе обзаведен горе-долу удобно. Няколко души седяха върху изтърканите канапета и си говореха тихо. В старото огнище проблясваше слаб огън.

— Заповядайте, очаквахме ви. Искам да ви запозная с останалите.

Елиза се понесе към тях. Дългата ѝ бяла пола се развя около тялото ѝ, а бижутата подръннаха игриво. Подаде ръка на Джонас и го поведе към групичката.

Верити се намръщи и ги последва, накуцвайки. Към нея се отправи слаб младеж с брада и с кръгли очила, който гледаше някак прекалено мрачно и сериозно.

— Здравейте — подаде ѝ ръка. Гласът му беше нисък и плътен. — Аз съм Оливър Крамп. Позволете да ви помогна.

— Благодаря — отвърна му Верити със сияещ поглед и признателна усмивка, която не убягна от зоркото око на Джонас.

Киселото му изражение я подтикна да пусне още малко сияние в усмивката — искаше да го накаже, задето се бе оставил така лесно в ръцете на Елиза.

— Казвам се Верити Еймс и съм мениджър на Джонас.

— Оливър е лечител — намеси се безцеремонно Елиза. — Нали, Оливър?

— Занимавам се с билки и кристали, това е всичко — поясни плахо той.

В този момент съзря навехнатия крак на Верити и смръщи вежди.

— Какво сте направила с глезена си?

— Подхлъзнах се на заледени стълби.

— Кога?

— Преди няколко дни.

Верити погледна крака си. Отокът бе започнал да спада, но все още усещаше слаба болка. Оливър ѝ помогна да се настани върху дървено кресло, тапицирано в износено зелено кадифе. Широките облегалки бяха богато украсени с дърворезба. Верити предположи, че е късен XIX век, и че няма нищо общо с Ренесанса.

— Позволете ми да ви представя хората, с които заедно ще вървим по пътя на просвещението — обяви Елиза, като с едната си ръка посочи присъстващите, а с другата продължи да държи Джонас. — Така, както вече споменах, Оливър Крамп е психо лечител. Човекът до барчето е на питки е Престън Ярууд, който ръководи нашия кръжец. Чудесен учител и вдъхновител. Интересува се от психология, далеч преди тя да стане толкова популярна наука. Работил е с Илхела Йонанда.

— Наистина ли? — запита Верити с престорен интерес, като се чудеше коя е тази Илхела Йонанда.

— Много ми е приятно — изплува гласът на Ярууд от тъмния тъгъл край камината. — Разбрах, че самолетът ви е закъснял е няколко минути — добави той самодоволно и си наля питие.

Когато пристъпи напред, за да се поклони на Верити и да стисне ръката на Джонас, огънят освети рядката му коса, под която прозираше темето му. Изглеждаше около четиридесетгодишен, имаше живи очи, червендалесто лице и малко коремче. На устните му висеше една от ония спокойни, блажени усмивки, които се считаха за белег на хората на новото време.

Ярууд носеше скъп, син пуловер. Панталоните му, бяха отлично скроени и имаха плохи в кръста. Верити беше готова да се обзаложи, че мокасините му са италиански. На китката си имаше масивен златен часовник с голям чер циферблат. Явно Дъг беше прав, като твърдеше, че лекциите по психично развитие са доходен бизнес.

— Какво искате за пиене? — попита учтиво Ярууд.

— Само един плодов сок.

— Имах предчувствие, че ще поискате точно това — измънка той тихо, сякаш току-що се беше потвърдило още едно негово предсказание. — А за вас, Джонас?

— Скоч, ако има — отвърна Джонас, сядайки до Елиза.

— А това — продължи тя напевно и посочи друг младеж, свит в тъгъла на канапето, — е Слейд Спенсър. Той е нов член на нашата група, въпреки че отдавна се занимава със самостоятелни изследвания, нали, Слейд?

— Да. Такъв съм — винаги по пътя на просвещението.

За момент Слейд Спенсър съсредоточи цялото си внимание върху тютюна, с който тъпчеше лулата си. Ръцете му трепереха. След като привърши с това занимание, той протегна дългите си крака, които бяха обути в дънки. Верити се поколеба за възрастта му — предположи, че е някъде около трийсетте.

Слейд не обърна внимание на Джонас, но вземайки бавно чашата си от масата, се усмихна на Верити. Имаше измъчено, аскетично изражение, а очите му гледаха трескаво изпод черни вежди. Излъчваше някаква нервност, сякаш част от него постоянно се стареа да запази контрол.

— Признавам, че бях примамен от възможността да променя състоянието на съзнанието си за известно време — произнесе той, като че ли се страхуваше, че езикът му няма да го слуша. — Имам теория, че много от нас живеят в ненормално състояние на съзнанието, а най-естественото нещо за човешките същества е промяната. Също така, истинското състояние на хората е чувственото удоволствие и задоволяването на тялото. Вие какво мислите по този въпрос?

Верити примигна безпомощно. Усети, че Слейд Спенсър беше здравата пийнал.

— Всъщност, аз се занимавам с готвене — отвърна тя, огледа се и, като забеляза въпросителните погледи на присъстващите, добави бързо, за да не създаде погрешно впечатление: — Вегетарианска кухня.

Оливър Крамп, който седеше до камината, я погледна с внезапен интерес.

— Трябва да обменим рецепти — усмихна се той.

— Верити държи вегетариански ресторант в Сикуънс Спрингс — помогна ѝ Елиза. — Храната, която предлага, е чудесна и много здравословна. Опитах се да убедя Меги в предимствата на вегетарианското ядене, но се страхувам, че тя е малко консервативна, така че не знам какво ще имаме за вечеря.

— Мисля, че готвенето — намеси се Слейд Спенсър, фиксирайки Верити с дълбок, многозначителен поглед, — е най-чувственото от всички съзидателни изкуства. Посланието му е фундаментално, не считате ли? То стимулира възприятията и ни задоволява почти като секса. Съгласна ли сте с мен, Верити?

— Не ми е идвало на ум, че готвенето е възбуждащо... — подхвана предпазливо тя.

Преди да довърши, обаче, се чу силен трясък на счупено стъкло. Верити се обърна, тъкмо когато Джонас хвърли остатъците от чашата и се втрени свиреп в Слейд.

— Ако ти се иска да изучаеш някоя ряпа, имаш късмет, Спенсър. Но ако ти се е прищяло да правиш нещо със задушните зеленчуци или с кифлите на Верити, избий си го от главата, ясно ли е?

Из стаята се разнесе нервен кикот. Предупреждението явно не беше направено по най-учтивия начин. Слейд сви рамене, потъна дълбоко в креслото си и се съсредоточи отново върху питието и лулата.

Дъг Уоруик се намръщи и се зае да изглади неловкото положение.

— Как смяташ да подхванеш работата, Джонас?

Джонас престана да разбърква леда в новата си чаша и отпи глътка уиски.

— Първо ще прегледам всяко крило поотделно, за да определя възрастта и автентичността. Трябва да съм сигурен, че работя с оригинална конструкция, за да не се подведа от по-късно строени части. Роднините на Дъгби Хейзълхърст маже да са пренесли само половината замък и да са проектирали другата по подобие на оригинала. Това не е рядка практика.

Дъг кимна разбиращо.

— Не бях се сещал за такава възможност.

Джонас отпи още една глътка.

— След като обходя целия замък, ще започна оглед и на детайлите. Архитектурата от XV и XVI век се разпознава сравнително лесно. Дори и най-авангардните творци са подчинявали всичко на математическата симетрия.

Той се впусна във впечатляващо разяснение на ренесансовите закони за перспектива и приложението им в архитектурата.

Всички присъстващи кимаха умно. Верити се подсмиваше скришом зад чашата си. Джонас не бе пропилял на вятъра годините в университета — можеше да сложи в джоб всички всезнайковци тук. Той улови игривия пламък в очите ѝ и погледът му също заблестя шеговито.

Споделянето на тази малка закачка накара Верити да осъзнае нещо много важно. Те вече бяха „двойка“. Можеха да си разменят безмълвни послания в претъпкана стая, а тази игра нямаше нищо общо с тяхната шантава психична връзка.

Откритието стопли сърцето ѝ. Тя отпи от плодovия си сок и прибави още един ден към календара, който си водеше мислено. Закъснението на цикъла ѝ беше в рамките на нормалното. Всичко изглеждаше наред. Но се почувства твърде странно — знаеше, че животът ѝ прави остър завой, а като че ли не беше подготвена за него.

Вечерята се състоеше предимно от варени картофи и моркови. Меги Фрамптън беше направила всичко възможно, за да задоволи прищевките на гостите, но всички разбраха, че не е свикнала да готви без месо.

— Никой не е умрял от хамбургери — измърмори тя, докато отсервираше и последните чинии. — Чудя се как си набавяте протеин, като не ядете месо.

На масата Верити се бе оказала между Оливър Крамп и Слейд Спенсър. Слейд я отегчи. Явно беше пиян и се впускаше в дълги монолози върху това, че сексуалността била характерна за всички сфери на живота.

Оливър Крамп беше коренно различен. Говореше малко и гледаше критично над кръглите рамки на очилата си. Създаваше впечатление на затворен човек, но когато го увлече в дискусия около готвенето и билките, Верити с изненада откри колко е словоохотлив и начетен.

В отсрещния край на дългата маса Джонас балансираше между Елиза и Престън Ярууд. Двамата не го оставяха на мира. Верити поглеждаше честичко към тях и всеки път беше заслепявана от блестящите пръстени и екзотичните гривни на Нейно Сиятелство.

Елиза беше приготвила изненада, но я обяви чак след края на вечерята, когато се върнаха обратно в салона.

— И така, мисля, че всички сте в настроение за едно специално преживяване. Престън предложи да проведем ясновидски сеанс. Надяваме се, че това ще настрои Джонас към спецификата на предстоящата му работа.

Дъг въздъхна.

— Извинявай, Джонас. Не знаех за това. Чувствай се свободен. Не си длъжен да оставаш.

— Какво, по дяволите, представлява този ясновидски сеанс?! — възкликна ядосано Джонас.

— Сеанс, в който всички се опитват да свържат биоенергиите си в една обща сила, която е способна да ни издигне на по-високо ниво на общуване. Когато попаднем там, ние се свързваме чрез интуицията си и връзката е много по-ясна. Освен това, отпуска и отваря ума. Сигурна съм, че ще оцените ползата от него.

— Имам чувството, че всичко това е пълна измислица — учтиво отвърна Джонас.

Верити изстена и го сръга с дръжката на бастуна.

— Това е бизнес, Джонас! — просъска тя. — Дръж се прилично.

Той разтърка реброто си и я погледна заплашително.

— Знаете ли какво? Правете си вашия сеанс, а аз ще отида да хвърля едно око на замъка.

— Но, Джонас, ти трябва да бъдеш с нас — умоляващо настоя Елиза. — Сеансът ще е най-полезен за теб. Аз понякога се свързвам със Сарананта и ставам нейна контактърка — добави скромно тя. — Скоро се запознах с нея, но вече общуваме доста свободно.

Слейд Спенсър се изкикоти тихо, а Джонас едва се сдържа да не направи същото. Верити реши, че трябва да се намеси дипломатично за втори път.

— Не знаех, че си контактърка — припряно изрече тя. — Коя е Сарананта?

Престън Ярууд погледна нежно към Елиза и отвърна вместо нея:

— Сарананта е високо почитана жрица в един храм на страната Утилан. Засега знаем само, че Утилан е една изчезнала колония на Атлантида. Елиза установи контакта съвсем наскоро, така че имаме да научим още доста неща.

Дъг привика Джонас в коридора.

— Изобщо не те обвинявам, че не ти се занимава с тия щуротии. Можеш да се разхождаш, колкото си искаш, а докато ти се ориентираш в обстановката, ние ще си поиграем в салона. Само внимавай да не отидеш в друго крило. В останалите крила няма ток. Ако се изгубиш, има вероятност никога да не излезеш на бял свят — завърши той полушеговито.

Джонас кимна и отиде до Верити. Дръпна я настрани и снижи глас:

— Стой тук. Трябва да проверя някои неща от дневника и не искам тези надути пуйци да ми се мотаят из краката.

Верити се стресна.

— Няма ли опасност да попаднеш в коридора на времето? Не бива да рискуваш сам. Имаш нужда от мен.

— Бъди спокойна. Не съм толкова глупав. Само ще гледам — нищо няма да докосвам.

— Все пак, внимавай — прошепна загрижено тя.

Той ѝ отвърна с хитра усмивка:

— По-скоро ти внимавай. Може да паднеш от високото ниво на съзнанието.

— Не вярвам, че ще е толкова забавно. Единственият между нас, който наистина притежава някакъв особен талант, няма желание да участва в сеанса. Само разваляш играта.

— Достатъчно игрички съм играл в лабораториите на катедрата по паранормални явления във „Винсент Колидж“ — отвърна кисело Джонас. — И те вече не ми харесват.

Целуна я по челото и добави:

— Освен това, какво те кара да мислиш, че има само един човек с такъв талант тук?

Верити отвори широко очи.

— Нима смяташ, че някой от другите има истински талант?

Той разроши нежно огнените ѝ къдрици.

— Говоря за теб, глупаче такова. Нали и ти идваш в миналото с мен. Хайде, забавлявай се. Ще се видим по-късно.

Верити го проследи, докато се скри от погледа ѝ, и чак тогава се върна в салона. Странно, никога не бе вярвала, че има някакви особени психически способности. Доколкото знаеше, талантът беше на Джонас, а тя някак му помагаше да го контролира.

Глава 5

Джонас тръгна по коридорите на стария замък с фенерче в ръка, наслаждавайки се на новооткритата свобода. Преди да срещне Верити, му се струваше немислимо и рисковано да се впусне в изследване на такава четиристотингодишна грамада от камъни. Опасността щеше да го дебне на всеки ъгъл. Тези големи ренесансови сгради бяха изпълнени с вибрациите на минали кръвопролития и убийства, а той беше настроен да улавя точно такива вълни — свързани с насилие от времето на Ренесанса. Съвсем случайно можеше да влезе в стая, където някой е бил прободен с кама, или да вдигне ръждясало парче метал, което преди години е било част от меч. А такава грешка неминуемо би го тласнала в психичния коридор, където мъглявите сцени на насилие се повтаряха безкрайно и смъртоносната им емоционална енергия търсеше път към бъдещето чрез него.

Бродеше из полумрачния втори етаж на южното крило и изследваше каменните стени наоколо. Хейзълхърст явно не бе пожелал да пръска пари за осветление и малкото технически подобрения, които бе направил, далеч не бяха качествени.

Изведнъж Джонас се стегна. Вибрациите, които долови, дойдоха като слабо ехо, което обаче беше достатъчно силно, за да му покаже, че мястото е

автентично. След като зави към източното крило, измъкна дневника от джоба си и включи фенерчето, защото тук нямаше ток. Повечето врати в коридора бяха затворени. Съдейки по прашния слой, реши, че Меги беше занемарила това крило доста отдавна. Сигурно в западното и северното положение не беше по-добро.

Тръгна по тъмния коридор и след още един завой се озова в пълен мрак. Дъгби Хейзълхърст беше излязъл прав — тук човек не можеше да се разхожда дълго. Според ужасния му латински, стаята с кристала трябваше да е някъде наблизо.

Намери я без особени усилия. Оказа се в средата на коридора на северното крило и имаше редица от сводести прозорци, които гледаха към обраслия двор. Джонас надзърна през тях и отвъд градината забеляза светлината на своята спалня.

Обърна се и зашари по стените с фенерчето. Те бяха съвсем голи. Стаята беше абсолютно празна.

Отгърна дневника на страницата с подробното описание на местоположението на кристала. Въпреки че беше позабравил латински, успя да разчете достатъчно от драсканиците на Хейзълхърст.

Южна стена. Третият камък от пода нагоре, два нагоре от ъгъла вляво. Натисни силно дясната част на камъка. Пази се от острието. Сигурен съм, че на върха му вече няма отрова, но самото то е наточено. Първият път, когато открих кристала, го избягнах само защото механизмът, който задвижва капана, беше ръждясал. Устройството на капана е изумително. Разбира се, след това го смазах. Ще бъде жалко, ако не се поправи колкото се може по-скоро.

„Благодаря ти, Дъгби, стари приятелю! Защо ти е притрябвало да смазваш тази гадост?“

Джонас приклепна до посочената част в стената и се вгледа внимателно в камъка. Дъгби не беше уточнил кой от камъните крие капана. Спотаеното острие можеше да изскочи, както от стената, така и от пода или от тавана. Джонас вдигна поглед нагоре, но изключи последната вероятност — беше почти невъзможно. Представи си капана, който той самият би заложил, ако искаше да скрие кристал преди 400 години. Внимателно прекара пръсти по камъка.

Нещо затрептя в съзнанието му, действителността се залюля и се разтегна в безкраен тунел. Рязко дръпна ръката си от камъка, който

предизвика внезапната реакция — не смееше да пристъпи в психичния коридор в отсъствието на Верити — тя беше неговата опора.

Макар и слаб, този сигнал за минало насилие го предупреди, че капанът вече се е задействал, и че жертвата не се е изплъзнала така щастливо, както Дъгби. Преди много години някоя човешка душа беше отлетяла от тази стая, докато собственикът ѝ е търсел кристала.

Умря в агония, стискайки топките си.

Дъхът му секна. Отдръпна се назад, далеч от камъка, излъчващ опасните вибрации. „Край — вече узнах достатъчно.“ Мисълта за смъртоносното острие, което изскача от пода и се забива в слабините му, беше достатъчна, за да го направи по-предпазлив.

Изправи се и обиколи стаята, за да намери нещо, с което да задвижи капана. Тъй като не откри, излезе в коридора и запретърсва другите стаи. В третата му провървя — в ъгъла беше подпряна метла с дълга дръжка. Явно Меги Фрамптън бе правила опити да поддържа това крило през последните години. Взе метлата и се върна в стаята с кристала. Хвана я за обратния край и като насочи дръжката внимателно пред себе си, се опита да натисне опасния камък.

С почти беззвучно свистене зловещото острие се стрелна изпод камъка. „Ако бях клечал на предишното място, вече щях да съм кандидат за хора на ангелите“ — рече си Джонас и избърса потта от челото си.

Изчака известно време и пристъпи към все още трептящото острие, за да огледа дупката в пода зад него. Повърхността на камъка се бе плъзнала назад и бе открила празно пространство. Наведе се, за да опипа мястото, и изведнъж осъзна, че е направил ужасна грешка.

Мощна вълна от емоции забуча в него и той съзря очертанията на психичния коридор. Трябваше да се съпротивлява, за да не бъде всмукан в тунела на времето. Предчувствието за нещо лошо го заля с непреодолима сила и с мъка успя да устои на властния зов на отдавнашни насилия.

Смъртта го дебнеше. Смърт дебнеше всеки, който се осмелеше да използва кристала.

„Верити. Верити!“

Нямаше представа, дали вика на глас или дълбоко в себе си. Беше плувнал в пот от усилието да събере и последните капки воля, за да издърпа ръката си от каменната кухня.

„Джонас?“

Усети присъствието ѝ. „Не е възможно — помисли си замаяно. Тя е на долния етаж в друго крило. Твърде далеч, за да ми помогне...“

„Джонас? Какво става?“

Почувства, че Верити му протяга ръка за помощ, но не я видя. Тя беше за него като котва в бурята. Стисна очи и се изтръгна от зловещия капан.

Мигновено сетивата му се проясниха и всичко се върна на мястото си. Картините на насилствена бруталност и смърт изчезнаха така бързо, както се бяха и появили. Острието се плъзна обратно и отворът в каменния под се скри, без да остави и следа.

Джонас дишаше тежко. Не отделяше поглед от ъгъла, където смъртта очакваше непредпазливите. Вече бе разбрал, че истинската опасност, обграждаща изгубения кристал, не е в острието, а в самия кристал. Дори и да не знаеше какво представлява и каква е функцията му, в едно бе сигурен — той носеше злина. Това откритие го накара да потръпне от ужас. Оказа се, че е по следите на нещо много важно. Старият замък криеше доста тайни, които той трябваше да разбули. Консултантската работа, за която го бяха наели тук, изведнъж отстъпи място на търсенето на съкровището.

Изправи се бавно, взе фенерчето, и се запромъква предпазливо навън, без да сваля очи от опасния камък. След като излезе на сигурно място в коридора, с облекчение затвори вратата.

Докато търсеше обратния път към южното крило, чу далечен смях. Отпърво си помисли, че собственото му въображение отразява смеха на Дъгби Хейзълхърст, но впоследствие осъзна, че смехът е много по-стар, около четиристотингодишен.

„Джонас е добре.“

Реалността около Верити плавно се върна на предишното си място. Все още имаше учестен пулс и усещаше световъртеж. Много ѝ се искаше Слейд Спенсър да пусне дясната ѝ ръка. От другата ѝ страна Дъг Уоруик беше вплел нежно пръсти в нейните. Чувстваше се като в капан.

Отвори очи и изучи напрегнатите лица в кръга от набедени екстрасенси. Дъг Уоруик беше вперил поглед в огъня над рамото на сестра си. Изглеждаше отегчен. Оливър Крамп беше притворил клепачи, сякаш се концентрираше с усилие. Елиза имаше замечания израз на човек, който вижда картини в себе си. Престън се мръщеше.

Слейд Спенсър продължаваше да стиска конвулсивно ръката на Верити. Беше оставил лулата и питието си, за да участва в сеанса. Като усети погледа ѝ, той отвори едното си око и ѝ намигна сериозно, стискайки пръстите ѝ до посиняване.

Тя освободи ръката си от неговата и се измъкна от отпуснатата длан на Дъг.

— Отегчи ли се вече? — усмихна ѝ се Дъг.

— Аз... аз трябва да отида в стаята си — прошепна възбудено Верити.

— Не те виня — каза тихо той. — Върви, винаги си свободна да правиш, каквото искаш.

Като я видя да се измъква от кръга, Слейд ѝ кимна с глава, натежала от алкохол.

— Лека нощ, Верити. До утре — изломоти дрезгаво. Крамп, Елиза и Ярууд очевидно не забелязаха отсъствието на Верити, поради заетостта си с „по-висши“ неща.

Тя се измъкна тихо от салона. Когато излезе в ледения коридор, поспря за миг, за да успокои дъха си.

Усещането за опасност бе преминало, но не можеше да се отпусне, докато не види Джонас и не разбере какво става.

Досега бяха влизали в психичния тунел, само когато бяха физически близко. Връзката се бе осъществявала от разстояние няколко метра. Сега можеше да се закълне, че бе изпитала познатото чувство от навлизането в тунела.

Изкачи тичешком каменните стъпала до спалнята, която им бяха дали. Блъсна вратата с надеждата, че ще намери Джонас, но с ужас откри, че той не е там.

— По дяволите! — изруга гласно. — Къде си?

Можеше да е навсякъде из замъка. Безполезно беше да го търси из залите и коридорите. Просто трябваше да изчака завръщането му. Засуети се в банята, за да се приготви за сън. В главата ѝ се въртяха куп въпроси, с които възнамеряваше да обсипе Джонас, ако се появеше някога. Но вместо него, като излезе от банята по нощница, тя намери друг.

— Слейд! — Верити се закова на място.

Спенсър седеше на ръба на леглото и бе пиан до козирката.

— Не се страхувай, Верити — изфъфли той. — Разбрах посланието ти. Отървах се от онзи ням психо кръг, след като ти си тръгна. Казах на всички, че ми е прилошало. Както и си беше, когато Елиза започна да осъществява контакта. После се качих бързо тук. Имаш ли представа кога ще се върне твоят приятел? Ако искаш, можем да отидем в моята стая.

— Какво, за Бога, правиш тук? Да не си полудял?

Верити сграбчи реверите на халата си и се обви по-плътно. Беше бясна.

— Ти си пиан, Слейд! Излез веднага от тук!

Той я погледна объркано и обидено. Примигна с отпуснатите си клепачи, като направи безуспешен опит да я фокусира.

— Но, Верити, нали ти ме повика тук. Ти ме пожела — захленчи жално.

— Изобщо не съм те канила и, ако беше трезвен, щеше да го разбереш. А сега изчезвай! Веднага!

— Да не се притесняваш, че съм пил? Хей, няма проблеми, скъпа. Аз съм винаги готов — искам и мога. Ще видиш. Вече не мога да удържам този приятел тук долу.

Слейд се изхили глупаво и започна да разкопчава ризата си.

— Може би ще е по-сигурно, ако отидем в моята стая, все пак. Не ми се ще Куоръл да ни завари, докато... знаеш какво.

— Измитай се оттук! — извика Верити разярено.

Слейд ѝ отвърна с похотлива усмивка:

— Хей, няма да има проблеми. Може би Джонас се забавлява вече някъде с Елиза, докато ние тук си бъбрим. Не мислиш ли, че е така? Вие двамата разбирате ли се? Елиза е убедена, че твоето момче е някакъв екстрасенс. А тя обича да се чука точно с такива. Прави го с Ярууд през цялото време. Даже и с мен го прави веднъж. Тя е като трамваен билет, който трябва постоянно да бъде перфориран — намръщи се Слейд. — Май, че е опитвала с Крамп, но той не бил много заинтригуван. Крамп не се интересува от нищо друго, освен от шантавите си билки и кристали.

Гневът на Верити нарастваше с всяка изминала минута. Слейд изглеждаше твърде пиан, за да я заплашва физически, но така или иначе трябваше да го изхвърли. Джонас можеше да нахълта всеки момент, а тази мисъл изобщо не ѝ беше приятна.

Припомни си как едва не закла Дъг Уоруик преди време и реши да предприеме нещо.

Тръгна с решителна крачка към Слейд и го дръпна за ръкава. Трябваше да събере цялата си сила, за да го изправи на крака.

— Вън! — кресна му. — Още сега!

Слейд се олюля и просна ръка през рамото ѝ. Широка му усмивка изплува пред лицето ѝ. Опита се да я целуне с влажни устни.

Верити се преви и го помъкна към вратата, бърчейки нос от заливащата я воня на алкохол.

— Искаш да отидем в моята стая, така ли? Съгласен. Напред...

Изведнъж Слейд загуби равновесие и започна да се изплъзва от ръцете ѝ. След секунда той се строполи като огромно чучело върху нея. Навехнатият ѝ глезен поддаде болезнено.

Точно в този момент вратата се отвори с трясък.

Джонас се хвърли към тях, без да каже нито дума. Сграбчи Слейд, дръпна го от Верити и го захвърли към покритата с гоблени стена.

Чу се тъп звук, Слейд изпухтя и се свлече на пода почти в безсъзнание.

Верити с ужас забеляза, че Джонас се запъти към жертвата си с познатия блясък в очите.

— Не, Джонас! Той е пиан и просто се държи като глупак.

— Само „глупак“ е вярно — отвърна Джонас е тих, но заплашителен глас.

Вдигна Слейд и изви ръката му зад гърба.

— Хей, почакай малко — изохка той. — Нямах никакви лоши намерения. Искях да се позабавляваме.

— Помни, докато си жив, Спенсър. От такова забавление може и да умреш. Трябваше да си останеш с репите. Верити е забранена територия.

— Не, не, това е едно голямо недоразумение — запротестира Слейд отчаяно. — Мислех, че и тя иска. Мислех, че всички гаджета в този кръг са такива. По дяволите, Елиза се чука с всички.

— Само за едно нещо позна — отсеке Джонас. — Станало е недоразумение. Верити спи само с мен.

Юмрукът му се тресна в челюстта на Слейд, чиято глава клюмна. Джонас се приготви да го удари още веднъж.

— Не, Джонас! — изпищя Верити и сграбчи ръката му. — Спри! Няма нужда от насилие. Спри веднага!

Той се отскубна от нея. Очите му горяха в златен пламък. Верити се олюля, загубила равновесие. Започна да пада и автоматично се вкопчи в гоблена.

— Верити!

— Джонас захвърли Слейд и се спусна към нея. Опря ръка на камъните и я хвана.

Още щом докосна тъканта, Верити усети вибрациите, които се блъснаха първо в неговото, после в нейното съзнание.

— По дяволите! — Джонас я оттласна далеч от стената.

— Господи, само това ми липсваше.

Верити се отпусна с облекчение, след като обезпокоителните вълни отминаха. Джонас се взря в гоблена, а после обратно в мъжа, проснат на пода.

— Трябва да го убия.

Верити въздъхна и отметна коси от очите си.

— Той е пиян. И само Господ знае колко е изпил тази вечер. Върни го в стаята му, за да може да се съвземе. Нищо не се е случило тук.

— Този тип се опита да те изнасили, а ти казваш, че нищо не се е случило?!

— Слейд не се опита да ме изнасили. Помагах му да излезе от стаята, но той изгуби равновесие и рухна отгоре ми.

Джонас продължи да гледа свирепо. После се наведе и хвана Слейд за глезена.

— Ще се върна след малко.

Помъкна го навън, сякаш влачеше чувал с картофи.

Верити въздъхна измъчено и се отпусна на ръба на леглото. Опипа глезена си и изохка от болката, която я прониза.

„Каква бъркотия. Джонас е бесен, Спенсър се превърна в досаден мръсник, а зад гоблена се появи нещо много опасно.“ В момента не знаеше кое е най-опасно. Вероятно Джонас. Щеше да ѝ е трудно да го успокои — беше видяла пламъка в очите му. Молеше се само да не нарани Спенсър. Мисълта за съдебен процес изобщо не ѝ се нравеше.

Джонас се върна тъкмо, когато Верити се опитваше да си спомни, дали е застрахована.

— Какво направи с него? — започна твърдо тя.

— Потопих го във фонтана — отвърна невъзмутимо Джонас и започна да разкопчава ризата си.

— Какво си направил?!

— Вече ме чу. Можеш да видиш сама. — Той кимна към прозореца и се отправи към банята.

— Господи, нима наистина го остави там?

Верити го познаваше твърде добре, за да се усъмни в думите му. Приблужи се бързо до прозореца и погледна надолу към двора. Една тъмна фигура лежеше просната в празния басейн.

— Джонас, мисля, че започва да вали.

— И какво от това? — Джонас пусна водата в старомодната вана.

— Как така „и какво от това“? Оставил си Слейд навън и той ще замръзне. Може да хване пневмония. Ето, заваля.

— Пукната пара не давам за него. При малко повече късмет, може и да се удави.

Джонас излезе от банята, бършейки ръцете си в хавлията. Беше разкопчал ризата си и се виждаха тъмните косъмчета на гърдите му. Флорентинските му златисти очи все още хвърляха яростни светкавици.

— Верити, дойде ми до гуша от неприятностите, в които се забъркваш. За една седмица това е вторият път, когато те намирам в прегръдките на някакъв мъж.

— Виж какво, Джонас. Знаеш много добре, че не така. Ти преувеличаваш нещата.

Верити се опита да говори с по-мек тон. Понякога изобщо не си струваше да спори с Джонас Куоръл.

— Мисли разумно. Предишният път не се брой. Дъг Уоруик просто се опита да ми помогне и между нас не е имало нищо повече. А сега някакъв пиян глупак се опита да ме прелъсти. Сигурна съм, че Слейд ще се чувства ужасно неудобно, когато изтрезнее утре сутринта.

— Ужасно неудобно ли? Трябва да е ужасно благодарен, че няма да се събуди със счупен врат.

Джонас захвърли хавлията и тръгна към нея.

— Как, по дяволите, той влезе тук?

Тя отстъпи назад и усети, че ръбът на перваза се забива в гърба ѝ. Вдигна отбранително ръка.

— Вратата беше отключена.

— Защо проклетата врата е била отключена?

Джонас се пресегна и я сграбчи за раменете.

— Оставих я отворена заради теб. Мислех, че няма да се бавиш.

— Писна ми да ти повтарям, че трябва да заключваш, Верити!

— Не очаквах никой друг — възрази Верити ядосано. — Ние сме гости тук. Как можех да предположа, че ще си имам неприятности?

Той стисна раменете ѝ.

— Май че през следващите дни, госпожичке, ще отидеш твърде далеч.

Верити потърси очите му.

— Джонас, забрави Спенсър. Какво ти стана преди малко?

Джонас се замисли.

— Пипнах нещо, което не трябваше да пипам. Един камък в пода.

— Усетих, че ме търсеше, и много се уплаших. Затова се качих по-рано в стаята.

— Следващия път заключи вратата, Верити! — Устните му жадно се впиха в нейните. — Не понасям някой друг да те докосва, не мога да се владея.

Верити въздъхна, усещайки силното желание, обхванало Джонас. Езикът му се стрелна в устата ѝ, като предвестник на по-интимния акт, който щеше да последва. Притисна я плътно, сякаш се страхуваше, че тя може да избяга.

— Джонас — отдръпна се Верити, — трябва да поговорим.

— Говориш твърде много — прошепна ѝ дрезгаво той. — Мисля, че това ти е основен недостатък.

Вдигна я и се запъти към леглото. Положи я в постелята и започна да разкопчава панталона си. Верити седна и прибра косите си.

— Джонас, говоря сериозно. Тази вечер стана нещо странно, нали? Нещо необикновено, дори и за теб. Искам да знам какво беше то.

— Ще ти кажа. Всеки път, когато си обърна гърба, ти използваш момента да кръшнеш. Не мисли, че не забелязвам — не съм сляп. Напоследък гледаш някак странно. Забелязах те как спиращ по средата на някаква работа и просто застиваш, втренчена в пространството. Усещам, че криеш нещо, нещо лично, което не искаш да споделиш с мен.

— За Бога, Джонас!

— Връщам се от Мексико и те намирам ранена, а някакъв мъж те внася на ръце през входната врата — _нашата_ врата. Влизам в тази стая, _нашата_ стая, и откривам някакъв откачен, който се е самопоканил в мое отсъствие.

— Джонас, ти изобщо не мислиш разумно.

— Нещо става, Верити. Ти започна да се колебаеш, дали изборът ти с мен е правилен, нали? Имаш скрити мисли. Но и аз имам новини, малка подарке. Закъсняла си. Ти си само моя и аз ще се погрижа да не го забравяш.

Джонас изхлузи ботушите и дънките си ѝ се тръшна на леглото. Верити му обърна гръб, но той я хвана за ръката и я извъртя към себе си.

— Джонас, пусни ме!

Джонас не обърна внимание на слабия ѝ протест и я прикова с пламнал поглед.

— Няма да те пусна, Верити. Не разбра ли? Не мога да те пусна.

— Джонас, моля те, трябва да поговорим.

— Вече ти казах — говориш прекалено много.

Той започна да съблича халата ѝ.

— Винаги, когато искаш да кажеш нещо, използваш устата си, а би трябвало да използваш нещо много по-просто и истинско, нещо, което и аз разбирам.

Верити се ядоса и започна да се съпротивлява.

— По дяволите, Джонас, това не е начин за общуване! Пусни ме да стана. Искам да говоря с теб. Обърни ми поне малко внимание!

Но Джонас не ѝ обърна никакво внимание. Свали халата ѝ и прикова китките ѝ над възглавницата така, че тя остана под него безпомощна и примамлива. После се пресегна, сграбчи края на нощницата и го вдигна над кръста ѝ. С това пресуши и последните капки самоконтрол у Верити и тя пламна от възбуда. Точно този Джонас обожаваше тя — той можеше да я взриви само с едно докосване. Обаче имаше досадния навик да се отдава на желанието си, предимно когато не можеше да се справи с проблемите. Типично мъжки подход. Щом мозъкът откаже да работи, в действие влизат мускулите.

Верити изгуби търпение. Извъртя се енергично и го ритна със здравия си крак.

— Пусни ме, грубиян такъв!

— Стой мирно, бъбрице.

Тя му отвърна с още един ритник и Джонас се принуди да я притисне с коляно.

— Сега наистина започна да ме вбесяваш.

Верити беше прикована от тежестта му и той използва ситуацията, за да издърпа нощницата над главата ѝ.

— Да не мислиш, че ме е грижа колко си бесен? — Очите ѝ горяха от яд и възбуда.

— По-добре се загрижи — предупреди я Джонас и протегна свободната си ръка, за да вземе колана си.

Зениците на Верити се разшириха от удивление.

— Няма да посмееш!

— Писна ми от странното ти поведение напоследък.

Джонас събра ръцете ѝ и ги върза с кожения колан. Прекара свободния край през една от рамките на леглото и го стегна още веднъж в примката, която държеше китките ѝ. Верити се оказа като разпъната на кръст.

— Джонас, ти си уволнен! — просъска тя единствената заплаха, която успя да измисли, докато се бореше отчаяно с кожения капан.

— Знаеш, че не можеш да ме уволниш. Вече пробва веднъж, но не се получи.

Джонас наблюдаваше внимателно безпомощния ѝ гняв.

— Верити, чуй ме и запомни веднъж завинаги. Ако си намислила да скъсаш с мен, трябва да ти кажа, че имам малка изненада. Няма да се отървеш лесно.

— И пръста си няма да помръдна за теб. Ти сам ще си отидеш, мътните да те завлекат. Пет дни в Мексико, без да се обадиш! Цели пет дни!

— Господи, нима още ми имаш зъб за това? Мислех, че се разбрахме по въпроса.

— Това, което разбрах е, че ти се чувстваш свободен да си заминаваш, когато поискаш, и даже не ми се обаждаш.

— Казах ти, не можах да намеря телефон. И не се опитвай да оправдаеш твоето безтегловно състояние напоследък, като ме обвиняваш за глупости. Ти започна всичко, преди да отида в Мексико.

— Просто мислех за нас! — възрази яростно Верити. — За това, че връзката ни е доста странна — кимна с глава към кожения колан. — Всяка нормална жена би се замислила сериозно за себе си, ако трябва да живее с теб.

— Знаех си. Ти си планирала живота ни, мога да се обзаложа.

— И какво, ако е било така? Напълно естествена реакция при дадените обстоятелства.

— Мисленето никога не е било естествено за теб. Не разчитам на начина, по който работи мозъкът ти.

— Мозъкът ми работи постоянно, това е.

— Е, тогава ето ти нещо за размисъл в момента.

Джонас вмъкна коляно между краката ѝ, като я принуди да разтвори гостоприемно бедра. Протегна длан надолу към уязвимата ѝ мекота.

— Джонас, мръсник такъв! — запротестира Верити, макар че усети парещата влага в слабините си.

— Кажи, че не ме искаш. Хайде, кажи, че си готова да ме изхвърлиш.

Джонас не отдръпваше ръката си от топлото ѝ местенце и продължи нежно да го масажира. Верити инстинктивно изви бедра и в този момент той плъзна палеца си във влажното каналче. Проникна дълбоко и започна да дразни деликатните ѝ мускули, докато те се стегнаха около пръста му.

Тя започна да стене:

— Много скоро, Джонас... Помогни ми... много скоро аз ще...

— Обичам те, Верити.

— Показваш го по странен начин.

Верити отчаяно се мъчеше да се освободи от кожен колан. Изведнъж усети топлия му дъх около зърното на гърдта си. Джонас го пое нежно с устни и го засмука. Тялото ѝ се разтресе от вълни на горещо очакване.

— Пред теб човек трябва да се изразява по необикновен начин.

Той пропълзя надолу, като вкушваше всеки милиметър от кадифената ѝ кожа. Верити усети стоманено твърдия член, който пулсираше нетърпеливо върху бедрото ѝ.

— Джонас, понякога така ме вбесяваш...

— Кажу ми, че ме обичаш.

Той погали малкото, чувствено бисерче, скрито в огнения мъх под корема ѝ.

— Кажу ми го, Верити.

— Знаеш много добре, че те обичам... — Верити се сгърчи сладострастно и разтвори подканващо бедра.

— Кажу ми го.

— Обичам те. Сега развържи тая кожа за изтезание и ме люби.

— Мислех си, че никога няма да го поискаш.

Джонас се настани между краката ѝ.

— Махни колана — настоя Верити с дрезгав от възбуда глас.

— Защо? Някак си ми харесваш така. Много е секси. Вдигни бедрата си още малко. Ето така.

Той коленичи, разтвори с пръсти набъбналата ѝ плът на бавни, тласъци нахлу в нея. Тя се стегна и го пое още по-навътре.

— Така, скъпа, точно така.

Джонас се наведе напред и се подпря на ръце. Верити изстена и притвори очи, изпълнена докрай с пулсиращата му мъжественост. Тялото ѝ започна да се извива под напора на прииждащите горещи вълни.

— Хайде, раздвижи този хубав ханш, скъпа. Покажи колко ме обичаш.

— Тези неща трябва да се забранят със закон — едва чуто промълви Верити.

Усети, че той обхваща с длани красиво заобленото ѝ дупе и дъхът ѝ спря. Кръвта ѝ пулсираше в бесен ритъм.

— Аз и ти си имаме свои собствени закони в леглото. Движи го, скъпа...

Гласът му беше нисък и безкрайно възбуждащ. Започна да масажира задните ѝ полукълба с кръгообразни движения и тя откликна ентусиазирано на ласките му.

— Джонас!

— Това е, любима. Това искам. Господи, сладка моя! Толкова си тясна и гореща. Влудяваш ме. Поеми ме още по-дълбоко. Можеш да го направиш. Искам да вляза още по-навътре в теб. Обвий ме с краката си. Толкова са нежни. Хайде, мила. Искам да ме усещаш в себе си...

— О, Джонас, Джонас...

— Хубаво ти е, нали?

Той я изпълни на мощни тласъци и Верити замята бедра в неудържим танц. Изглеждаше като вулкан, който ще изригне всеки момент.

Тя наистина изригна и стегна Джонас в своя сладостен капан. Неговият дрезгав вик се сля с учестените ѝ стонове и двамата изгоряха в пожара на своята страст...

Джонас винаги я любеше толкова яростно. Обикновено правеше това, когато искаше да ѝ внуши нещо много важно, или да обсъдят връзката им.

Слейд Спенсър отвори очи, когато студеният дъжд запряска в лицето му. Навсякъде го болеше. „Това проклето копеле нямаше никакво право да ме бие така, ама никакво. Не съм виновен, че жените си падат по мен. Щом Куоръл иска да си го изкара на някого, защо не го направи на своята флиртуваща птичка. Тя ми се сваляше цяла вечер, всички признаци бяха налице. И накрая аз излязох виновен. Куоръл е като всички останали. Започна да ми писва да ме третират като мръсник. Скоро ще им дам да разберат...“

Пъшкайки, Слейд се надигна от ръба на празния басейн. Гадеше му се. Пое дълбоко дъх и изчака така, докато се успокоят вътрешностите му. Трепереше. Имаше нужда от хапче, дори от две. За нещастие, тези, които лекарите в поликлиниката му бяха дали, вече не му действаха добре. „Тъпи

доктори! Никой не ме разбира. Никой не иска да ми помогне. Всички са срещу мен. Трябваше да разбере това още преди години.“

Реши да глътне няколко от онези таблетки, които купил от търговеца миналия месец. Тези гадости наистина действаха. След като ги глътнеше, се чувстваше добре, дори можеше да се контролира. А не беше лошо да се владее.

Прехвърли се бавно през ръба и се повлече към входа на замъка. Дъждът го шибаше в гърба и Слейд за хиляден път си зададе въпроса, защо всичко, което се опитваше да направи в живота, се превръщаше в каша.

Въпросът, разбира се, беше реторичен. Той знаеше лично, защо целият му живот вървеше наопаки. Всички искаха да го унищожат. Беше изправен сам срещу света.

И досега винаги бе губел.

Глава 6

— Искам да те предупредя, че в някой от следващи дни ще ти го върна.

Верити се размърда лениво, обърна се на една страна се подпря на лакът. Вдигна кожения колан, който Джонас бе използвал като белезници, и прекара токата по гърдите му.

— Няма да разбереш кога. Някой ден, някъде, когато най-малко очакваш. Ще си го получиш.

Джонас ѝ отвърна с дяволита усмивка:

— Май наистина ти хареса моя „кожен“ метод за изтезание, а?

Дръпна колана от ръката ѝ и го хвърли на пода.

Верити си придаде свиреп вид.

— Ни най-малко! Бях насилена. Ти си този, който си пада по извратен секс. А бях толкова добро момиче, преди да те срещна.

Той мушна ръка под главата ѝ, вдигна я и ѝ лепна бърза целувка.

— Обожавам да те развърщам. Ти го приемаш толкова естествено... Ох, по дяволите! — изруга, когато Верити го плесна по голото бедро.

Макар, че ръката я заболя от удара, тя реши, че си е струвало и седна доволно в леглото с кръстосани крака.

— Добре, Джонас, край на страничните забавления. Както обикновено, след секса ти се успокояваш и ставаш отстъпчив, така че очаквам няколко отговора.

— Спокоен и отстъпчив? Такъв ли съм всеки път?

— Да. Не си ли забелязал? Нахвърляш се като лъв, а се оттегляш като агне.

— Агне? — разочарова се Джонас.

— Агне, коте, кученце...

Верити махна с ръка, за да покаже цял свят от немощни същества, които илюстрираха сегашното състояние на неговия „агресор“.

— Ако не бях толкова спокоен и отстъпчив, щях да поспоря с теб.

— Може би по-късно, а сега искам да отговориш на въпросите ми.

Джонас с наслада съзерцаваше рижото й венерино хълмче.

— Как да се концентрирам достатъчно, когато пред очите ми е твоята хубава, малка...

Верити дръпна чаршафа.

— И ти ме упрекваш за едностранно мислене.

— Ти никога не ме оставяш да се забавлявам — направи трагична физиономия той.

— Прав си. Когато обръщаш повече внимание на приятното и забравяш за полезното, ставаш лошо момче. Така че, напред към бизнеса. Какво стана снощи, когато се шляеше по коридорите на ужасния замък?

— Нима нямаш капка уважение към тази многовековна архитектура?

— Не и когато изглежда, по този начин. Престани да увърташ и ми обясни какво стана. — Верити го погледна сериозно. — Снощи се изплаших. Имах чувството, че се приближаваш към нещо много опасно.

— Зная. Аз също усетих, че си с мен.

— Но къде беше?

— На втория етаж в северното крило.

— Но ти се бил много далеч от мен!

Джонас се облегна на възглавницата и също стана сериозен.

— Връзката беше слаба, но ти беше там. И двамата го усетихме. Верити, мисля, че все по-лесно осъществяваме контакт.

Тя се зави още по-плътено с чаршафа, покривайки гърдите си, и отправи объркан поглед навън.

— Тук е хладно, нали? Сигурно поставянето на отопление би струвало доста пари. Нищо чудно, че двамата Уоруик искат да се отърват от замъка, колкото се може по-скоро.

— Това място те плаши, нали? — попита тихо Джонас. — Затова ли си толкова дистанцирана напоследък? Усещаш, че тази връзка между нас се засилва, но не знаеш, дали искаш да е така.

— Не съм била дистанцирана — възпротиви се енергично Верити. — Просто си мислех по някои въпроси, това е всичко. Сега ми кажи какво точно стана тази вечер.

Джонас скръсти ръце зад главата си и се загледа продължително в лицето ѝ.

— Открих къде е кристалът. Скривалището беше празно, естествено, но капанът все още действа.

— О, Господи! Какъв капан?

— Острие, поставено между два камъка в пода. Като се натисне една каменна плоча, под която се намира кристалът, се задейства механизъм, който изхвърля острието. Измислено е да пробожда натрапника в най-чувствителната част от неговото тяло. Типично за Ренесанса — прост дизайн и жесток замисъл.

— Изскачащо острие? И работи след толкова години?

— За щастие, Хейзълхърст го беше споменал в дневника и очевидно е бил толкова доволен от откритието си, че е смазал механизма.

Верити изпъшка.

— Хейзълхърст трябва да е бил побъркан.

— Той не е бил глупав. Просто е бил един учен погълнат от изследването си. Сега разбирам защо го е направил — аз бих сторил същото. Има някаква тръпка при задействането на четиристотингодишно приспособление отново.

— Глупости. Капанът трябва да се развали веднъж завинаги! — решително се противопостави Верити.

— Очевидно и ти мислиш като ония, които не могат да оценят езотеричните удоволствия на истинските историци — снизходително констатира Джонас.

— Наистина ли? Какъв начин на мислене имам? — по пита Верити с престорено любезна усмивка.

— Женски.

— Както ти казах, Джонас, един ден...

— Обещания, обещания.

— Ще видиш — закани се Верити. — Ще съжаляваш за всичко, което си сторил до този момент. Ще ме молиш за милост. Сега ми разкажи за краткото просветление, което получи, когато се приближи до острието. Аз долових само част от него, но ми беше достатъчно, за да усетя, че там е умрял някой. Това ли видя и ти?

Джонас кимна мрачно.

— Да, но ми се стори, че е станало твърде отдавна. Може би преди няколко века.

— Вероятно и други са попадали в този капан, опитвайки се да намерят изчезналото съкровище — смръщено предположи Верити. — Знаеш ли, постъпих като хлапачка, като се договорих за хонорара ти. Предпочетох да определя нормална цена, мислейки си, че след толкова години няма да е останало никакво съкровище. Ами ако намериш нещо? Трябваше да се договорим за процент от стойността на съкровището, като допълнение към уговорения хонорар за доклада.

Джонас се разсмя.

— Напрежението и притесненията са за големите шефове. Честно казано, предпочитам да върша черната работа.

Скочи внезапно и отметна завивките.

— Искам да знам какво е станало с кристала — заяви той, като се намъкна в дънките и се запъти към гоблена, провесен на стената. — Хейзълхърст ясно е казал в дневника, че ключът за съкровището се намира зад този гоблен.

Пресегна се и леко докосна избелялата вълнена тъкан. След това я натисна, докато усети стената под нея.

Верити долови леките трептения във въздуха. Стана и наметна халата си.

— Добре, господин историко. Какво има в тази част на стената?

— Още не знам. Каквото й да е, не е достатъчно, за да предизвика появата на психическия коридор. Но със сигурност има нещо. Трябва да погледнем.

Джонас повдигна внимателно старинното пано и надникна зад него.

— С мен ли си?

— Тук съм.

Верити се приближи.

— Усещам само някакви леки вибрации. Мога да ги контролирам — кимна тя и прехапа нервно долната си устна, тъй като започна да се поти.

Джонас постави длан на стената и поглади каменната ѝ повърхност.

— Оглеждай се за други капани — предупреди го Верити.

— Мисля, че ще ги усетим, преди да налетим на тях.

— Само ако вече са действали срещу някой друг нещастник — уточни тя.

Психометричният талант на Джонас бе пряко свързан с насилието. Ако в миналото този капан беше убил някого, Джонас щеше да го усети. Но ако механизмът не беше преработвал, нищо нямаше да подсказва на Джонас, че съществува някаква клопка.

— Засега долавям много слаба опасност, просто едно предупреждение. Същото беше, когато отворих пода, където се е намирал кристалът. Странно, сякаш освен скритите остриета, някой е оставил и мислени сигнали около тези тайници.

Ръката му продължи да се плъзга по камъните. Когато опипа една цепнатина в мазилката, се чу далечен глух звук като от древна машинария, движеща се вътре в стената.

Верити потръпна.

— Мисля, че открих нещо — тихо каза Джонас със сдържано вълнение в гласа.

— Това ти харесва, нали?

— Мисля, че започвам да се увличам в лова на кристали. Не, че той е по-приемлива кариера от миенето на чинии, но може да бъде страшно интересно хоби. Какво мислиш?

— Започвам да мисля, че съм била луда, когато те накарах да приемеш тази работа.

— Но това е хоби, което можем да практикуваме заедно. Някои хора карат заедно ски, други играят тенис. Ние пък ще бъдем ловци на кристали.

Верити се замисли върху плюсовете и минусите на това предложение и в този момент една голяма секция от стената изскърца зловещо и се отвори навътре. Заля ги вълна от влажен въздух.

— Пфу!

Джонас отстъпи назад.

— Мирише ужасно.

Верити надзърна в тъмния проход, който се беше открил.

— Вероятно е пълно с плъхове.

Джонас отиде в другия край на стаята и се върна с фенерчето и ножа.

— Това пък за какво ти е? — кимна Верити към ножа.

— Човек никога не знае какво го очаква. Вратата е доста тежка и не мисля, че може да се затвори сама, освен ако някой не я блъсне. Ще опра този стол от вътрешната страна на прохода. За всеки случай. Не бих искал да попаднем в капан.

Джонас издърпа един тежък стол до отвора в стената.

— Така. Върви зад мен и не пипай нищо.

— Не ми нареждай какво да правя — отвърна Верити. — Въпреки гласа на разума, ние все пак ще изследваме тайния тунел, така ли?

— Търсим съкровище, забрави ли? Обикновено съкровищата са заровени точно на такива места. Или поне така са правели преди четиристотин години.

— Ти усещаш ли още някакви вибрации, Джонас?

Верити забърза към ъгъла, където бе оставила обувките си. Джонас вече бе нахлузил ботушите и закопчаваше ризата си.

— Не, само някакво слабо ехо. Нищо, което да ни безпокои.

— Както кажеш.

Тя го последва в мрачния, тесен коридор. Каменният таван бе достатъчно висок, за да вървят изправени, но Джонас леко приведе глава.

— Хората са били малко по-ниски преди четири века — отбеляза той.

Светлината на фенерчето разкри един пуст каменен тунел, който явно минаваше покрай вътрешната стена на спалнята — там, където се простираше граничната стена.

— Мислиш ли, че този проход обикаля цялата сграда, както и салона? — попита Верити.

— Възможно е.

— О-хо! Виж праха. — Верити повдигна края на нощницата си и дъхът ѝ секна. — Джонас! Погледни тези стъпки. Някой ни е изпреварил.

Той приклепна, за да огледа следите.

— Покрити са с прах, значи е било доста отдавна.

— Може да са на Дъгби Хейзълхърст.

— Възможно е. Стъпките са прекалено объркани, за да се определи, дали е имало и друг човек. Дъгби вероятно е влизал няколко пъти в прохода, след като го е открил. Обзалагам се, че е бил превъзбуден.

Джонас се изправи и продължи напред.

— Студено е. Трябваше да си вземеш пуловера.

— Да, скъпа — отвърна той, докато се промъкваше все по-навътре.

Верити вдигна поглед към черния таван и преглътна поредния коментар.

— Знаеш ли, мисля, че това място не ми харесва.

— Ако искаш, можеш да се върнеш обратно и да ме изчакаш в стаята.

— Не, не и това.

— Тогава не се отделяй от мен и спри да се оплакваш.

— Не се оплаквам. Само споделих наблюденията си и не искам... опа! — Верити прикова поглед в земята.

— Какво става?

Джонас се обърна и светлината от фенерчето заигра върху нея.

— Ритнах нещо.

— Дай да погледна. Изглежда като парче от стар меч.

Той вдигна потъмнелия метал.

— Чакай! — извика Верити, усещайки, че каменният коридор се превръща в психичния, който съществуваше в съзнанието на Джонас.

Но беше твърде късно. Джонас продължаваше да стиска счупения меч и стените на мисловния тунел започнаха да се затварят около него. Верити почувства как тази реалност се размества и върху нея се наслаждава друга. Отвори очи и откри, че се намират в безкраен коридор, а пред тях във въздуха виси призрачно видение.

Това беше образ на внушителен, смръщен мъж над четиридесетте. Седеше зад богато украсено дървено бюро, отрупано с книги и приспособления за писане. Човекът беше облечен във виненочервена дреха и клин от кадифе, а над всичко това висеше късо наметало, поръбено с кожа. Пръстите на привидението бяха отрупани с масивни пръстени. Изпод плаща му се подаваше дръжка на меч, декорирана с диаманти.

На бюрото имаше малко черно ковчеже, направено от някакъв тъмен камък, който сякаш сияеше. В него бе поставен зелен кристал с формата на яйце.

В каменната килия зад гърба на мъжа се виждаше дълъг чер сандък със сложни орнаменти от външната страна. Капакът му беше вдигнат и в него се откриваха купчини златни монети и блестящи скъпоценности.

Верити не можеше да отдели поглед от замразената във времето човешка фигура. Имаше чувството, че призракът я следи с очи.

— Нещо не е наред! — прошепна напрегнато. — Това видение е по-различно. Влизала съм вече няколко пъти в психичния коридор, но никога не съм виждала фантом като този.

Изучаваше го с изострено внимание.

— Джонас, той те гледа.

— Оптическа измама.

— Не съм сигурна, но...

— Права си. Картината е различна по няколко причини. Сцените в тунела на времето винаги са свързани с насилие, извършено с предмета, който съм докоснал. Дръжката от меч е все още в ръката ми, но тук няма никакво действие, никакво насилие.

— Не мислиш ли, че кристалът в ковчежето е онзи, който Дъгби е намерил преди години?

— Възможно е. Отговаря на описанието — Джонас погледна към образа. — Не е като нормалните видения в коридора.

Верити потръпна.

— Как можеш да кажеш, че нещо в този коридор е нормално?

— Знаеш, че и той си има своите правила и физични закони. А тази сцена не отговаря на никое от тях. Не сме свидетели на някакво убийство, нищо не помръдва, а и няма ни една от енергийните змии, които обикновено гъмжат наоколо и се опитват да ме оплетат.

— Сякаш този, който седи там, преобръща всичко наопаки — съгласи се Верити.

— Господи, докога това побъркано място ще ни предлага изненади? — възкликна Джонас. — Бих искал да знам какво, по дяволите, означава всичко това.

— Мисля — спокойно предположи Верити, — че ако това е кристалът, открит случайно от Дъгби, то трябва да има поне капка истина в легендите около заровеното съкровище. Погледни в сандъка зад човека. Препълнен е със злато и диаманти. Като че ли мъжът с наметалото е истинският собственик на скъпоценностите.

— Чудя се дали парчето от метал, което държа, е част от меча на привидението. Обикновено предметите, които ме довеждаха тук, също се появяваха в картината.

— Значи сега става нещо доста по-различно. — Верити бе обзета от лоши предчувствия. — Мисля, че трябва да излезем от тунела. Тази сцена не ми харесва. Винаги съм считала цялата история за прекалено шантава, но това тук е по-странно от всякога.

— Добре. Само искам да проверим, докъде стига коридорът. Хайде да вървим.

Джонас пусна парчето от меча и то звънна на каменния под в реалния коридор. Психичният тунел се стопи веднага. Студеното течение накара Верити да се загърне по-плътено в халата.

— Ти вземи металния къс — рече ѝ Джонас. — Има силно притегателно влияние. Ако го пипна пак, ще скочим обратно в миналото.

Верити го вдигна.

— Готово.

Изведнъж бледият лъч светлина, процеждащ се през отворената врата, започна да се замъглява. Зловещото проскърцване откъм тъгъла даде обяснение на това, което беше станало, но твърде късно — Верити видя, че вратата се затваря.

— Джонас...

— По дяволите!

Джонас се завтече и Верити закуца след него. Сърцето ѝ щеше да изскочи при вида на постепенно изчезващия лъч. Тъкмо завиха и тежката врата се плъзна обратно на мястото си.

Откъм тъмния тъгъл се чу зловещ звук. Сякаш някой чупеше съчки. Или влачеше кости.

Джонас насочи фенерчето към злокобното място и Верити замръзна от ужас: точно до масивната врата лежеше един скелет. Костите бяха скупчени в нещо, което някога е било спретнат панталон, оксфордска риза и спортно сако с велурени кръпки на лактите. В праха до скелета проблеснаха чифт очила със златни рамки. Вратата беше захапала единия от ръкавите и така беше предизвикала зловещото тракане на тленните останки.

— Боже мой, Джонас. Той е бил тук през цялото време. Не го видяхме, защото вратата е била откритата.

Джонас прокара лъча от фенерчето по вътрешната стена. Нямаше нито дръжка, нито брава, нито някакво друго средство за отваряне.

— Не ми се вярва, че този, който е строил коридора, е умирал от желание да остане случайно затворен в него. Така че трябва да има прост начин за излизане.

— Очевидно нашият приятел тук не е успял да го открие — отбеляза мрачно Верити.

Джонас заопипва бъркотията от кости и дрехи е фенерчето. Някъде из останките проблесна парче метал. Джонас коленичи и се зае да го изучава. Показа се острие, което стърчеше от спортното сако.

— Струва ми се, че нашият човек не е умрял от естествена смърт. Нито пък от глад.

Джонас бръкна в джоба, на сакото.

— Какво правиш? — попита Верити с безпокойство.

— Искам да разбера кой е този мъж — по-точно, кой е бил. А, ето.

Той измъкна твърд, претъпкан кожен портфейл от панталоните. Отвори го и намери един паспорт. Снимката беше на плешив, усмихнат мъж с очила със, златни рамки.

— Е? — настоя Верити. — Не издържам вече. Познаваш ли го?

— Дъгби Хейзълхърст.

— О, небеса! Нали беше изчезнал по време на плаване?

— Да, така беше.

— Горкият човек! Каква ужасна смърт. Мисля, че намерихме ново обяснение за името на замъка. Представяш ли си да останеш затворен тук...

Верити потрепери от ужас.

— Джонас, сигурен ли си, че можеш да откриеш начина за излизане?

— Не забравяй, че съм много добър в ръцете. Успокой се, шефе. Ще се измъкнем, ако не повторим грешката на Хейзълхърст.

— Каква грешка? О, имаш предвид острието, което стърчи от скелета? Да не би да е от поредния капан?

— Напълно е възможно. Металът е стар и тежък, сигурно е от XVI век. Трябва да проверим откъде е дошъл.

— Джонас, вече не съм сигурна, че съм готова за ново пътешествие — възпротиви се Верити, но беше твърде късно — гладките каменни стени около нея започнаха да се изкривяват в познатите очертания на безкрайния времеви коридор.

— Верити?

— Тук съм, Джонас...

В измерението на психичния тунел Джонас се намираше по-далеч от нея. С малко усилие Верити можеше да контролира и двете реалности едновременно. Усещаше пространството на истинския, солиден проход и в същото време успяваше да се концентрира върху това, което ставаше в подсъзнателния коридор. Това я замайваше, но тя започваше да свиква и да се справя все по-добре с двата свята.

— Там. Отпред...

Джонас направи предпазлива стъпка и се приближи към нея, сочейки мъглявото видение, което се материализираше пред очите им. Беше напрегнат.

— Доста е неясно, нали? Явно е прекалено съвременно.

Верити проследи погледа му, знаейки, че образите от далечното минало, особено тия от времето на Ренесанса, бяха по-ясни. Този очевидно беше отпреди няколко години.

— О, не! — прошепна безпомощно тя, когато пред очите ѝ започна да се разиграва драмата на насилието.

Не можеха да направят нищо и Верити го знаеше. Все едно че бяха в кинозалон и гледаха безкрайно повтарящ се филм за смъртта на Дъгби Хейзълхърст, учен историк и търсач на съкровища.

Сцената едва доловимо трептеше, сякаш не ѝ достигаше вътрешна енергия да се фокусира сама. В мъглявата картина мъжът от паспорта дращеше по стената на каменния коридор. Чертите му бяха застинали в ужас. Забиваше нокти в мазилката между два камъка и точно в този момент в гърба му се връзваше черно, ръждясало острие. Някаква ръка стискаше дръжката на камата. На един от пръстите блестеше прелестен рубин.

Верити едва бе успяла да огледа пръстена, когато от видението се отделиха змиевидни ленти във войнствени цветове, които излъчваха зловещо сияние. Те се заблъскаха сляпо, сякаш не можеха да намерят мишена, но не след дълго се насочиха право към Джонас. Както обикновено, след това те усетиха и присъствието на Верити.

Тя стаи дъх. Винаги ставаше малко нервна, когато пипалата от емоционална енергия започваха да се увиват около глезените ѝ. Те не я докосваха, но се струпваха все по-плътено до нея. Джонас наблюдаваше сцената необезпокояван от тях.

— Добре ли си? — попита го Верити.

— Да. Мисля, че видяхме достатъчно — отвърна той и пусна острието, което издрънча на пода.

Видението изчезна внезапно, оставяйки ги сами в реалния коридор. Верити погледна към Джонас, но едва различи чертите му в тъмното. Той бе насочил светлината към тази част от стената, където Дъгби Хейзълхърст беше драскал неистово.

— Дъгби не е умрял от случайно задвижил се механизъм, скрит около вратата. Някаква ръка държеше камата.

— Видях, Верити. Сега замълчи за малко. Трябва да се концентрирам.

Верити прехапа устни и се втренчи в пръстите на Джонас. След секунда нещо се размърда дълбоко под камъните.

— Започва се — каза Джонас с нескрито задоволство. — Открих го. Остави дръжката на меч тук, Верити. Ще сме по-сигурни. Ако го вземем, някой може да го види и да задава въпроси, а не ми се дават обяснения.

Верити пусна ръждясалия метал и в този момент вратата се отвори.

— Признавам си, че ми олекна — отдъхна си Верити, — въпреки, че не се съмнявах в твоите възможности.

— Не бива да се съмняваш — Джонас погали любовно каменната врата. — И пак ти казвам, няма нищо по-свежо и забавно от ренесансовата мисъл.

— Ти знаеш най-добре — отвърна тя, пристъпвайки в безопасната стая, — защото я имаш същата.

Глава 7

Джонас последва Верити, изпитвайки много по-голямо облекчение, отколкото би искал да си признае. Смъртта на Хейзълхърст им бе помогнала да открият загадката на вратата. Знаеше много добре, че щеше да му отнеме повече време сам да разбере как действа устройството.

Топлината на стаята отпусна нервите му, но въпреки това, все още чуваше ехото от древния вик.

Понечи да затвори вратата.

— Какво правиш? — попита Верити.

— Какво мислиш, че правя? Да не искаш цяла нощ да гледаме тези стари кокали?

— Не, разбира се, но какво ще правим с нещастния Дъгби? Трябва да съобщим на някого, че сме го открили.

— Лежал си е тук няколко години, ще полежи още малко.

Верити не повярва на ушите си.

— И на никого няма да кажеш какво открихме?!

— Не точно сега. Ако докладваме, ще започне разследване. Нашата работа ще бъде прекъсната за дни, а може би и за седмици. Ще плъзне слух за заровено съкровище и мястото ще се наводни от журналисти, псевдопсихолози и, Господ знае, още какви. А ние имаме само една седмица, Верити. Искам да я използвам, за да си отговоря на някои въпроси. В този коридор е скрито нещо много важно.

— Но Дъгби е бил убит. Не е умрял при нещастен случай.

— Зная. Но убийството е станало преди две години. По дяволите, той може да е умрял в този проход, като се е опитвал да излезе. Всичко, което знаем е, че в момента лежи в другия край на тунела.

Джонас замълча, надявайки се тя да не е забелязала останалото. Но се излъга. Верити имаше очи на ястреб.

— На ръката, която държеше камата, имаше пръстен. Голям рубинен пръстен.

— Знам. Видях го.

Тя го стрелна с поглед.

— Изглеждаше много стар, Джонас. Всъщност, може да е част от скъпоценностите в сандъка от видението, а може дори да е един от пръстените на човека с кристала.

— Имаше известна прилика — съгласи се Джонас предпазливо.

Забеляза уплашено й изражение и я прегърна.

— Хей, не прекалявай с въображението си — разтърси я леко той.

— Знаеш ли какво ми идва наум?

— М-м. Чудиш се, дали прастарият мъж от замразената картина не е убил Хейзълхърст. Това е абсолютно невъзможно.

— Джонас, ти сам каза, че всеки път научаваме нещо ново в тунела на времето. Още не знаем всичко за действителността там. И сам призна, че има нещо странно в първото видение. Ами ако той е измислил начин, как да живее вечно в коридора на миналото, и си седи там през всичките тези години, за да пази съкровището?

Джонас усети, че Верити потрепери, и я притисна още по-силно.

— Невъзможно. Успокой се, скъпа. В този тунел няма никакви духове, а само сцени от миналото. Пощенски картички, запечатани във времето. Това е.

— На „картичката“ със зловещия човек не видях да пише „липсвате ми“. Имах усещането, че му бяхме неприятни.

— Наистина, мога да се обзаложа, че това видение беше различно от всичко, което сме виждали досега. Но на този етап това нищо не значи. Имаш прекалено голямо въображение, скъпа.

Джонас духна една рижа къдрица от слепоочието ѝ и я целуна. Тя ухаеше сладостно и излъчваше успокояваща топлина. Усети, че получава ерекция. Така ставаше винаги, когато пътуваха в миналото, и винаги, когато се намираше близо до нея.

— Някой е убил Дъгби — припомни му Верити упорито.

— Да. Но е било отдавна. Искаш ли да чуеш най-доброто ми предположение?

Тя кимна.

— Мисля, че някой е търсил съкровището заедно с него. Някой, в когото Дъгби е вярвал.

— И може би този _някой_ е решил, че щом знае за тунела и кристала, повече не се нуждае от Дъгби?

— Има логика.

— Но къде е този _някой_ сега? — не се предаваше Верити.

Опря длани на перваза и се наведе замислено през широкия каменен прозорец. Навън продължаваше да вали.

— Кой знае? Хейзълхърст изобщо не споменава в дневника си, че е открил тайния проход, което значи, че това е станало малко преди да бъде убит. Или не е имал възможност да го запише, или го е записал в страниците, които липсват. В тефтерчето не пишеше за друг търсач. Най-добре да поговорим с Меги. Тя може би знае, дали Хейзълхърст е работил с някого.

— Добра идея. А междувременно... — Верити замълча, загледана напрегнато в тъмното. — Джонас, той е станал!

— Кой?

Той проследи погледа ѝ, вперен в мрачния фонтан.

— Спенсър ли? Сигурно има достатъчно мозък, за да се сети, че е по-добре да влезе на сухо.

— Може би се е върнал тук. Имал е достатъчно време да се качи тук и да издърпа стола от прохода. Сигурно затова вратата се е затворила.

Джонас се замисли с помръкващ поглед.

— Но аз бях заключил. Как ли е влязъл?

— Кой знае. Може да има и други ключове...

— Не ми се вярва. Той не знае за коридора, а и не би посмял да влезе отново, при условие, че аз съм тук. Освен това, Спенсър беше почти гипсиран от алкохола, когато го стоварих във фонтана.

— Е, той е поотрезнял от дъжда и се е измъкнал сам от басейна.

Джонас огледа внимателно изпълнената със сенки градина.

— Права си, явно не съм го ударил достатъчно силно.

— Искам да те предупредя, че ако се стигне до съд, ти ще обясниш всичко на застрахователния агент.

— Не се безпокой, ще измисля нещо — отвърна той, без следа от притеснение.

Умът му явно беше съвсем другаде. Обви ръце около тънката талия на Верити и я придърпа към себе си. Дънките му бяха опънати до пръсване от нарасналата му мъжественост.

— Всъщност — промълви в ухото ѝ, — вече измислих.

— Не е възможно да мислиш за... за секс, когато някакъв труп лежи на пет крачки от нас!

— Не се прави на толкова възмутена. Знаеш, че това тяло е там от години и не може да ни притеснява.

Джонас продължаваше да я държи с едната си ръка, докато с другата разкопча дънките си. Членът му изскочи от тях твърд като стомана. Притисна я назад, така че тя да го усети през халата.

— Джонас, аз съм потресена. Мисля, че наистина трябва да покажеш малко повече уважение към смъртника.

— Не ми казвай, че не си възбудена. Пътуването в миналото винаги завършва по този начин.

Той сграбчи халата и го вдигна над кръста ѝ. Дланите му обхванаха плътно стегнатото ѝ, нежно дупе.

— Наведи се напред, скъпа — прошепна във врата ѝ. — Хвани се за перваза.

— Джонас, това ме притеснява. Някой може да ни види през прозореца.

— Навън няма никой. Всички са вътре. А нашият прозорец се вижда само от другото крило.

Джонас се сети, че той самият беше ходил там тази вечер и бе видял ясно светлината от тяхната стая. Пресегна се и угаси настолната лампа.

— По-добре ли е така?

— Не.

— Хайде, скъпа, не се дърпай. Знам, че го желаш не по-малко от мен.

Той продължи в същия дух, докато я убеди да се наведе напред и се хване за перваза. Заоблените ѝ задни полукълба разцъфнаха изкусително пред погледа му, разкривайки топлата нежнорозова плът на нейната женственост.

— Всъщност, Джонас, имаме идеално легло, което можем да използваме, ако толкова държиш да се любим сега. Не виждам защо трябва да... Почакай! О! Какво правиш? Мисля, че на това му казват перверзия. Ако си мислиш, че ще ти позволя да... О, Джонас!

Джонас сграбчи бедрата ѝ, притисна я и се стрелна в утробата ѝ. Тя се стегна в противодействие на неговото проникване и пенисът му се плъзна тежко в горещата ѝ влага с мощен тласък. Памналите ѝ устни се сключиха около него и Джонас извика от удоволствие. Потърси с ръка клитора ѝ в гъстия, огненочервен мъх. Верити се разтрепери и отметна глава.

— Ти си прекрасна, любов моя. Толкова си послушна.

— Джонас!... — простена тя в екстаз.

Косата ѝ се разпиля по гърба, спусна клепки и устните ѝ се разтвориха.

Отдаде му се без съпротива — пламенно и с желание, както винаги.

„Поне докато се любим, тя мисли за мен“ — успокои се Джонас и потъна в бушуващата страст.

Някъде дълбоко в себе си осъзна, че Верити му беше необходима, че просто не може да диша без нея. Тя беше неговият живот. Реши да направи всичко възможно, за да я изтръгне от самовглъбяването, в което бе изпаднала напоследък. Не биваше да я остави да го напусне тялом и духом. Ужасно се нуждаеше от нея.

Сутринта Верити стана преди Джонас.

— Трябва да говорим с Меги Фрамптън — припомни тя на сънливия си любовник, като се опита да го вдигне от леглото и да го вкара под душа. — Ако слезем навреме, ще успеем да я разпитаме насаме.

— Най-лошото на бизнес мениджърите е, че рядко се съобразяват с удоволствията на подчинените си. Не можах да се наспя.

— Кой ти е виновен? — настоя безмилостно Верити. — Побързай!

Откриха Меги Фрамптън в кухнята. Увлечена в разбъркването на някакъв кекс, тя се стресна при влизането им и спря да си тананика. Беше облечена в поредната избеляла басмена блузка от безкрайната ѝ колекция домашни дрехи. Тази беше на точки. Верижката, която носеше на врата си, беше полускрита от целомъдрена бяла якичка.

— А, здравейте. Много сте бодри. Не предполагах, че във вашата тълпа ще има ранобудници. По едно кафе? Има малко в каната. Старият Дъгби не сядаше да закусва, преди да изпие сутрешното си кафе. Докторът му каза, че не трябва да пие, но Дъгби твърдеше, че без кафе сърцето спирало. Заповядайте.

— Благодаря, Меги.

Верити напълни две чашки и подаде едната на Джонас.

— Как върви търсенето на съкровището? — Меги извади няколко нащърбени глинени съда от шкафа.

— Ти откъде знаеш за това?

— Чух, че Нейно Сиятелство иска да поогледате и за него, докато изследвате замъка. Мисля, че само ще си загубите времето. Дъгби се лута с години из това място и не откри дори една монета.

Джонас се прокашля.

— Всъщност, дойдохме, за да ни помогнеш, Меги. С Хейзълхърст сте били доста близки, нали? Живели сте заедно дълго време.

— Този замък стана мой дом, откакто се преместих да живея тук преди двайсет й три години. Мисля, че беше през юни — въздъхна Меги с носталгия. — Липсва ми старият глупчо. Беше по-рогат и от дявола, но това не ми пречеше. Разбирахме се прекрасно. След като изчезна, сестра му от Портланд все ми повтаряше, че трябва да се махна от този остров, но още не мога да се реша. Това място е мой дом. Не мога просто да си вдигна парцалите и да го напусна. На Дъгби щеше да му хареса, че съм останала тук. Той ми го казваше понякога.

— Какво точно казваше той, Меги? — попита предпазливо Верити.

Беше усетила нещастieto, стаено в гърдите на старата жена, и предполагаше, че тя все още скърби за Дъгби Хейзълхърст.

Меги изтрака с една съдина и подсмръкна. Примигва бързо няколко пъти и продължи с по-твърд глас:

— Дъгби казваше, че това място е наше — негово и мое. Той искаше аз да се грижа за него. Замъкът беше неговият свят. Винаги признаваше, че аз съм единствената, която не му се присмива, и която го разбира. Заклеваше се, че ако някога му се случело нещо, ще се погрижел да остана тук, колкото си

искам. Но след като изчезна, не намерих никакво завещание. Дъгби все не се наемаше да го напише. Беше съвсем в негов стил, да отлага, докато стане твърде късно. Накрая съдът и сбирщината от адвокати дадоха имението на Дъг и Елиза.

— А те ще го продадат — прекъсна я внимателно Верити, — защото не могат да го поддържат. Дъгби как си представяше, че ти ще плащаш данъците и ще движиш нещата в замъка?

— Може да се изсмеете, но истината беше, че Дъгби разчиташе на съкровището. Смяташе, че ще намери достатъчно пари, за да обзаведе замъка така, както е бил преди време. Имаше големи планове да върне обратно мебелите и картините, които бе принуден да разпродаде. Искаше да реставрира сградата и да възвърне истинския ѝ вид от XVI век. О, старият Дъгби кипеше от планове. Аз щях да му помагам. Бяхме страхотен екип.

— Жалко, че не е открил съкровището, за което е пропилял толкова години — поде Джонас, като се облегна тежко на плота и отпи от кафето си.

— Така и не повярвах в тази история, но признавам, щеше да е страхотно да го намерим — отвърна Меги. — Мисля, че за Дъгби търсенето бе по-голямо удоволствие, отколкото намирането.

Верити внезапно бе осенена от някакво прозрение.

— Разбирам — вметна тя, — ти и Дъгби сте били доста близки.

Меги кимна.

— Можеш да си сигурна, че бяхме много близки. Той си нямаше никого. Приятелите му, академиците, го изоставиха постепенно, а колкото до роднините... Човек би помислил, че е сирак.

— А Дъг и Елиза? — попита Джонас.

— Да не си въобразяваш, че някога са си правили труда да го навестят, докато беше жив? Никога. Всъщност, Дъг се появи един или два пъти преди няколко години, но това беше всичко. Нейно Сиятелство прояви интерес към замъка, чак когато стана негова наследница. А сега постоянно говори за съкровището. Но няма никакви шансове — завърши самодоволно Меги. — Щом Дъгби не можа, какво остава за нея. — Тя погледна бързо към Джонас и добави: — Същото се отнася и за вас. Освен ако не сте много по-умни от Дъгби, макар че не ми се вярва.

Джонас кимна замислено.

— Вероятно си права. Той е бил много мъдър, даже в някои отношения и гениален. В момента чета някои от ранните му изследвания върху развитието на науката през Ренесанса. Блестящи са. Хейзълхърст е историк в истинския смисъл на думата. Помня, че само от една негова работа върху

анатомичните открития през XVI век аз узнах невероятно много за ренесансовата мисъл. Той наистина е имал представа как разсъждават ония мъже, разбирал ги е.

В очите на Меги проблесна носталгия.

— Анатомията беше един от любимите предмети на Дъгби. Като се сетя за ония нощи, който прекарахме в уроци по анатомия в залата за изтезания, нещо омеква в мен.

Блясъкът помръкна от сълзи, които Меги избърса с опакото на ръката си.

Верити се съсредоточи върху кафето си.

— Меги, Хейзълхърст споменавал ли е за съкровището на някой друг, освен на Дъг и Елиза? Молил ли е някого да му помага в търсенето? — позаинтересува се Джонас.

Меги отвори хладилника и премести буца масло.

— Да. Няколко души. Не бяха много, защото той не им хващаше вяра. Пък и държеше да са историци като него. Много държеше. Канеше старите си другари от студентските години на гости, разказваше им за съкровището и ги заклеваше да мълчат. Понякога те му помагаша от любопитство. Но никой не оставаше за по-дълго. Дъгби винаги се разстройваше от това, че не му вярват.

— Той опита ли се да убеди още някого? — попита Джонас.

— Някой, който не е учен?

Меги поклати глава.

— Разказваше само на истински учени. Смяташе, че само те могат да го оценят. Всъщност, каза на Дъг, защото му се стори, че той се е запалил и трябва да узнае преданието, дори и да не му помогне в търсенето.

— И това се единствените хора, на които се е доверил? — настоя Джонас. — Приятелите от университета и Дъг?

Меги сбърчи чело, за да се концентрира.

— Да-а, имаше и още един. Някакъв младеж, завършващ студент, който се появи и каза, че бил чул за преданието от професора си. Хлапакът все повтаряше, че ще вземел диплома по история на изкуството през Ренесанса. Каза, че бил заинтригуван от замъка и легендата, и се чудеше, дали Дъгби ще го покани да работят заедно. Каза още, че си мечтаел да работи с учен като Дъгби. Че ако намерели съкровището, ще опишел находката в някакво известно списание, а Дъгби щял да стане прочут.

— Господин Хейзълхърст позволи ли му да участва в търсенето? — попита Верити.

— За кратко. Дъгби вече усещаше, че му има нещо. — Меги почука образно с показалец по слепоочието си. — Отначало си мислех, че е доволен, задето някой от академичния свят се интересува достатъчно, за да му помага. Но скоро го прати по дяволите. Каза, че той не бил истински учен, а ловец на съкровища и по-скоро в ада щяло да завали сняг, отколкото това момче да се дипломира.

— Някой друг стъпвал ли е на този остров? — намеси се Джонас.

— Едни дребни иманяри идваха — били чули за легендата. Но Дъгби изобщо не им обърна внимание. Даже не ги допусна в замъка. Заяви, че това място не можело да се превърне в свърталище на златотърсачи, защото тези типове не разбирали нищо от история.

— А ти, Меги? — погледна я изпитателно Верити. — Ти помага ли на Дъгби? Сигурно си знаела всяка негова стъпка?

Меги се засуети около закуската.

— Разбира се, помагах, когато можех. Държах му стълбата, докато изследваше тавана.

— А вярваше ли, че има съкровище?

— Отначало, още когато дойдох да живея тук, имах слаби надежди, но това беше всичко. Останах заради Дъгби, а не заради парите. Господи, как ми липсва този човек...

Елиза прекъсна скръбното ѝ излияние с неизменния си весел поздрав:

— Добро утро на всички. Не е ли прекрасен денят отвън? Великолепен е, възбужда всички сетива. В такъв ден човек може да се настрои към вълните на природата.

Верити погледна през прозореца.

— Вали.

Над острова се стелеше сива, гъста мъгла.

— Точно това имам предвид — изчурулика Елиза и се понесе към бара, за да си налее кафе. — Ден за наслада на сетивата. Как спяхте нощес?

Въпросът бе формулиран в множествено число, но тя погледна само Джонас.

— Добре — отвърна той.

— Не е ли странно усещането, че спиш в истински ренесансов замък? — продължи Елиза, без да откъсва очи от него. — Нямах ли чувството, че се сливаш с миналото?

— Не.

В това време на прага се появи Дъг.

— Здравейте. Готов ли си за работа, Джонас?

— Разбира се.

Джонас се впусна в подробен разказ за изследванията си в западното крило, а Дъг се заслуша внимателно в указанията му, как да различи оригиналните конструкции от пристройките.

Верити също слушаше. На устните ѝ играеше самодоволна усмивка. Беше ѝ твърде интересно, макар да знаеше, че Джонас просто изпълнява ролята, която тя сама му бе отредила.

— Не трябва да забравяме влиянието на Алберти — каза авторитетно Джонас. — През XVI век той написва трактат върху архитектурата, като разбира се, е бил повлиян от класическите творби на Витрувиус. Алберти безрезервно възприема много от неговите основни принципи и ги разпространява сред съвременниците си. Влиянието на неговото съчинение се усеща във всички важни архитектурни образци от Ренесанса. Този замък, макар и да не е блестящ пример, все пак отразява мисленето на Алберти.

— Разбирам — промълви Дъг, дълбоко впечатлен.

— По времето, когато е строен замъкът, се е обръщало голямо внимание на хармоничните пропорции в архитектурата. Това улеснява работата ми, защото някои черти от този период са твърде характерни...

Джонас поде монолог за отликите между миланската и флорентинската архитектура от XVI век. Вратата се отвори и в кухнята влязоха Престън Ярууд и Оливър Крамп.

— Големите флорентински палати са станали образец за останалите градове държави — продължи той невъзмутимо, докато другите кимаха умно. — Всеки големец е искал къщата му да прилича на палата „Медичи“ или палата „Ручели“.

Верити наблюдаваше Джонас крадешком иззад чашата си. И без съмнение, вече ѝ беше трудно да каже къде свършва играта и къде започва сериозното обяснение. Той наистина беше навлязъл в работата си.

Но за сметка на това, нейният ентусиазъм беше започнал да угасва твърде бързо. Пред очите ѝ отново изплува тялото на Дъгби Хейзълхърст, скрито зад вратата на каменния проход, и тя потрепери. Отначало търсенето на съкровището ѝ изглеждаше като приятно забавление извън консултантската работа. Но сега вече не беше толкова сигурна в това.

Слейд Спенсър закъсна за закуска. Когато влезе, изглеждаше ужасно, но никой не отвори дума за вида му. Яде малко и се оттегли в салона преди останалите.

Верити прие гузното му мълчание като добър знак. Въпреки всичко, той може би нямаше да ги съди.

— Страхувам се, че приятелят ни Слейд е попрекалил снощи — започна Престън. — Жалко. Явно не му понася алкохолът. Още се чудя дали трябваше да го каним.

— Той ще се оправи — отвърна любезно Елиза.

Оливър Крамп се въздържа от коментар, но проследи отдалечаващия се Слейд с присвити очи.

Джонас, Престън Ярууд и двамата Уоруик станаха, за да се заемат с обиколката на западното крило.

— Няма ли да дойдеш с нас? — изненада се Джонас, когато Верити обяви, че е решила да почете.

— Не. — Тя се подпря на бастуна. — Мисля, че е по-добре да не натоварвам крака си.

Крамп намести очилата си и огледа глезена ѝ. След това се надигна и безмълвно излезе.

Елиза го проследи с поглед и поклати глава.

— Струва ми се, че Оливър не е много разговорлив.

— Е, тогава нека вървим — предложи Дъг.

Верити тръгна към салона с намерението да чете книгата, която беше купила на идване. Още с влизането си забеляза Слейд Спенсър, който седеше до бара и тъкмо изсипваше няколко таблетки от малко шишенце. После сложи хапчетата в устата си и ги глътна с чаша уиски.

Като чу стъпките ѝ, той вдигна глава, но не посмя да я погледне в очите. Опита се да прибере шишенцето обратно в джоба на ризата си, но ръцете му се разтрепериха.

— Съжалявам за снощи... Предполагам, че съм се държал като магаре.

— Нека забравим за това, окей? — отвърна бързо Верити. — Просто се беше напил, а Джонас не е от най-сговорчивите мъже.

— Ще съм доволен, ако всичко се забрави — потърка брадичката си Слейд. — Макар че единственото, което си спомням, е, че Куоръл има страхотен десен удар. Обаче аз си го заслужих. Въобразих си разни неща и оплетох конците, за което се извинявам. За твое успокоение, тази сутрин се чувствам като парцал. Това е най-проклетият махмурлук, който някога съм имал, а мислех, че съм преживял всякакви. По-добре да се бях удавил в басейна, отколкото да се измъчвам със ставането тази сутрин.

Слейд се отпусна в едно кресло и зачете някакво старо списание.

Верити седна до прозореца, подвивайки здравия си крак. Настъпи тягостно мълчание. Тя се опита да съсредоточи вниманието си върху книгата, но се улови, че мислите ѝ постоянно кръжаха около тайната в нейното тяло. Трябваше да каже истината, колкото се може по-скоро — не издържаше повече ада, който сама си бе създала. Коремът ѝ наедряваше с всяка изминала седмица и щеше да я издаде.

Но нещо в нея я караше да си мълчи.

Половин час по-късно някой влезе в салона. Верити вдигна глава и се усмихна. Оливър Крамп стоеше на вратата и държеше голяма връзка зелени растения. Освен тях, носеше купа с димяща вода, кофичка и няколко кърпи. Изчака така, докато тя го огледа, и после се запъти към нея.

— Здравей, Оливър. Какво е това?

— Лек за болния ти глезен — отвърна кратко той и коленичи. — Дай да го видя.

Верити се поколеба за момент, но си каза, че няма нищо нередно, ако му позволи да я прегледа.

— Компрес ли ще му сложиш?

Крамп кимна и свали внимателно обувката, а после и чорапа ѝ. Имаше удивително нежни пръсти.

— Ако нямате нищо против — обади се Слейд, — отивам при Меги за още една чаша кафе.

И се отправи към вратата.

Крамп го изгледа през рамо.

— Този човек не е добре — отбеляза тихо той, — но не мисля, че някой може да му помогне.

— И аз имам същото усещане — кимна Верити.

Оливър извади лимоненожълто парченце кристал от джоба си и ѝ го подаде.

— Вземи това.

— Ти наистина ли разбираш от терапия с кристали? — попита Вери, докато разглеждаше кристала с нескрито любопитство.

— Понякога помага, понякога — не. Зависи.

— Разбирам — измънка тя, колкото да отвърне нещо. — Чувам, че напоследък много хора използвали кристалите с най-различни цели. Лично аз нямам голяма представа от тях.

— Никой няма представа — рече Оливър някак грубо. — Има хиляди като Елиза, които си въобразяват, че знаят нещо, но в действителност много малко от тях умеят да боравят със скъпоценни камъни. Хората са познавали кристалите още преди стотици години и са усещали, че в тях има енергия. Важното е тази енергия да се улови и да се използва.

— Различните кристали различна енергия ли имат?

— На теория, да. Но никой не ги познава достатъчно добре. Енергията им трябва да се настрои правилно или, както казват компетентните специалисти, трябва да се програмира. Мисля, че понякога долавям силите в кристала, но друг път...

Оливър сви рамене. После попари зелените растения с гореща вода и ги смачка в едната хавлия.

— Този компрес е твърде малък, но ще свърши работа — поясни той и започна да обвива крака ѝ.

След като свърши с това, се взря в кристала, който Верити държеше.

— Защо го натискаш така?

Верити с изненада установи, че инстинктивно го потърква с показалец.

— Не знам. Предполагам, че просто си играя...

Оливър докосна кристала и се намръщи, когато започна да движи пръста си. Верити също свъси вежди. Нещо не беше наред.

— Не, не така.

Тя се съсредоточи и бавно протегна ръка, за да насочи пръста му. Внезапно почувства, че нещата станаха по-ясни ѝ осезателни и някак се настроиха към нея.

— Така — прошепна Верити, — не е ли по-добре така?

— Да. Много по-добре.

Тя продължи да направлява пръстите му по кристала. Изведнъж Оливър се спря и срещна погледа ѝ.

— Ти си... ти знаеш каква — заяви спокойно той.

— Каква?! — подскочи Верити.

— Бременна.

Верити сграбчи кристала.

— Как разбра? — попита напрегнато.

Крамп сви рамене и пое кристала от ръката ѝ.

— Някои неща се виждат. Ти сама ми показва това, когато докосна камъка. Усетих го.

Той прибра кристала.

— Как е глезенът?

Верити погледна надолу и чак сега осъзна, че кракът вече не я боли.

— Ще кажеш ли на Куоръл?

Тя вдигна блуждаещи очи и попадна на неговия сериозен, въпросителен поглед.

— Ще му кажа, ако е вярно.

— Вярно е. Колкото по-скоро му кажеш, толкова по-добре. Трябва да знае.

— Защо?

— Защото се нуждае от сигурност, че е заел стабилно място в твоя живот. Той никога не е бил достатъчно стабилен.

— Ами ако не иска да става баща? Някои мъже не умират от желание да имат деца.

— Куоръл не е някой мъж. Той е Куоръл. И е неразривно свързан с теб. Не мога да ти го обясня точно, но усещам, че трябва да му кажеш за бебето възможно най-скоро.

Крамп стана, събра си безмълвно нещата и излезе.

Верити дълго гледа след него.

Към обед тя реши, че глезенът ѝ е много по-добре и махна компреса. После взе бастуна и се отправи към кухнята, за да помогне на Меги, която ѝ бе благодарна, защото трудно би се справила сама с приготвянето на толкова много храна.

Когато търсачите на съкровището се завърнаха прегладнели, Верити им предложи салата и сандвичи със сирене.

— Между другото — обърна се Джонас към нея, докато поглъщаше трети сандвич, — ще вземем яхтата и ще отидем до малкия град на съседния остров, покрай който минахме на идване. Трябва да звънна на няколко човека.

— Защо?

— Малко проучване — обясни ѝ той. — За жалост, Дъгби не е помислил за телефон. Най-добре е още сега да си опаковаш нещата. Ще преспим една нощ и ще се върнем на другия ден.

— Сигурни ли сте, че не искате да ви придружа? — попита Елиза, гледайки съчувствено към Верити. — Горката Верити трябва да пази глезена си.

— Всъщност, кракът ми е много по-добре — отвърна ѝ рязко тя.

Нямаше намерение да отстъпва мястото си в яхтата на Елиза Уоруик. А и започна да ѝ дотяга от нейното „сияние“.

Престън Ярууд беше разпознал блясъка в очите на Елиза. След обяда той отиде в салона, наля си питие и се замисли. Беше му пределно ясно, че тъпата малка кучка е хлътнала по Джонас. Знаеше, че Елиза е готова да се нахвърли върху всичко, което е обуто в панталони, стига то да притежава някаква психична сила. Беше сигурен в това, защото тя се бе втурнала и след него по същия начин. Е, не можеше да отрече, че в леглото бе доста пламенна. Досега не беше срещал друго толкова добро парче. Елиза приемаше чукането като спиритически сеанс и даваше всичко от себе си. Определено не беше попадал на нещо по-добро. А и така беше свикнал с обожанието в погледа ѝ.

Въздишките ѝ по Джонас го вбесяваха, но все още не можеше да предприеме нищо. Джонас му беше нужен, въпреки че го чувстваше като враг. След приключването на всичко това, щеше да им покаже, кой е истинският екстрасенс тук.

Тогава само щеше да се изсмее на Елиза, когато отново му се примолеше да я чука.

Глава 8

— Ще ми кажеш ли защо отиваме в града или ще си играем на гатанки?

Верити слезе от яхтата и, като се подпря на бастуна, стъпи върху плаващия док. След терапията на Оливър глезенът ѝ наистина се беше оправил.

— И къде се научи да караш лодка?

— Първо, лодките не се карат, а се управляват. И второ, не помня къде съм се учил. Когато човек се навърта често из крайбрежните вертепи на разни

островчета, рано или късно му се налага да помисли как може да се измъкне сам оттам и се сеща за лодките. Те са нещо като спасителен пояс — завърши Джонас и привърза яхтата.

Верити сбърчи нос.

— Някога налагало да ти се е да бягаш така?

— Не си спомням — отвърна сухо той. — Казах ти, това беше само превантивна мярка.

— Както използването на ножа, предполагам?

Джонас вдигна тежкия сак от кърмата, без да обърне внимание на последната й забележка.

— По дяволите, Верити, какво си сложила тук? Каза да не вземам две чанти, защото в моя сак имало предостатъчно място за една нощница и за един сешоар. Откъде го извади този десеткилограмов сешоар?

— Престани да се оплакваш. Не е толкова тежък. Разбира се, трябваше да оставя някои от твоите неща, за да побера моите, но те няма да ти липсват.

— Кои мои неща си оставила? — попита Джонас със зловеща нотка в гласа и стъпи на дока до нея.

— Една, две дреболии — увери го жизнерадостно тя. — Не мисли за тях, а ми кажи защо правим това пътуване към цивилизацията? — Погледът ѝ се плъзна към спящия град отвъд пристанището. — Наистина ли дойдохме чак тук, за да се обадим по телефона?

— Знаеш, че в „Ужасът на Хейзълхърст“ няма телефон.

— Не споменавай това име отново — потръпна Верити.

— Нали каза, че било много подходящо.

— Добре, добре, ще спорим по-късно. На кого ще се обаждаш?

— На Кейтлин Евинджър — отвърна Джонас и сви доволно устни, при вида на физиономията ѝ.

— Кейтлин?! Защо, за Бога, ще звъниш на Кейтлин?

— Вече ти казах — проучване. Евинджър е единственият човек, който може да даде отговор на някои мои въпроси. Освен това, ми дължи услуга.

Верити го погледна учудено.

— Тя пък как ще ни помогне?

— Евинджър притежава всички документи, останали от катедрата по паранормални изследвания, след като мъдрите и прозорливи шефове на „Винсът Колидж“ най-накрая се сетиха да затворят лабораторията. Не помниш ли, че тя се обяви за единствената наследница на Елиху Райт?

— Как бих могла да забравя? — измърмори Верити.

Елиху Райт беше богат ексцентрик, който бе финансирал катедрата по паранормални изследвания във „Винсът Колидж“. Точно в тези лаборатории Джонас беше развил психичния си талант и заради него едва не беше убил човек. После беше избягал от експериментите, но впоследствие бе разбрал, че е бягал от себе си. С появяването на Верити бе усетил, че тя може да контролира неговата уникална връзка с миналото.

— По това време в страната нямаше много места, където човек с паранормални способности можеше да се подложи на тестове — продължи Джонас. — „Винсът Колидж“ притежаваше една от малкото законни лаборатории на Западния Бряг. И сега искам да разбера, дали някой от нашите съквартиранти в замъка е бил изследван някога и как ви са били резултатите.

— Какво общо имат Ярууд, Елиза и другите с това?

— Още не знам. Само знам, че искам да открия всичко, преди да продължа нататък. В края на краищата, открихме убит човек. Убийство и съкровище — доста плодovitа комбинация. Ще ми се да проверя някои неща.

— Значи приемаш, че Кейтлин все още пази старите документи?

— Нали пазеше моите? — отвърна мрачно Джонас.

Верити се прокашля.

— Е, да, но тя имаше специална причина да запази точно твоите.

— По дяволите, наистина имаше! — Джонас метна гневно сака на рамото си. — Като намерим телефон, веднага ще разберем, дали е имала благоразумието да запази и останалите. Но първо нека намерим хотел.

Той се спря на кея, откъдето се откриваше изглед към живописна крайбрежна улица с викториански сгради.

— Не виждам ни един „Хилтън“.

Верити се усмихна доволно.

— Слава Богу. По-добре да потърсим някоя малка странноприемница като ония, които бяха описани в книгата. Там ще можем да получим хляб и подслон. А и това са най-атрактивните забележителности на тези островни градчета.

— Откъде знаеш?

— Взех си пътеводител. В сака е.

— А-ха. — Джонас свали сака и го отвори. Знаех си, че има нещо повече от една нощница и един сешоар.

Той прилекна и надзърна вътре. Започна да изследва резултатите от последното подреждане и постепенно възмутеното му изражение се превърна в буреносно.

— По дяволите, Верити!

— Виж, Джонас...

— Ти си полудяла. Да не мислиш, че сме тръгнали на арктическа експедиция?

— Джонас, бъди разумен. Сега е зима, нали? Навън е студено и всеки момент може да завали. Предпочетох да сме подготвени, а не да съжаляваме после, когато ще е късно.

— И затова си взела чадър, ботуши, дъждобран, грим, който ще ти стигне за една година, два клина, два панталона, няколко чифта обувки и една рокля! Защо си помъкнала всичко това?!

Верити тъжно сведе очи към лъскавата зелена коприна. Много скоро роклята нямаше да ѝ става — тялото ѝ щеше да се закръгли и да натези.

— Мислех, че ще вечеряме в някой луксозен ресторант — промълви тя. — Взех ти и вратовръзката.

Джонас се наклони да изрече нещо унищожително по адрес на вратовръзката, но в последния момент промени решението си и безмълвно зарови из сака, докато откри пътеводителя. Подаде го на Верити.

— На, избери ти. Само да не е много далеч. Нямаме шерп.

Верити го прелисти и се спря на списъка със странноприемници.

— Как ти звучи името „Харбър Уотч“? „Спалните са обзаведени с пленителни мебели от XIX век, които неизменно включват кревати с балдахин, фойето е в непретенциозен стил, с удобна каменна камина и с изглед към пристанището. Предлагаме питателна закуска: яйца, кифли, натурални сокове и, разбира се, отлично кафе.“

— Добре — съгласи се Джонас с блеснал поглед. — Най-ми харесаха креватите. Щом имам теб, такова легло и кожен колан, друго не ми трябва.

Верити усети, че се изчервява.

— Не забравяй, че много скоро ще ти отмъстя за номера свързането.

Джонас се озъби в мръснишка усмивка.

— Само обещавах — отвърна ѝ предизвикателно.

В отговор Верити отметна огнената си грива и прибра пътеводителя обратно в сака.

— Ще видиш. Хайде да тръгваме. Според пътеводителя, странноприемницата е само на няколко преки оттук.

Преките се оказаха малко повече, но Джонас измина цялото разстояние безропотно. Верити също не се оплака, но когато стигнаха, не скри облекчението си. Чувстваше се малко виновна, че бе натъпкала сака с глупости.

Беше студено и духаше влажен вятър. Островният град сигурно бе по-приятелски и многоцветен през лятото, но през мъртвия зимен сезон изглеждаше скучно сив.

— Знаеш ли, Джонас, мисля, че беше прав. Наистина през лятото е по-добре да си на Хаваите, отколкото на северозападните острови.

— Скоро ще започнеш да се вслушваш в думите ми, тиранка такава.

— Винаги съм се вслушвала — примигна обидено Верити.

— Как ли не!

— Просто невинаги обръщам внимание на думите ти.

Странноприемницата „Харбър Уотч“ беше топла и уютна. Управителят и жена му, хора на средна възраст, ги посрещнаха радушно и ги поканиха на чашка шери. Верити учтиво се отказа от своя дял и Джонас се принуди да изпие и нейната чаша.

— Сигурна ли си, че не искаш? — попита я той.

— Не, благодаря — отказа повторно Верити.

Беше чела някъде, че бременните не трябва да пият. Реши в скоро време да се консултира с лекар, за да разбере най-сетне, дали е бременна или не.

Жената на управителя им показа стаята, която наистина имаше изглед към пристанището, както обещаваха рекламата. Верити изчака домакинята да си тръгне и започна подробен оглед. Креватът с балдахина си беше на мястото. Върху един стар скрин бяха поставени прелестна кана и купа от XIX век. Стените бяха украсени с носталгични морски картини.

— Всичко е толкова очарователно! — ахна тя смаяно, — толкова старинно и мило.

— И всичко е произведено в Тайван. — Джонас бегло докосна каната на скрина. — Това са им оригиналните мебели и антиките от рекламата. Чудя се какви ли ще са другите изненади. Може би неочаквано кифличките за закуска ще свършат.

— Издребняваш, Джонас. Не бъди толкова черноглед.

Верити отвори сака и разгъна зелената рокля. Понесе я към гардероба, но преди да я откачи се озърна и установи, че нещо липсва.

— Джонас, няма тоалетна!

— Не може да няма. Сигурно е външна.

— Външна! На тази цена! — Верити изглеждаше ужасена.

— Това е цената на очарователните старинни мебели, струва ми се.

— О, по дяволите! Трябваше да се досетя. Този тъп пътеводител нищо не подсказва!

— И какво толкова има? Дребно неудобство, това е всичко.

— Не, не е всичко. Мразя хотели с външна тоалетна! — упорстваше тя.

— Защо? — Джонас беше искрено учуден от нейната разпаленост.

Верити прехапа устни, осъзнавайки, че преиграва. Не искаше да разваля вечерта. Опита се да му обясни:

— Когато бях малка, с татко живеехме все по такива места. Хаити, Мексико, Карибите. И навсякъде тоалетните бяха общи.

— Тези хотелчета са почти от категорията на островните приюти — уточни Джонас.

— Зная, зная. Евтини, мръсни и построени в най-забутаните квартали на града. Мисля, че за мен външните тоалетни си останаха като символ на тия вертепи. Татко сякаш изобщо не ги забелязваше. И никога нямаше са се съгласи, дори и да му сваляха наема, да ги чисти.

Джонас продължаваше да я наблюдава с любопитство.

— А защо, по дяволите, ти си го правила?

— Защото никой друг нямаше да се наеме, а аз трябваше да ги използвам наред с всички пияници, проститутки и престъпници, които живееха там! — избухна Верити.

— Хей, сладурче, успокой се — прегърна я Джонас и погали косата ѝ. — Ако това те притеснява толкова, можем да си намерим друг хотел.

Верити подсмръкна, за да скрие напирещите сълзи. Чудеше се на себе си — напоследък се разстройваше и от най-малкото нещо.

— Съжалявам — промълви тя, като се сгуши в обятията му. Разбирам, че е глупаво, но не знам какво ми стана. Мястото е чудесно. Най-важното е, че има чисти чаршафи и прекрасна гледка. — Тайно изтри една сълза от бузата си. — А и в пътеводителя всичко си беше написано.

— Пътеводителите обикновено дават фалшива информация.

— Но мястото наистина ми харесва. Просто бях малко потисната, когато ми се стовари това с тоалетната. Вече съм добре. Не ми обръщай внимание.

Джонас я погледна настоятелно. Верити му отвърна с успокоителна усмивка и преглътна последната сълза.

— Сигурна ли си, че все още искаш да останем тук?

— Ще го приема като неприятно приключение — отвърна сърдито тя.

— Ти си знаеш — кимна Джонас.

— Точно така.

— Хубаво легло — продължи замислено той.

— Изобщо не гледай към него и към мен по този начин.

— Хей, сладурче, къде отиде приключенският ти дух?

— Това пътуване се оказа достатъчно авантюристично и без твоите перверзни — сопна се Верити. — Кога ще звънеш на Кейтлин?

— Може днес, може утре — все ми едно — отвърна Джонас, но все пак вдигна телефонната слушалка.

— Нека първо аз да поговоря с нея — изпревари го тя.

— Моля, заповядай. И без това не изгарям от желание да я чуя. Винаги ме побиват тръпки от тази жена.

— Ти си предубеден, Джонас. Просто никога не си я харесвал.

Верити изрови номера от изтърканото тефтерче, в което срещу името на баща си бе зачерквала и добавяла стотици телефонни номера. За момент ѝ мина през ума, че може би след години подобни задрасквания щяха да се мъдрят и срещу името на Джонас. Отърси се от потискащата мисъл и завъртя шайбата. Докато слушаше сигнала, се помъчи да отгатне коя от двете — Кейтлин или Тави — ще вдигне слушалката.

Беше минал повече от месец, откакто се бе свързала за последен път с тях. Джонас не подозираше, че беше говорила с двете жени след миналогодишните събития. Верити знаеше, че той няма да одобри своеволието ѝ, но ужасно ѝ се бе приискало да разбере дали гениалната художничка е преживяла емоционалната травма.

Някой вдигна слушалката от другата страна.

— Тави? Обажда се Верити. Как сте?

— Верити, толкова се радвам, че те чувам. При нас всичко върви добре. Кейтлин отново рисува. Не е ли чудесно?

Верити се усмихна.

— Тя довольна ли е от това, което прави?

— Мисля, че да. Ти я познаваш, изисква прекалено много от себе си. Обаче собственикът на галерията, която представя нейните картини в Сан Франциско, със сигурност е много доволен. Той казва, че това са най-добрите ѝ работи, и че Кейтлин е навлязла в нова емоционална зрялост и чувственост. Кейтлин е доста поласкана от мнението му, а ти знаеш, че по принцип тя смята критиците за паразити.

— Зная.

— Мисля, че дълбоко в себе си е съхранила емоционалната си енергия, която дава такъв живот на картините ѝ. Отначало ми се струваше, че ако тази ужасна история от миналото се изтрие от съзнанието ѝ веднъж завинаги, Кейтлин няма да изпитва необходимост да рисува. Но желанието ѝ за работа сега изглежда по-силно от всякога. Почакай, ще я извикам.

Кейтлин се обади след малко.

— Верити? Толкова се радвам, че се обади! Как си?

— Навехнах си крака, но иначе съм добре. Разбрах, че отново рисуваш.

Настъпи кратка пауза, през която Верити си представи как нейната екзотична приятелка с белег на лицето седи с кръстосани крака. За секунди това нейно мълчание я накара да се усъмни, дали наистина нещата там вървяха така добре, както бе обяснила Тави.

— Кейтлин?

— Тук съм. Вярно е, рисувам. Просто се чудех как да ти кажа, че съм ти страшно благодарна. В последно време се чувствам толкова различно, Верити. Усещам се много по-млада, отколкото бях преди шест месеца. Всъщност, мисля, че съм помъдряла. Това странно ли е?

Верити докосна несъзнателно корема си.

— Не — отвърна тя. — Струва ми се, че те разбирам.

— Още ли си с Джонас?

— Джонас?

Верити му хвърли бърз поглед. Той стоеше гърбом и наблюдаваше пристанището през прозореца.

— Да, все още съм с него.

Джонас се обърна намръщен и тя го дари с мила усмивка.

— Радвам се — отвърна Кейтлин. — Вие двамата се нуждаете един от друг. Приличате си страшно много.

— Кейтлин, искам да те помоля за една услуга. По-скоро Джонас те моли за една услуга.

— Ще направя всичко, каквото пожелаете, Верити.

— Пазиш ли онези стари документи от катедрата по паранормални изследвания?

— Подредила съм ги в мазето. Защо?

— Почакай, Джонас ще ти обясни.

Джонас се приближи и взе слушалката.

— Разполагам с един списък на имена, Кейтлин — започна той направо, — и искам да знам, дали в твоите документи има информация за някои от тези хора.

— Момент, да взема нещо за писане.

Чу се шумолене и отново прозвуча гласът на Кейтлин:

— Готова съм, Джонас, продиктувай ми имената.

— Елиза Уоруик, брат и — Дъг, Оливър Крамп, Престън Ярууд и Слейд Спенсър. Последният има проблеми с наркотиците.

— Ще видя, какво можем да направим с Тави. Кога да ви се обадя?

— Колкото може по-скоро. — Джонас погледна сърдито към Верити. — Верити ми избра нова кариера и сега съм към средата на първата си консултантска задача.

Той ѝ продиктува телефонния номер от стаята на хотела.

— Къде е това? — любопитства Кейтлин.

— Щата Вашингтон, някъде около Сиатъл. Съчетаваме почивката с работата на един остров в Сан Хуан.

— По това време на годината?

— Да. Верити реши, че това е по-добро от Хаваите.

Кейтлин се засмя тихо.

— Тя все още ли е на това мнение?

— Ти я познаваш добре, нали? Продължава да е оптимистка. Всъщност, харесваше ѝ, докато не откри, че тоалетните в тази странноприемница са общи.

— Странно. Сигурно ѝ напомня за приютите, в които е живяла с баща си преди години.

Джонас повдигна озадачено вежди. Отдалечи слушалката от ухото си и я държа така няколко секунди, преди да проговори отново.

— Ти откъде знаеш къде е живяла Верити?

— С нея сме приятелки, Джонас — отвърна бавно тя. — Говорихме си. Мисля, че и с теб ще се сприятелим. Междувременно трябва да ти свърша услугата, която ти дължа. Ще проверя, дали имам сведения за тия хора.

— Благодаря.

Джонас затвори телефона и се обърна към Верити. Точно този момент тя изравяше от почти бездънния сак обувки с високи токове и един чорапогащник.

— Поддържали сте връзка и след това — установи той с равен глас.

— Разбира се, ние сме приятелки.

— Имаш много странна представа за приятелството.

— Ако ти се струва, че приятелите ми са странни, значи не познаваш моя любовник — отби удара Верити и за момент се уплаши, че той ще избухне.

Остана изненадана, когато Джонас прие забележката ѝ сериозно.

— Наистина ли мислиш, че съм странен, Верити? Това ли те безпокоеше напоследък? Стигнала си до заключението, че съм някакъв откачен?

Верити вече се проклинаше за думите си.

— Не ставай глупав, Джонас. Разбира се, че не те мисля за такъв. Според мен, ти си най-сексапилното нещо, което се е появило след черното дантелено бельо. Спри да говориш небивалици и се облечи. Време е за вечеря, а вече открих едно изискано местенце в пътеводителя.

Джонас се усмихна, но очите му все още гледаха скептично.

— Старинно и очарователно?

— Надявам се да има морска атмосфера — отбеляза спокойно тя.

— Не мога да разбера защо не съм изненадан.

Верити му подаде копринена вратовръзка.

— Вземи.

— Какво е това?

— Много смешно. Достатъчно добре знаеш какво е.

— Да не намекваш, че тази вечер трябва да съм официално облечен?

— Да — отвърна тя и като потвърждение извади от гардероба копринената си рокля.

— Дънките не вървят с вратовръзката. Обуй си нещо друго.

— Окей, шефе.

Час по-късно Верити и Джонас седяха един срещу друг и ядяха салатата си. Този път пътеводителят не беше излъгал. Настроението в ресторанта беше подчертано морско. По стените висяха препарирани риби и морски възли от конопени въжета, а навсякъде наоколо бяха разпилени в „артистично безредие“, както се изрази Верити, уреди, използвани при плаване. Заведението предлагаше предимно ребра, приготвени по всевъзможни начини. За щастие, имаше и няколко безмесни ястия.

— Очарователно място, нали? — уверено заяви Верити.

— В това проклето заведение аз съм единственият с вратовръзка — оплака се в отговор Джонас.

— Е, това че местните хора не се обличат както трябва за ресторант, си е изцяло техен проблем. А ти изглеждаш страхотно — успокои го тя и мислено си призна, че наистина беше така.

Глава 9

— Интересно, дали Кейтлин разполага с някаква информация за двамата Уоруик и техните приятели. Лично аз се обзалагам, че няма такава — каза Верити на връщане от странноприемницата.

Ръмеше лек дъждец и двамата се бяха сгушили под чадъра на Джонас. Вървяха през търговската част на градчето. Магазините бяха затворени, но витрините им светеха приканващо. Верити беше изненадана от безбройните галерии и занаятчийски дюкянчета за ювелирни изделия, които бяха пръснати измежду обичайните за такъв малък град старомодни магазини за домашни потреби, застрахователни офиси и бюра за продажба на недвижими имоти.

— Струва си да се провери — отвърна тихо Джонас.

— Може би. Какво мислиш за тях?

— Дъг Уоруик е просто един усърден борсов агент, опитващ се да продаде, колкото се може по-скоро досадния подарък, който е наследил. Докато се занимава с това, той угажда на сестра си, като ме наема да търся съкровището.

— А Елиза?

— Елиза е празноглава ентузиастка, която се увлича по всяка новост в модата, но иначе не е опасна. Престъпник Ярууд е мошеник, който се възползва от лудостта на „новото време“. Оливър Крамп е честен и добронамерен, но е погълнат от експериментите си с кристали и билки, защото е истински заинтересуван от необичайните неща.

— А Слейд Спенсър?

— Спенсър е от типовете, които биха се включили във всеки купон, стига да има гаджета, дрога и пиене. Ако беше роден по-рано и живееше на друго място, той сигурно щеше да е хипи или битник.

Верити прехапа устни.

— Слейд наистина спомена, че е имал нещо с Елиза. Каза, че е спал нея веднъж или два пъти, и че в момента тя се чука с Ярууд. Слейд даже намекна, че тя се е домогвала и до Оливър, но той се отдръпнал. Умен човек. Очевидно Елиза хлътва по екстрасенси.

— Или обича екстрасенси да хлътват в нея. Изглеждаш много добре информирана за Нейно Сиятелство.

— Възможно е, освен ако Спенсър не ми е наговорил куп лъжи. Което също е вероятно.

Джонас я прегърна през рамото.

— Не знам. Лично аз съм склонен да му вярвам.

— Че Елиза обича да се чука с екстрасенси?

— Някои жени се възбуждат от автомобилни състезатели, други обичат полицаите, трети пък си падат по източни гуру. Елиза си пада по екстрасенси.

— Не мога да си обясня защо.

— Вече се уморих от всичко това.

— Ще се справиш. Ти винаги успяваш. Всичко идва от това, че наистина вярваш в съкровището и искаш да го намериш на всяка цена.

— Може да ти прозвучи налудничаво, но усещам някакво предизвикателство. Съкровището не е единственото нещо, което ме интересува. Искам да знам какво е значението на това замразено видение, защото е по-различно от всичко, което сме виждали досега в тунела на времето. Предчувствам, че зад цялата загадка се крие важна тайна.

— Нима има нещо по-важно от ковчеже, пълно със злато и скъпоценни камъни?

— Да — призна Джонас след кратко колебание. — Няма да мигна, докато не открия какво се таи зад видението в прохода.

Верити се сгуши в палтото си. Тази вечер бе доста студено.

— Мисля, че трябва да сме много внимателни, Джонас.

— Съгласен съм.

— И при всички обстоятелства трябва да сме заедно. Окей?

— Като каза „заедно“, се сетих, че щяхме да дискутираме някакъв проблем. Нещо за нас?

— Почакай да се приберем. О, Джонас, виж.

Верити спря пред витрината на един магазин и впери очи в чифт оранжево-червени обеци. Обработените камъчета отразяваха светлината от рекламите и сърцевините им пламтяха с огнени отблясъци. Тя се влюби в тях, още щом ги зърна.

— Нали са прекрасни?!

Джонас надникна в кутийката.

— Предполагам, че са хубави. Обаче имат цвета на косата ти, а би трябвало да носиш нещо, което отива на очите ти.

— Тези страшно ми допадат — настоя тя. — Дано имаме време да се отбием тук утре преди тръгване.

— Верити, ти постоянно извърташ темата. Обеща ми, че ще разговаряме.

Джонас я сграбчи за ръката и я поведе решително към странноприемницата.

„Като че ли прибързах — помисли си тя с безпокойство, докато изкачваха стъпалата към стаята. — Може би трябваше да изчакам резултатите от гинеколога или поне от домашните тестове за бременност. А аз разполагам само с календара си и с предположението на Оливър Крамп.“

Но дълбока в себе си Верити усещаше, че не може повече да отлага. Трябваше да каже на Джонас. През цялото време, докато вървяха в тихото фойе и изкачваха стълбите, тя събираше кураж.

— Е, Верити? — поде Джонас, когато влязоха в стаята си.

Тя му хвърли бегъл поглед.

— Джонас, напоследък доста мисля...

— Забелязах.

Той метна вратовръзката на един стол и започна да разкопчава ризата си.

— Впрочем, напоследък едва издържах странното ти поведение. Имах чувството, че живееш в друг свят или кроиш нещо голямо и го пазиш в тайна. Предупреждавам те, че досега се примирявах с някои особености на темперамента ти, но има неща, които не мога да понеса. Бях доста търпелив, но чашата на търпението ми ще прелее. Искам да ми обясниш всичко, без да ме убеждаваш, че това е само плод на моето въображение.

Верити се загледа в морската сцена на картината, окачена на стената. Беше изобразен потъващ кораб. Хората бяха зад борда, а водата бе прорязана от перки на акули. В момента се чувстваше като корабкрушенец. Прокашля се нервно.

— В живота понякога се случват непредвидени неща — започна предпазливо тя. — Те не са планирани предварително...

— Верити, за Бога, стига си увъртала и кажи какво става!

— Добре. Как ще се почувстваш, ако ти кажа, че скоро ще ставаш баща?

— Какво? Мамка му!

Джонас залитна тежко и размаха безпомощно ръце със смъкнати до коленете панталони. Загуби равновесие и се пресегна към най-близката колона на леглото с балдахин, подскачайки на един крак. На лицето му беше изписано пълно недоумение.

В следващия момент Верити проследи с нямо учудване как той се удря в ръба на леглото и се свлича тромаво на пода. За първи път го виждаше да губи контрол над иначе грациозните си и ловки движения.

Джонас се прекатури с глух звук, а глезените му останаха оплетени в дънките. Седна и вдигна удивените си очи към нея.

— Би ли повторила въпроса си още веднъж? — Гласът му беше дрезгав от вълнение.

Верити усети, че ѝ се свива стомахът.

— Нали го чу — как ще се почувстваш, ако ти кажа, че скоро ще ставаш баща?

— Предполагам — бавно започна Джонас, като същевременно изрита обувките и панталоните си и се изправи, — че това не е хипотетичен въпрос?

Верити скръсти ръце и поклати глава.

— Страхувам се, че не е. Джонас, аз наистина съм бременна.

— Откога знаеш?

Той се приближи до нея. Беше стиснал челюстта си решително, а очите му не издаваха никакво вълнение. Верити не издържа.

— Вече го чу веднъж. Как ще се почувстваш ако ти кажа, че скоро ще ставаш баща?

— Предполагам — бавно повтори Джонас като се взря изпитателно в лицето ѝ, — че това не е хипотетичен въпрос?

Верити поклати глава.

— Страхувам се, че не. Джонас, аз наистина съм бременна.

— Откога знаеш?

Той захвърли панталоните и се приближи до нея. Беше стиснал челюст, а погледът му не издаваше никакво вълнение.

Верити помръкна.

— Явно не си много въодушевен. Така ѝ предполагах...

— Попитах те, откога знаеш?

Джонас протегна ръка и повдигна брадичката ѝ. Очите ѝ пламтяха.

— Отскоро. Но имах подозрения, още преди да заминеш с татко.

— И не ми каза?

— Щеше да си помислиш, че това е претекст, за да те задържа.

— А не ти ли мина през ума, че и аз имам право да знам?

— Не бях сигурна. Уверих се чак тази сутрин.

— И как стана това?

— Предчувствието ми се потвърди от надежден източник — измъкна се Верити, без да му обясни, че има предвид разговора си с Оливър Крамп. — Само не се нервирай. Казах ти веднага, щом се убедих, че съм бременна.

— Благодаря за жеста — мрачно отвърна той, като притисна лицето ѝ с длани. — Верити, глупаче такова, как можа да го държиш в тайна толкова дълго? Трябваше да ми кажеш, още когато се появи първото ти подозрение. Сега разбрах защо напоследък беше по-темпераментна и по-емоционална. Как не се сетих!

Неочаквано и самата нея, Верити избухна:

— Не съм била по-темпераментна и по-емоционална! Никога не съм темпераментна и емоционална, така че как бих могла да бъда такава повече от обикновено? Винаги действам рационално и разумно, за разлика от някои хора, които бих могла да назова. Отхвърлям твърдението, че съм темпераментна, емоционална, и че се държа странно.

— Тихо, скъпа — Джонас се засмя и я притегли към себе си. — Успокой се. — Прегърна я и започна да я гали утешително по гърба. — Само се успокой и всичко ще се оправи.

— Не каза как се чувстваш като баща?

Верити зарови лице на гърдите му.

— Е, не ми даде много време за размисъл, но смятам, че няма да ми е трудно. Бързо ще свикна. А и винаги мога да се посъветвам с Емерсън. Като гледам резултата, явно си е разбирал от работата.

— Джонас, проблемът е сериозен!

Верити се разкъсваше между сълзите и смеха. Почувства, че всеки момент ще избухне в едно от двете и се опита да укроти емоциите си, като се притисна в Джонас и обви ръце около кръста му.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против?

— Нима си допускала, че бих могъл да имам нещо против? — прошепна той в немирните ѝ къдрици. — Затова ли не ми каза по-рано?

— Не бях сигурна как ще приемеш тази отговорност.

— А ти винаги си имала съмнения, относно моето чувство за отговорност, нали? — вметна Джонас с нотка на раздразнение. — Господи! Нищо чудно, че беше толкова потисната от моето заминаване за Мексико. Вероятно си решила, че животът ни ще продължава все по този начин, но с едно усложнение за теб — детето.

— Не знаех какво да мисля.

Той я разтърси леко.

— Казах ти, че това беше изключение, а не стил на живот. Аз не съм като баща ти. Хайде, Верити, не ми ли вярващ вече?

— Наистина не знаех какво да мисля. Изобщо не ми беше хрумвало, че мога да забременея, защото почти винаги вземахме предпазни мерки, и някак бях свикнала...

— Почти никога не вземахме предпазни мерки, а още по-малко, когато излизахме от коридора на времето — припомни ѝ Джонас не много тактично. — Тази зима, ако си спомняш, имахме доста психо сеанси.

Верити въздъхна.

— Спомням си. Мислех, че сексът след онези пътешествия е някак различен. Винаги го правехме като нещо неотложно и задължително. Считах го за част от психичното преживяване.

— И си внуши, че не можеш да забременееш след секс на такова високо ниво! Психично ниво? Така ли? — попита през смях Джонас.

— Престани да ми се подиграваш!

— Не съм си и помислял, мила. Но тази идея ми се струва толкова забавна — сексът след полетите на съзнанието е по-извисен от нормалния. Не мога да повярвам, че чувам това от жена, която претендира, че има повече разум от другите хора и мисли рационално.

— Джонас, предупреждавам те да престанеш.

— На вашите услуги, господарке. Чух предупреждението, но ми се струва, че напоследък ме заливаш само със заплахи и голи обещания. След време ще ми е трудно да ги приемам сериозно.

— Не ми изглеждаш разстроен. — Верити вдигна озадачен поглед. — Предполагам, че ще бъдеш потресен.

— Е, новината наистина ме тресна в земята, но мисля, че се съвзех твърде бързо.

Едва сега, от толкова време насам, Верити се отпусна и почувства истинско облекчение. Едва сега осъзна, че беше живяла в голямо напрежение.

— Наистина ли нямаш нищо против да си татко?

— Ако имах нещо против, нямаше да забравям за предпазните мерки след пътуванията в миналото. Понякога може да пропускам някои важни неща, но по принцип съм незаменим в детайлите. Особено в детайли от такъв род.

Верити се разчувства и преглътна сълзите, които напиха в очите ѝ.

— Джонас, страх ме е. Животът ми тръгна в съвсем различна посока. За първи път мисля за себе си като за майка. Преди бях стигнала до заключението, че не съм такъв тип жена.

— Струва ми се, че за първи път те виждам несигурна в себе си — отбеляза Джонас.

— Ти се окопити много по-бързо от мен. Аз все още се чувствам странно. И преди бях така.

— Остави всичко на мен. Ще се погрижа за бизнеса вместо теб, а ти само ще си седиш и ще дебелееш.

— Това не ми звучи много забавно, Джонас.

— От месеци съм ти заговорил, че трябва да напълнееш.

— Но този начин е прекалено драстичен — измърмори Верити.

Джонас я вдигна през смях и я понесе към леглото.

— Много скоро ще научиш нещо много важно.

— Например?

— Например, че в живота съществуват неща, които дори такава независима, агресивна и тиранична шефка като теб не може да контролира. Нямам търпение да видя, как се разхубавяваш и се закръгляш с моето бебе.

Един час по-късно Джонас лежеше по гръб и изучаваше тавана. Верити дремеше в ръцете му, отпусната и затоплена от любовната игра. Тялото ѝ излъчваше едва доловим женски аромат, който се смесваше с неговата по-остра миризма. Изпитваше някакво първично удоволствие от тази еротична смесица, която изпълваше въздуха след тяхното любене — приемаше я като едно неуловимо, но осезаемо потвърждение, че притежава Верити.

Опиваше се от мисълта, че може да превръща тази малка, сладка женичка в буен огън. Беше пристрастен към състоянието, в което той самият изпадаше, когато я караше да изпитва удоволствие. Изобщо не можеше да си представи, че някога ще се събуди без нея.

Още повече, че сега тя беше бременна с неговото бебе.

Тази мисъл го завъртя в необичайна еуфория. Много скоро _тримата_ щяха да станат семейство, а той щеше да поеме задълженията и отговорностите на бащинството.

Ролята не му беше много позната. Неговият баща беше изчезнал още преди раждането му и затова не осъзнаваше, какво е загубил в детството си — бащинската обич, твърдата ръка, близък човек, който да му отвори вратите към света.

Сега трябваше да даде на детето си това, което не бе получил от своя баща.

Но първо трябваше да даде всичко необходимо на Верити.

Фактът, че тя се престаши да му каже за бебето чак сега, доказваше неговото непростимо нехайство относно нейната сигурност. Емерсън Еймс обичаше дъщеря си и я бе научил да се грижи за себе си, но не беше успял да ѝ даде един стабилен дом. Джонас започна да се самоупреква безжалостно. Бе нахлул в малкия ѝ, спретнат свят, който тя си бе градила с години. И още преди да е свикнала напълно с него, бе ѝ направил бебе. Верити бе планирала да остане сама и независима през целия си живот, но само за няколко месеца всичките ѝ планове бяха започнали да се да се преобръщат с главата надолу.

Джонас мислено си отбеляза нещата, които трябваше да ѝ осигури:

1. Вяра в мен.
2. Чувство за стабилност.
3. Име за бебето.
4. Съпруг.

Пресегна се и нежно хвана рамото ѝ. Тя се размърда сънливо и отвори синьо-зелените си очи.

— Какво има? — прозя се и се протегна, полюшвайки гърди. — Да не се е случило нещо?

— Нищо. Просто реших, че трябва да се оженим. Веднага, щом се върнем в Сикуънс Спринт.

Верити застина с отворена уста и се взря в него.

— Да се оженим?! Защо?

Въпросът ѝ го изненада.

— Питаш ме, защо?

Тя кимна.

— Да. Защо?

— Поради всички явни причини — избухна изведнъж Джонас. — Живеем заедно, а ти си бременна. Колко причини ти трябва още, за да се оженим?

Верити стана и взе халата си.

— Просто ти хрумна, че можем да се оженим? — попита вежливо тя, докато го нахлузваше.

— Лежах и си мислех за нашето бебе. Мислех си и за неговото бъдеще. Сетих се, че си израсла без постоянен дом, и осъзнах, че ти и детето ще сте много по-щастливи, ако се чувствате по-сигурни и по-стабилни. Така че, реших да се ожения за теб.

Джонас усети, че думите му звучат малко високопарно и даже патриархално, но в момента не можеше по друг начин. Беше очаквал Верити да подскочи радостно от предложението му, но фактът, че тя не беше толкова очарована, го накара да оплете конците.

— Добре, много мило, че ми поиска ръката, Джонас, но наистина не смятам това за необходимо, благодаря.

За секунди Джонас изгуби представа за реалността и не можа да осъзнае какво става. Не повярва на ушите си. Идеше му да извика така, че да събуди цялата странноприемница. Но мозъкът му отново влезе в нормален ритъм и предотврати инцидента.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „не смятам за необходимо, благодаря“?! — просъска той. — Ние трябва да се оженим!

Верити обгърна коленете си с ръце и подпря на тях брадичката си. Косата ѝ бе в пълен безпорядък, а каменното ѝ лице излъчваше упорита решителност.

— Не виждам какво толкова се е променило, Джонас. Ако миналата седмица не е имало нужда да се женим, то не проумявам, защо трябва да го направим сега?

— Но ти си бременна!

— Е, и?

Умът му заработи трескаво в търсене на правилния отговор.

— Нима искаш детето ти да се роди без баща?

— В щата Калифорния няма копелета. Всяко дете е законно. Бащата може да даде името си за акта на раждане.

— Много трогателно! Господи!

Джонас се отказа от тази тактика и се улови за други доводи.

— Смятах, че искаш женитбата, защото така ще си по-сигурна. Мислех, че търсиш по-голяма стабилност. Верити, но това е смешно! Знаеш, че бракът е по-щастлив, когато съпрузите си имат бебе.

— Не искам да се женя, просто защото съм бременна.

Чак сега Джонас се досети за източника на неприятностите и остана с отворена от изненада уста.

— О, Господи! — простена той. — Не ми казвай, че е това!

— Ако наистина искаше да се ожениш за мен, можеше да го направиш и преди.

— Верити, виж какво...

— Дали Кейтлин ще се обади? — Верити погледна първо към телефона, а после и към часовника. — Десет часът е, а тя е нощна птица и сигурно още се рови из онези документи...

— Верити, затворили устата и ме изслушай, по дяволите! Нищо не си разбрала! — избухна Джонас. — Единствената причина, поради която не те попитах за това преди е, че просто не бе необходимо. Ние се разбирахме, опознавахме се, установявахме връзка. Да, точно това правехме — установявахме връзка.

— Връзка ли, Джонас?

Той съжали, че не беше прочел някоя от онези популярни книги по психология, които разплитаха отношенията между мъжа и жената. В тях навярно би намерил подходящите думи за измъкване от подобна бъркотия.

— Щях да те помоля и без това, но бебето някак ускори нещата, това е всичко...

Верити се усмихна вяло.

— Успокой се, Джонас. Престани да си измисляш извинения. Оценявам жеста ти, но уверявам те — бесполезно е, няма нужда да се женим.

— Първо, не правя никакъв жест, и второ, не си измислям извинения. Ако толкова държиш, ще ти се извиня. Съжалявам, че не ти предложих брак, преди да забременееш, беше недоглеждане от моя страна.

— Не си прави труда, не искам извинения. И не ми харесва да съм недогледана.

Верити изгуби самоконтрол за части от секундата, но това беше достатъчно за Джонас да улови притеснението и женския гняв в дъното на очите ѝ. В следващия миг тя отново бе спокойна.

— Досега винаги си бил честен с мен, така че не разваляй доброто впечатление. Нека оставим нещата такива, каквито бяха до този момент, не виждам причина да ги променяме.

— Ами баща ти? Нима мислиш, че това ще му хареса?

И двамата знаеха, че това си беше чисто ловене за сламката.

Верити се засмя.

— Познаваш баща ми достатъчно добре, за да прецениш, че ако досега не те е подгонил с пистолета си, явно никога няма да го направи. Сигурна съм, че те харесва, и ще бъде много радостен, като узнае за бебето. Но не забравяй, че той ме е научил да вземам решения сама. Ако те притеснява неговото мнение, само му кажи, че си извършил благородното дело да ми предложиш женитба. Като разбере, че не съм приела „офертата“, просто ще си замълчи, защото ме познава.

— Аз също те познавам, Верити. Достатъчно, за да съм сигурен, че в момента грешиш. Повярвай ми, че ще бъдеш много по-щастлива, ако се омъжиш за мен.

— Джонас, мисля, че има още доста неща, които не знаем един за друг. Не бъди толкова сигурен, че ме разбираш безпогрешно и знаеш, кое ще е най-добре за мен. А сега ме извини, но искам да отида до тоалетната.

Верити взе бастуна си и тръгна към вратата.

— Може би ти също не ме разбираш добре — отвърна Джонас, съкрушен от безсилие. — Правиш си грешни изводи, госпожице!

Тя мълчаливо си обуваше пантофите.

Джонас я следеше с блуждаещ поглед и стискаше нервно зъби. Самовнушаваше си, че всичко е въпрос на време. Че не след дълго нещата ще се избистрят. Той живееше с нея. Обичаха се. Верити беше бременна с неговото дете. Значи нямаше нищо по-логично от това да се оженят.

„И през ум не ми беше минавало, че тя ще откаже — рече си ядосано. — Как не съм открил досега, че е много по-упорита, по-непредвидима и независима, отколкото изглежда!“

Никога не беше възроптавал срещу тези нейни недостатъци, с изключение на няколкото пъти, когато се беше оплакал на Емерсън. Сега за първи път се изправяше срещу женската ѝ опърничавост и не знаеше как да се справи. Очевидно беше прекалено горда, за да се омъжи само заради детето.

Джонас не ѝ бе направил предложение само заради това, че е бременна, но тя или не го разбираше, или не искаше да го разбере.

В този момент телефонът извънтя. Верити вече беше отворила вратата, но се спря и се обърна.

Джонас грабна слушалката.

— Куоръл е на телефона.

— Да не би да се обаждам в неудобен момент? — вежливо попита Кейтлин Евинджър. — Изглеждаш разстроен. Мога да позвъня и по-късно.

— Не, не, всичко е наред. Какво откри?

Джонас взе лист и молив и започна да пише, без да откъсва поглед от Верити.

— Намерихме документите само на един от твоите хора — Престън Ярууд.

Глава 10

Верити затвори вратата и се върна обратно в стаята. Знаеше, че се обажда Кейтлин, а по напрегнатото изражение на Джонас си личеше, че е намерила нещо интересно. Погледна към написаното от Джонас и прочете името Престън Ярууд.

— Ярууд? — Джонас беше доста заинтригуван. — Преди колко време? Кой го е изследвал? Целият екип или само работната група? Добре, добре, слушам те.

Той млъкна и Верити дочу как Кейтлин продължи да изстрелва информация, но не можа да разбере точно каква. След няколко минути Джонас затвори апарата с едно кратко „благодаря“ и остави слушалката.

Верити вдигна очаквателен поглед.

— Е?

Той седна бавно на ръба на леглото.

— Единственото име, което са намерили в старите документи на катедрата, е на Ярууд. Изследвал се е в лабораторията по същото време, когато и аз съм бил там, но не сме се срещали.

— Ярууд има парапсихичен талант? Истински талант? — стресна се Верити.

Джонас поклати глава.

— Не, но е убеден, че има, и постоянно е настоявал да мине през стандартните тестове. Според Кейтлин, изследователите в лабораториите му обяснили накрая, че независимо от приноса му за катедрата, повече няма да си губят времето с него. Той обаче, заявил, че тестовете са погрешни, и че е убеден в собствения си талант.

— Доста хора, които се занимават с психология, смятат, че притежават такава дарба — замисли се Верити. — Няколко съвпадения, сънища, които могат да се тълкуват по различни начини и — хоп — тези хора стават екстрасенси.

— Според докладите, които Кейтлин е открила, Ярууд е точно в тази категория. Има добра интуиция, направил е няколко успешни предсказания и, най-важното, притежава умение да анализира нещата, да изненадва хората с необичаен резултат и да убеждава околните, че е такъв, за какъвто се представя. Но машините и учените от „Винсът Колидж“ не се заблуждават така лесно. Ярууд притежава всички качества на мошеник, което няма нищо общо с психичния талант. Но проблемът не е в това.

— А в какво?

Джонас се вгледа съсредоточено в записките си.

— В един от докладите Кейтлин е видяла забележка, която уточнява, че при определени обстоятелства Ярууд може да бъде опасен.

— Опасен? Не вярвам. Той не е такъв човек.

— Не забравяй, че в тестовете са участвали доста психолози — припомни ѝ той. — А аз зная какви методи използват. Винаги търсеха някакво отклонение в поведението на човека, което съпоставяха с паранормалното му развитие. Създаде се силна теория, че хора, които имат положителни резултати от тестовете за психична дарба, непременно имат отрицателни резултати от другите тестове. Сигурен съм в това, защото аз бях подвижна реклама на тази теория.

— Глупости — прекъсна го Верити. — Ти си абсолютно нормален.

Джонас се усмихна закачливо.

— Страшно харесвам навика ти да скачаш в моя защита, когато има неоспорими доказателства в полза на противното.

— Какви доказателства? — учуди се тя.

— Та аз почти убих невинен човек.

— Но не защото имаш психични отклонения — настоя Верити, — а защото дарбата ти е толкова силна, че още не можеш да я контролираш.

— Мисля, че това не променя резултатите от анализите на психолозите, но все пак благодаря за оказаното доверие. Впрочем, като имаш толкова голямо доверие в мен, защо не се омъжиш за моя милост?

Въпросът дойде много неочаквано и свари Верити не подготвена.

— В момента обсъждаме Престъпн Ярууд — измъкна се тя след известно колебание. — Какво е накарало хората от лабораторията да мислят, че той е опасен?

— Нещо, свързано с неговата „неспособност да се отърве от натрапчивите си фантазии“.

— С други думи, той наистина вярва в таланта си. Но Джонас, не мисля, че това го прави опасен.

— Може и така да е. Искан информация и за другите.

— Защо? Какво ти трябва?

— Не знам, но имам чувството, че има нещо интересно и за някого от останалите. Двата Уоруик заявиха, че Ярууд е открил името ми в списанието, където издадох статията. Ако той е бил във „Винсът Колидж“ заедно с мен, най-вероятно е чул за таланта ми. Но защо не ми го е казал досега?

— Може да е бил там, преди ти да станеш известен, и не е разбрал кой си.

— Да, възможно е.

— Това ли е всичко от документите?

— Да.

— Тогава аз отивам в тоалетната. Ако не се върна до сутринта, изпрати спасителния отряд.

— Верити?

— Да, Джонас?

— Помисли си добре.

Беше ѝ пределно ясно, какво трябва да си помисли, затова отвори вратата без повече въпроси и излезе в коридора. Установи, че лампите не светеха. Спомни си неприятната нощ в Сикуънс Спрингс, когато се върна в бунгалото и откри, че то е потънало в мрак. Огледа се наоколо, но изпод другите врати също не се процеждаше светлина. Предположи, че или двамата с Джонас са единствените наематели, или другите гости спяха. Успокои се, че ако е второто, то поне тоалетната ще е свободна.

Сгуши се в халата и се загърна по-плътно. Облегна се на бастуна, но усети, че вече може да върви и без него. Явно глезенът ѝ се беше оправил.

Дъното на коридора бе осветено от уличните лампи и Верити съзря надписите „ДАМИ“ и „МЪЖЕ“. В спомените ѝ изплува онзи мръсен пияница, който преди години я беше проследил до външната тоалетна. За щастие, баща ѝ се беше притекъл на помощ още при първите ѝ викове. Пияницата се беше отървал, само защото другите наематели бяха издърпали Емерсън от „полесражението“, и то не от съчувствие към нападателя, а защото всички харесваха Емерсън и не искаха да попадне в пандиза.

В дамската тоалетна нямаше лампа и Верити се изнерви. Чашата на търпението ѝ вече преливаше. За парите, които бяха дали, би трябвало да получат поне нормално осветление в тоалетните. Сметна за крайно необходимо да събуди управителя и се върна стремително назад.

Усети мъжкото присъствие, само секунди преди една ръка в дебел вълнен пуловер да сграбчи гърлото ѝ. Долови мирис на тютюн, кръвта ѝ заблъска диво от страх и тя отвори уста да извика. Писъкът ѝ потъна в гореща, влажна длан.

Започна да се отбранява отчаяно, мятайки се бясно във всички посоки. Но напразно — мъжът се оказа доста по-силен от нея и я помъкна към стълбите на коридора. На излизане Верити се удари в ръба на вратата и глезенът ѝ запулсира от остра, пронизваща болка. Инстинктивно стисна дръжката на бастуна си.

Замахна с всички сили и улучи крака на своя нападател. Той изпъшка от болка и затегна примката около врата ѝ.

Верити го заблъска още по-ожесточено, като се стараяше да намери по-уязвима част от тялото му. Накрая попадна някъде около слабините му. Дъхът му секна, и преди да успее да се съвземе, тя замахна отново, надявайки се да е по-точна.

— Кучка! — просъска мъжът и я изпусна.

Без да се бави нито секунда, Верити развъртя бастуна, целейки се в главата му. Нападателят ѝ приклепна, избягна удара и се втурна сляпо по стълбите.

Въпреки неговото бягство, тя нададе вик, който можеше да събуди цялата странноприемница:

— Джонас! Джон-а-а-с!

В дъното на коридора се чу трясване на врата и Джонас се втурна към нея.

— Верити, какво стана?! Няма ли лампи в този проклет хотел?

Прегърна я и я притисна към себе си.

— Как си? Какво се случи?

— Стълбите... — едва успя да прошепне тя. — Слезе по стълбите. Опита се да ме събори, когато влязох в тоалетната. На главата си имаше нещо като чорап. Носеше вълнен пуловер...

— По дяволите! Добре ли си?

— Вече съм добре — отвърна Верити, макар че все още трепереше. — Но той избяга, Джонас.

Тя се отскубна от него и се завтече към прозореца. Впери поглед в мрака, но от похитителя нямаше и следа.

— Може да е изчезнал отдавна, но ще трябва да се огледам.

Джонас се върна в стаята и след минута се появи отново в дънки и ботуши. Спусна се по стъпалата, вземайки ги по две наведнъж, и едва не се блъсна в управителя и съпругата му.

— Какво става тук? — попита загрижено съдържателката на хотела. — Защо вдигате толкова шум? Всичко наред ли е?

— Няма проблеми — изстреля Джонас в движение. — Някакъв шегаджия се опитал да отвлече жена ми. Отивам да го намеря. Позвънете в полицията.

Жената погледна объркано и смутено към Верити.

— Моля за извинение, скъпа. Не знаех, че сте женени.

— Малко недоразумение — измърмори Верити, без да уточнява кой кого не беше доразбрал.

— Това ми напомня за онази нощ в Сикуънс Спрингс, само че този път бях въоръжена. — Верити размаха войнствено бастуна. — А също така, не си изкълчих крака. Благодаря на Бога за тази малка милост, но, Господи, вече наистина мразя тези места. Ако ти искаш, ходи по старинните, очарователни местенца, аз обаче, си избирам луксозните хотели.

— Само да го бях хванал този мръсник.

Джонас кръстосваше нервно тясното пространство, пред прозореца на стаята и от време на време отривисто прекарваше ръка през косата си. Не можеше да си прости, че бе изпуснал нападателя.

Полицаяте се бяха държали много учтиво и услужливо. Бяха ги уверили, че ще проверят всички пътници по фериботите и ще си отворят очите на четири, докато охраняват острова. Бяха им казали, че в това малко, затворено общество шансовете да хванат виновника са по-големи. Освен ако той не притежавал собствена лодка. Те, разбира се, не изключвали възможността натрапникът да е от местните. Макар и неохотно, полицаите бяха признали, че преди един месец някаква туристка била изнасилена в другия край на острова, но престъпникът не бил заловен.

— Значи наоколо се разхожда свободно някакъв ловец на туристки? — беше ги предизвикал Джонас.

— Не казах това, господине — учтиво бе отвърнал полицаят! — Само споменах, че преди време в един курорт имаше инцидент. Това е и всичко, което казвам в момента. Обещавам, че ще проверим навсякъде.

— Направете го, колкото може по-скоро — беше изръмжал зловещо Джонас.

Верити беше забелязала, че той не е вбесен толкова от пазителите на реда, колкото от себе си, че е изпуснал похитителя.

— Изобщо не трябваше да те пускам сама — укоряваше се той и сега.

— Джонас, успокой се. Не можеше да знаеш, че ще попадна в беда само при едно излизане до тоалетната. Просто се появих на неподходящо място в неподходящо време.

— Да, но за последните две седмици вече втори път попадаш на неподходящо място в неподходящо време. Що за късмет имаш напоследък?

Верити погали неволно все още гладкия си корем.

— Правилен въпрос.

С два скока Джонас изхвърча до другия край на стаята и приклепна до нея.

— Господи, Верити, нямах предвид детето!

Тя вдигна учудено вежди.

— Нито пък аз.

— Скъпа, разбирам, че си била шокирана, като си разбрала за бебето, но ще видиш, че всичко ще се оправи. И двамата се приспособяваме бързо и ще успеем.

— Никой от нас като че ли няма друг избор. Така или иначе, трябва да се справим — отбеляза сухо Верити.

— Ще се грижим заедно за бебето. Не забравяй, че аз също имам пръст в цялата работа.

Тя замислено докосна брадичката му. Джонас беше баща на детето й. Спомни си, че когато му се бе отдала за първи път, бе била абсолютно убедена, че не греши. Още тогава бе знаела, че им предстоят доста проблеми, защото беше очевидно, че Джонас не е мъж за нея. Но колкото и парадоксално да изглеждаше, на едно друго ниво на своето съзнание Верити беше сигурна, че е чакала точно него. И че не би могла да избере друг за баща на детето си.

— Не мога да го забравя, Джонас.

Джонас я прегърна и я залюля в обятията си.

— Сигурна ли си, че онова копеле не те е наранило?

— Сигурна съм, че аз го нараних повече, отколкото той мен. С моя верен бастун.

— Как успя да се забъркаш в такава неприятност, само с едно отиване до тоалетната?

— Дребна работа.

Верити и Джонас напуснаха странноприемница „Харбър Уотч“ още на следващата сутрин. Навън ръмеше, а оловносивото небе, което се простираше отвъд хоризонта, сякаш обещаваеше, дъждовете да се леят с години.

— Докато се къпеше, чух прогнозата за времето — рече Джонас, докато вървяха към пристанището. — Очакват се продължителни бури откъм океана.

— Надявам се, замъкът да е водоустойчив.

Верити се спря пред малка бакалия.

— Мисля, че килерът на Меги е поизпразнен и трябва да се зареди наново. Ще купя някои неща.

— Не ми се ще да слугуваш на тази сбирщина — предупреди я Джонас. — Ние сме консултанти, а не домашни помощници.

— Но освен това, трябва и да ядем, нали? Да не искаш да караш на картофено пюре до края на седмицата? Ще купя само някои продукти, а това няма да ми отнеме много време.

Той се озърна наоколо.

— Добре, ще се видим тук след двацет минути.

— А ти къде отиваш?

— За вестници — разсеяно отвърна Джонас.

Верити му хвърли подозрителен поглед — можеше да се закълне, че това беше измислено току-що.

— Вестници?

— Няма да се бавя.

Припряно ѝ подаде чадъра и се втурна надолу по улицата.

Верити го проследи с очи. Добре му стоеше новото кожено яке. Всъщност, той ѝ харесваше във всякакви дрехи. Пък и съвсем без нищо. Усмихна се на собствената си дързост и влезе в магазина.

Излезе, тъкмо когато Джонас се появяваше иззад ъгъла. Когато я видя, той забави ход и изпъшка — Верити бе застанала кротко под навеса на бакалията с три огромни пакета в ръце.

— Кой ще носи всички тези неща, плюс сака, до яхтата?

— Стига, Джонас, не бъди свадлив. Мисля, че ще се справим. Аз ще нося зеленчуците.

— А бастунът ти?

— Повече не ми трябва. Глезенът е малко неустойчив, но иначе нищо му няма. Струва ми се, че Оливър Крамп свърши добра работа с билките и кристалите.

— Аз пък мисля, че глезенът ти се оправи сам. Нямаше смисъл от намесата на екстрасенси. Гледай си в краката.

— Оливър не ти ли харесва?

— Нищо особено. Просто поредното куку.

Верити направи гримаса.

— Присмял се хърбел на щърбел.

Джонас не ѝ отговори веднага.

— Работата е там, че талантът ми не е странен. Той е част от мен, нещо като шесто чувство. Вярно, че ми създаде доста проблеми и щеше да ме вкара в лудницата, но никога не ми е бил чужд или непривичен. Просто е част от мен. — И след кратко колебание добави: — В известен смисъл прилича на теб.

— На мен?

— Да, на теб — усмихна се той. — Ти също ми създаваш доста неприятности и понякога си мисля, че ще ме подлудиш, но не мога да те напусна, защото си част от мен.

Джонас пусна сака и пакетите с покупките. Зарови в джоба на якето си, докато откри малко бяло пакетче.

— Заповядай. Това е за теб.

— За мен? Подарък? — изненада се Верити и нерешително пое кутийката, която носеше емблемата на бижутерията с „огнените“ обеци. — Джонас, толкова си мил. Благодаря!

Отвори я и надзърна вътре. Кристалът блесна в очите ѝ.

— Господи! Чудесни са!

— И не са скъпи — уточни Джонас някак неспокойно. — Сигурна ли си, че са същите?

Въпреки сияещото ѝ лице, той продължи да я гледа напрегнато.

— Определено. Обожавам ги. Благодаря ти, Джонас.

Верити се повдигна на пръсти и се опита да го целуне, но пакетите с покупки ѝ пречеха и тя успя само да докосне с устни бузата му.

— Джонас, наистина съм трогната, че си се сетил.

— Малко се колебах относно цвета. Все ми се струва, че нещо с цвета на очите ти ще ти отива повече.

— Не, аз исках точно тези — увери го тя, като ги погали с върховете на пръстите си.

Гореше от нетърпение да си ги сложи.

— В такъв случай — каза меко Джонас, — приеми ги вместо годежен пръстен.

Верити се извърна рязко.

— Не можеш да направиш това!

— Кое? — озадачи се той.

— Не можеш да ми даваш подарък, който да ме обвързва по този начин с теб.

— Верити — отвърна уморено Джонас, — мисля, че си достатъчно зряла и разумна жена. Знаеш, че всички неща в живота са обвързани по един или по друг начин. Много добре разбираш, че рано или късно ние с теб също ще се обвържем. Искаш ли обещаните?

— Естествено — промълви тя, стискайки малката кутийка.

Желаеше ги много повече, отколкото си мислеше пред витрината миналата вечер. Кой знае защо, беше сигурна, че тези обещания са нейни и ѝ принадлежат.

— Тогава ги запази заедно с нишките, които те обвързват с мен.

— Не съм длъжна да ги задържа при твоите условия.

— Нямах избор. И ще ти бъда благодарен, ако спреш да хленчиш. Мъжете се отегчават от хленчещи жени.

— Ще си хленча, колкото си искам. Бременните са предразположени към хленчене.

— Ето, това харесвам най-много в теб. Никога не падаш по гръб.

— Не си притискай късмета, Джонас Куоръл.

— Не притискам него, а теб.

Джонас закотви яхтата в малкия док под замъка четиридесет минути, след като бяха напуснали пристанището. Грозният тътен на бурята продължи да ги преследва и по пътеката към старата крепост. На вратата ги очакваше Дъг Уоруик.

— Радвам се, че изпреварихте урагана — приветства ги той, като поемаше пакетите от ръцете на Верити. — В противен случай, щяхте да заседнете в града до утре сутринта. А не бива да губим повече време. Открихте ли нещо интересно?

За голямо облекчение на Верити, Джонас не обърна внимание на забележката му за пропуснатите дни.

— Само уточнихме някои детайли. — Той го изгледа спокойно. — Как вървят работите тук?

— Мисля, че всички са отегчени — отвърна Дъг с изразителна гримаса. — Елиза не биваше да кани Крамп, Спенсър и Ярууд. От вчера сме затворени заедно заради дъжда, а днес вече не се понасяме. Спенсър не оставя на мира

Ярууд, а той постоянно се кара с Елиза. Крамп непрестанно чете книги за билколечението и скита из коридорите като призрак. Започна да ме изнервя. Нямам търпение замъкът да се изпразни. Каква ще е следващата стъпка в търсенето на съкровището?

— Мисля да продължа със западното крило — отвърна Джонас с „академичния“ си тон и се впусна да обяснява влиянието на Леонардо да Винчи върху миланската архитектура и да описва следите, които тази архитектура е оставила в западното крило.

— Не знаех, че Леонардо да Винчи е бил строител — учудено го прекъсна Верити.

Джонас ѝ отвърна с „академично“ снизхождение:

— Доколкото ми е известно, той не е построил и една чешма, но е направил поредица от чертежи, които са повлияли на Браманте и останалите.

— О, разбирам.

Укротила любопитството си, Верити тръгна нагоре по стълбите.

В спалнята беше студено, но поне имаше вътрешна тоалетна. Първо си изсуши косата, а после се преоблече. Тъкмо се канеше да слезе при Меги Фрамптън, за да ѝ помогне в приготвянето на вечерята, когато някой почука.

Беше Елиза с нейната неизменна сияйна усмивка. Верити се опита да я посрещне също толкова лъчезарно.

— Здравей, Елиза. Какво те води насам?

— Другите отидоха да изследват замъка, но аз реших, че сега е много сгоден момент, да си поговорим за нещо важно, което се случи напоследък.

Верити усети неприятен спазъм в стомаха.

— За какво точно искаш да си говорим?

— Може ли?

Елиза влезе, без да дочака отговор. Беше облечена в неизменното си бяло — бял вълнен клин и бял пуловер. Платинената ѝ коса проблесна на светлината. Глезените ѝ подръннаха весело с малките си звънчета.

В раздърпаните си дънки и поизбеляла риза Верити се почувства като повлекана.

— Заповядай, седни — беше единственото, което успя да измисли при създадите се обстоятелства. — И така, какво мога да направя за теб?

Елиза седна до прозореца и не отговори веднага. Скръсти ръце на гърдите си и я погледна изпитателно.

— Мисля, че първоначално ще ти е трудно, но все пак ще ме разбереш. Искам да говорим за Джонас.

— За Джонас? — обезпокои се Верити.

Елиза отново направи пауза. Когато проговори, очите ѝ излъчваха някаква извечна мъдрост, която граничеше с фалшива увереност. Всъщност, и двете изражения си приличаха твърде много.

— Вече ти обясних, че напоследък станах контактърка на една древна жрица, Сарананта.

— Да — отвърна Верити с възможно най-спокойния си, предразполагащ тон.

— Връзката ми с тази жена все повече се засилва. Тя ми се яви и днес, за да ми разкрие желанията си. Верити, разбрах, че съм предопределена за велики неща. Ще стана майка на гениално дете, надарено с психичен талант.

Въпреки неприязънта, която по принцип изпитваше към Елиза, Верити внезапно усети някаква странна близост с нея.

— Бременна ли си?

— Все още не.

— Разбирам...

Близостта се разпадна на парчета.

— И какво точно иска Сарананта от теб? Каза ли ти задълженията на една жрица? Чувала съм, че дамите от древните храмове били опасни жени.

— Сарананта е била жрица на любовта.

— Предполагам, че или не е имала по-добър избор, или това е било нейно призвание?

Елиза се зае с търпеливо обяснение.

— Сарананта е била екзалтирана жрица, подчинена на една много важна богиня. Нейната задача е била да приема любовните предложения на поклонниците, които са идвали да просят милост от богинята.

— С други думи, тя е лягала с всеки, който е бил достатъчно платежоспособен? — изтълкува го простиичко Верити.

— Подиграваш ми се, но аз съм подготвена за това. Контактърът има нелеката съдба, да се бори непрестанно с присмеха и скептицизма. Но днес Сарананта ми откри дълбоката истина за нашата връзка и ме увери, че тя ще промени изцяло живота ми.

— И каква е тази истина?

— Че аз и тя сме една и съща душа на две различни тела. — Очите на Елиза преливаха от възбуда. — Разбираш ли, в предишния си живот аз съм била Сарананта, а сега тя идва да ми каже, че моята съдба е повторение на нейната от живота ѝ в Утилан.

— Значи тя иска да станеш проститутка? Елиза, трябва да те предупредя, че преди двайсет хиляди години това може да е било чудесна кариера, но днес тази професия се счита за една от най-нерентабилните. Няма пенсионна застраховка, няма отпуск по болест, а възможностите за издигане са минимални.

— Верити, ти не ме разбра. Това не е проституция. Тук става въпрос за безкрайна любов, която не е ограничена от дребнобуржоазното мислене на ХХ век и от обстоятелствата. Аз трябва да използвам напълно своя потенциал, като се съвкупя с мъж, който е предопределен да бъде мой истински партньор. Ще бъда откровена и ще ти доверя като жена на жена — Сарананта ме просвети, че Джонас е моят избраник. Точно моята утроба трябва да приеме неговото семе.

— Джонас? Искаш семето на Джонас?! — сподавено извика Верити, възмутена от безочията ѝ. — Трябва да те предупредя, че Джонас вече приключи със „сеитбата“ и семето му е посято.

Елиза сякаш не чу предупреждението ѝ.

— Искам само да ми го заемеш за малко.

Глава 11

— Елиза — започна предпазливо Верити, като постоянно си повтаряше, че той е неин, — много ми е неприятно да те разочаровам, но нещата са променени. Страхувам се, че Джонас не може да приема любовни предложения, дори и те да са благословени от жрица като Сарананта.

— Разбирам, че това те шокира — любезно отвърна Елиза, — но усещам, че ти си много мъдра и разумна жена. Чувствам те като сестра в просвещението. Ако се замислиш по-дълбоко, и ти ще видиш, че съюзът между мен и Джонас е предопределен. Аз просто се подчинявам на зова на моята астрална енергия и знам, че ако ѝ се съпротивлявам, всички ще пострадат.

— Но Джонас вече ти каза, че не е екстрасенс.

— Напротив, от сигурен източник знам, че той е могъщ екстрасенс. Престъпни ми разкри всичко за него.

Верити се наведе напрегнато.

— Наистина ли? И какво точно знае Ярууд за Джонас?

— Че Джонас също е бил изследван във „Винсънт Колидж“ и по това време за никого не е било тайна, че той е притежавал голяма дарба — поверително изрече Елиза. — Престън не е проговорил пред другите досега, само защото уважава желанието на Джонас да остане анонимен. Напълно го разбирам — любопитството на тълпата може да разстрои истинския медиум.

— Чакай малко — прекъсна я Верити, опитвайки се да си изясни ролята на Ярууд. — Престън заяви, че бил открил Джонас чрез редактора на списанието, публикуващо изследвания на Ренесанса.

Елиза кимна с едва доловимо нетърпение.

— Точно така. Редакторът изредил имената на няколко специалисти и, когато чул името „Джонас“, Престън веднага се сетил кой е той. Помолихме Дъг да го покани като експерт по Ренесанса, а в същото време и като истински медиум. Джонас е идеален за всички ни. А когато Сарананта го видя, стана ясно, че освен всичко друго, той е и моят най-подходящ партньор. Сама разбираш, че нещата съвпадат и се получава едно цяло. Щом естествените сили в живота намерят правилния път, те се изливат в смайваща хармония, нали?

— Струва ми се, че нахалството на някои хора е още по-смайващо...

— Нима се обиди, че се обърнах към теб, за да споделя тайната си? Исках да съм честна с теб като със сестра и все още вярвам, че мога да те убедя в моята правота. Ти имаш отворен ум и също като мен търсиш своя път към истината. Бъди сигурна, че дълготрайната ви връзка с Джонас няма да се разпадне заради мен.

— Просто, защото ще го вземеш на заем за малко и ще ми го върнеш чист и неопетнен?

— Точно така — отвърна Елиза с блажена усмивка. — Ще използвам Джонас, само за да създадем едно красиво дете с безгранични възможности. А ти не би искала да лишиш света от това човешко съвършенство, нали?

— О, не съм сигурна. Щом земята не е спряла да се върти без него толкова години, мисля, че ще се справи и занапред.

Верити се отпусна назад и протегна краката си.

— Кажи ми, какво е станало с Престън по време на изследванията му във „Винсънт Колидж“?

По гладкото чело на Елиза сякаш премина лек полъх.

— Научният екип в лабораторията не е бил достатъчно компетентен, за да оцени дарбата му.

— Тогава, какво те кара да мислиш, че екипът е бил достатъчно компетентен, за да оцени таланта на Джонас? Възможно е, да са сгрешили и в двата случая. Джонас твърди, че не е екстрасенс, и аз съм склонна да вярвам на него, защото той се познава най-добре.

— А аз съм сигурна, че Престън не греши. Той притежава интуиция, която е усъвършенствана в продължение на няколко живота, и в момента талантът му е много изострен.

— Разбирам. — Верити се изправи. — Елиза, не ми се иска да те разочаровам, но си мисля, че Джонас не е жребецът, предопределен за теб. Още повече че аз няма да ти позволя, да го ползваш. В някои отношения той е много старомоден и не искам да го притеснявам допълнително, като го пратя в твоето легло. Също така, съвсем добронамерено те предупреждавам, че ако се опиташ да го съблазниш...

В този момент вратата се отвори с трясък и Джонас влетя с широка усмивка.

— Верити, тъкмо се чудех къде се дяна? Дойдох за фенерчето. Не можах да го намеря в сака, а ми трябва за западното крило. О, Елиза, здравей. На гости ли дойде?

— Здравей, Джонас. С Верити си поговорихме по някои женски въпроси, но вече приключихме. Довиждане, Верити. Отвори разума си и остави вътрешната светлина да те води. Това е единственият начин, да достигнеш щастие и доволство.

Елиза излезе, хвърляйки сияен поглед към Джонас.

— Какво, по дяволите, беше това? — учуди се той. — Какъв е този „женски“ разговор?

— Обсъждахме сексуалната ти енергия като расов жребец.

— Не може да бъде?! — възкликна изумен Джонас.

— Елиза иска да се възползва от услугите ти за известно време — докато забременее.

Верити не успя да прикрие усмивката си — никога не го бе виждала толкова удивен.

— Тя смята, че ти си идеалният самец за нея. И иска да се увери в това. Очевидно, в предишния си живот се е влачила подир всичко, което е от мъжки пол, и възнамерява да направи същото и в този живот. Тя е луда по теб, но тъй

като е една честна безсрамница, първо дойде при мен, за да поиска разрешение.

— Чакай малко, искаш да кажеш, че Елиза е искала разрешението ти да я чукам? — По врата на Джонас избиха морави петна. — Не мога да повярвам!

— Струва ми се, че това е подходът на „новото време“ към проблема за недостига на мъже.

— Верити, нима намекваш, че си си седяла най-спокойно, докато Елиза ти е дрънкала тези глупости?

Верити се усмихна невъзмутимо.

— Разбира се. Ние жените общуваме много по-спокойно.

— Исусе Христе, наистина не мога да повярвам!

Джонас удари стената с ръце и изгледа Верити изпод присвитите си очи.

— Е?

— Какво е? — попита невинно тя.

— Ти какво й отговори, когато те помоли да ме дадеш назаем?

— Казах й, че не си такъв човек.

Джонас се приближи застрашително.

— Мислиш си, че това е забавно?

— На моменти. — Верити едва сдържаше кикота си при вида на неговото буреносно изражение. — Щях да й кажа, че възпроизводителният ти материал е вече в мен, но реших, че може да се обидиш.

— Не само ще се обидя, но и ще те натупам здравата. По дяволите, Верити, май скоро ще ме изкараш от нерви и ще те набия.

— Обещания, обещания — подразни го тя.

— Смешно ти е. Така ли го приемаш — като забавна шега? Една жена идва при теб и ти заявява, че иска да ме вкара в леглото си, за да й направя бебе, а ти се смееш? Къде е проклетото фенерче?

Чак сега на Верити й стана ясно, че Джонас не вижда комичното в цялата ситуация. Явно беше обиден, че не беше показала и капка ревност. Понечи да му обясни, че другите жени не я плашат, че страховете й са насочени по-скоро към тяхната странна връзка и към неизвестната енергия вътре в него, но усети, че в момента той не е настроен да обсъжда взаимоотношенията им.

— Фенерчето е под леглото. — Наведе се бавно и го извади. — Нямахме място в сака, когато тръгнахме за острова.

Джонас вдигна отчаян поглед към тавана.

— Нещо друго под леглото?!

— Не, това е всичко.

— Много благодаря.

Верити реши да смени темата.

— Елиза и Престън знаят, че си минал през тестовете на „Винсът Колидж“. Престън е мълчал през цялото време, защото уважавал желанието, ти да останеш анонимен. Но разбира се, доверил тайната на Елиза и тя е убедена, че си екстрасенс.

Джонас я погледна намръщено.

— Откри ли какво точно знаят?

Верити поклати глава.

— Не, но разбрах, че това, което знаят, не е толкова много. Само са чули, че изследователите от лабораторията са потвърдили психическите ти способности. А Нейно Сиятелство се интересува предимно от тях, защото иска да се съвкупи с истински екстрасенс. Предполагам, че има някои съмнения относно дарбата на Престън и затова се е насочила към теб. А освен това, нейната жрица смятала, че гените ти ще произведат гениално отроче.

— Тя е луда!

— Елиза ли? Мисля, че тя е просто една ентузиастка. И точно поради тази причина не направих сцена. Имам пред вид, че е безопасна, а при това е наш клиент и аз...

— Забрави за нея. Отивам на работа. Уоруик ми плаща, за да направя подробен оглед, а времето лети. Ще се видим на вечеря.

Вратата се хлопна и Верити остана сама с въздишките си. Загледа се в портрета на стената, но и там не можа да открие отговор на въпроса си, защо не ѝ беше дошло на ума да изиграе сцена на ревност пред Елиза.

Зачуди се как би могла да обясни на Джонас, че не вижда никаква заплаха в останалите жени. В сравнение с опасностите, на които ги излагаше неговото съзнание, тези „съпернички“ бяха просто едни малки препятствия, с които можеше да се справи без особени усилия. Искаше ѝ се да му каже сега, че той не познава истинския страх, че тя го беше изпитвала, но не от жени.

Това беше страхът, който я будеше посред нощ с въпроса, дали психичната връзка е единствената, която задържа Джонас при нея. Страхът, че тази връзка може да се разпадне, ако Джонас открие, че е способен да контролира дарбата си сам. Джонас приличаше на баща ѝ със своята агресивност и със склонността си към скитничество и Верити непрекъснато

се питаше, докога ли Сикуънс Спрингс, бебето и самата тя ще успеят да го задържат.

Не, другите жени не бяха заплаха. В тяхната връзка имаше много по-опасни неща, които я хвърляха в паника. Но чак сега беше разбрала, че и Джонас има своите страхове и че тя не е единствената, която се нуждае от сигурност.

След като поразмисли върху това откритие, си спомни за обещите. Отиде пред огледалото и си ги сложи. Още един път се увери, че Джонас не беше прав — червените кристали сякаш бяха направени точно за нея. Завъртя се, за да види ефекта, и забеляза, че при всяко движение в тях проблясваше загадъчен огън.

— Ние сме слети в едно цяло, което търси по-висока ниво на истината — монотонно обясняваше Престън. — Имаме изключително мощна психична енергия и с общи усилия можем да я транспонираме в кристала, където тя ще бъде настроена, увеличена и върната обратно към нас. Тази вечер ще направим заедно пътуване към един друг свят. Заедно ще открием едно друго състояние на съзнанието и ще се прехвърлим в него, независимо от бариерите на нормалната логика. Заедно. Трябва да работим заедно.

Верити се вслушваше в дъжда, който плющеше по прозорците на салона. Лявата ѝ ръка беше стисната здраво от Джонас, а дясната лежеше в дланта на Оливър Крамп. Изкуши се да огледа хората, които седяха в кръг пред камината.

Ярууд беше изгасил лампите под предлог, че разнородните енергии се хармонизирали по-лесно в тъмното и само огънят хвърляше отблясъци по лицата им. В центъра на кръга беше поставен голям розов кристал. Според Ярууд, кристалът можел да привлече техните енергии и да ги усили.

Верити продължи да оглежда присъстващите и установи, че не е единствената, която се отегчава. Джонас също беше отворил очи и скучаеше. Беше се присъединил доста неохотно, само за да угоди на Елиза. Щом погледите им се срещнаха, той засия в прелъстителна усмивка. Верити му отвърна унило, мислейки си, че всичко това е само губене на време. Но и двамата знаеха, че тази скука беше част от програмата за предразполагане на клиента.

— Нека всички заедно съсредоточим мислите си — каза Ярууд с укорителна нотка.

Верити разбра, че забележката му е адресирана към нея и Джонас, и послушно затвори очи. Ярууд продължи напевните си указания.

Джонас изглежда нямаше намерение да се съсредоточава и започна да я гали по дланта с пръст. Верити се опита да не му обръща внимание, но след секунди стисна ръката му и не я пусна, докато той не спря. Това не продължи дълго. Джонас поднови играта, плъзвайки пръста си от дланта ѝ към китката. Интимното докосване недвусмислено имитираше еротично движение и Верити се принуди да го накаже с ноктите си. Джонас се отдръпна предпазливо, за да избегне ноктите ѝ, но веднага след това започна отново.

Верити се предаде и се опита да насочи мислите си към нещо друго. Сети се за легендарното съкровище и за замразения човек, който пазеше сандъка със злато.

Съзнанието ѝ затрептя.

Уплашена, тя прекъсна играта с Джонас. Той също спря, забелязал промяната. Трептенето се повтори.

Верити отвори очи и се взря в кристала. Той не беше помръднал. Не излъчваше светлина, цветът му си беше същият и с него не ставаше нищо загадъчно.

За сметка на това пък, Верити усети затопляне в обещите си. Смръщи вежди и затвори очи. Въображението ѝ заработи с пълна сила. Но Престън Ярууд продължаваше да описва пренасянето в миналото и тя не можеше да се концентрира. Прииска ѝ се той да млъкне.

Внезапно трептящият образ в съзнанието ѝ започна да се изчиства. Верити застина в напрегнато очакване ѝ стисна ръката на Джонас. Появи се неясна картина, която нямаше нищо общо с тунела на времето. Усети, че Оливър и Джонас обхващат пръстите ѝ по-здраво.

Съсредоточи се върху видението. Пред очите ѝ се отвори тъмна, каменна стая. До едната стена беше подпрян богато орнаментиран сандък от черно дърво.

В салона се плъзна слабо, студено течение. Огънят изпраща и замря.

— Меги пак е забравила отворен някой прозорец — промърмори Елиза Уоруик.

Магията се прекъсна. Образът в главата на Верити се стопи, а обещите ѝ изстинаха. Оливър Крамп отдръпна ръката си и я погледна изумено. Джонас продължи да стиска пръстите ѝ до посиняване.

— Мисля, че за тази вечер се пренесохме достатъчно далеч — обяви той и се изправи, придърпвайки Верити към себе си. — Стана късно и ние възнамеряваме да си починем. Лека нощ.

— Аз смятам да направя същото — присъедини се Дъг Уоруик. — Ще ми се да погледам телевизия.

— Слава Богу, че поне има пиячка — измърмори Слейд и се отправи към барчето, като скришом отвори шишенцето с хапчетата. — И то качествена. — Отпи голяма доза уиски и погълна таблетките.

Верити забеляза, че контузиите му се бяха влошили, но се успокои, че е нормално натъртеното място да почервенее два-три дена след удара. Кимна му приветливо и му пожела лека нощ с тайната надежда, че той няма да се сети за адвоката си, когато се погледне в огледалото.

— Ще помоля Меги да намери този прозорец — промърмори Елиза на излизане от салона. — Тя като че ли не е от най-съвестните домашни помощници, нали? — обърна се към Престън, който вървеше по петите ѝ.

Оливър изпрати Верити с внимателен поглед.

— Лека нощ и спокойни сънища, Верити.

— Хайде — дръпна я Джонас по-силно, отколкото беше необходимо.

Още не бяха затворили вратата, и той я подложи на разпит.

— Добре, какво стана там долу?

Верити се освободи от желязната му хватка и седна.

— Не съм сигурна — призна си тя. — Ти видя ли го?

— Кое?

— Видението в стаята. Каменна стая с черен сандък. Кълна се, че беше сандъкът от коридора на времето. Просто си седях в кръга, замислена за съкровището, и се чудех къде може да е скрито, когато в главата ми изведнъж изплува картината със зловещата килия. Мислех, че и ти си го видял.

Джонас закрачи нервно из помещението, потривайки брадичка с мрачно изражение.

— Всъщност, не видях нищо особено — само усетих, че с теб става нещо особено. Останах с впечатлението, че се пренасяш в друг свят. — Той я погледна строго. — Надявам се, че не си се увлякла в глупостите с кристалите и енергиите.

— Вече се увлякох в твоя талант — отвърна му Верити.

— Това е по-различно.

— Разбирам. Благодаря за пояснението.

— Не може да си видяла стаята, нали?

— Видях я.

— Не, това е било въображението ти.

— Възможно е — сви рамене Верити. — А може да съм попаднала на чужди мисли — добави, имайки предвид Оливър Крамп. — Джонас, как ти се струва, измежду тези хора дали има истински екстрасенс? Ние с теб се преструвахме, защото Елиза е наш клиент, но другите правеха сериозни опити да се пренесат с кристала. Може някой от тях да е уловил нещо, а аз да съм станала неволен свидетел като в твоите пътувания.

— Не вярвам да има истински медиум сред такива идиоти — отвърна хладно Джонас.

— Джонас, те не са идиоти. Двама от тях са наши клиенти. Третият е чудесен мъж, който се занимава с билколечение и кристали, а четвъртият е убеден, че притежава психически способности и даже някога е платил, за да го докаже.

— За Ярууд ли говориш? Все още не мога да го повярвам. Ако наистина имаше някакъв талант, защо е оставил двамата Уоруик да ми платят, за да изследвам замъка? И той би могъл да свърши тази работа.

— Не забравяй, че Дъг е търсил някой с истински, академични способности. Освен това, Престън не притежава психометричен талант, а само някаква способност да предсказва. А това нямаше да е от голяма полза при търсене на съкровището и при определяне на автентичността на замъка. Елиза и Престън са усещали, че им трябваш точно ти.

Джонас поклати глава.

— Не вярвам, че Ярууд има парапсихически възможности. Този човек не е нищо друго, освен изпечен мошеник.

— Който очевидно знае това.

— Те са най-опасните.

Верити го погледна изпитателно.

— Тази вечер ще влизаме ли в тайния тунел?

— Само аз. Ти ще останеш тук.

— Нали вече се разбрахме, Джонас. Настоявам да дойда с теб. Никъде няма да ходиш без мен!

— Верити, така няма да стане... — промърмори Джонас, но му беше ясно, че няма да я разубеди.

— И двамата ще внимаваме.

Тя се изправи.

— Като се приготвиш, можем да тръгваме.

— Верити... — извика Джонас след нея, но тя вече отместваше гоблена.

— Страхувам се, че няма да се отървеш така лесно от мен.

— В добрия или в лошия смисъл?

Верити се вгледа в напрегнатите му златисти очи и нетърпеливо отмести завесата.

— По-добре да побързаме, ако искаме да поспим тази нощ.

— Не се отделяй от мен, не докосвай нищо и не стъпвай встрани!

— Слушам, Велики Ловецо на Нощта.

— Ако кажеш още една дума, ще те вържа за леглото, а аз ще се разходя сам.

Верити му отправи безмълвна усмивка. Джонас въздъхна и след като изпробва тежестта на бастуна, влезе в каменния проход.

— Там ли е? — попита Верити, пристъпвайки в тунела.

— Кое? — отекна гласът му.

— Скелетът.

— Разбира се, че е тук. Къде може да отиде?

Тя подмина каменната врата, без да се увери сама.

— Защо взе бастуна?

— За да изпробвам капаните.

— Добра идея.

— Благодаря — отвърна саркастично Джонас. — Но не знам, дали ще ни е от полза. Предпочитам да разчитам на себе си и на следите в праха. Докато вървим по стъпките на Дъгби и неговия приятел, сме на прав път.

И Джонас тръгна бавно, като се вглеждаше мълчаливо в прашните отпечатъци. След известно време спря и приклепна, за да прецени накъде се насочват стъпките. Установи, че те се събираха в неясна плетеница, а после продължаваха някъде надолу.

— Тунелът слиза между стените на първия етаж. — Хвърли един поглед назад към Верити и добави: — Внимавай, стъпалата са много тесни.

— Не се безпокой, няма да имам нови проблеми с глезена. Стъпките оттам ли идват?

— Да. Явно Дъгби се е качвал многократно. И той не е бил единствен. Заклевам се, че в праха има поне два различни отпечатъка.

— На Дъгби и на неговия убиец! — потръпна Верити.

— Вероятно.

Джонас се изправи и тръгна надолу.

— Струва ми се, че тези стъпала подминават първия етаж и се спускат под него.

— Замъците имат ли мазета?

— Този има. Нещо средно между склад и тъмница. Тъкмо това имах намерение да изследвам утре.

— Меги спомена за някаква зала за изтезания, нали?

Стъпалата се губеха някъде в тъмното. Джонас проряза мрака с фенера, но лъчът успя да освети само малка част от тях. Верити започна да си повтаря, че не е клаустрофобичка, и че не се страхува от тъмнината, но като опровержение на това, по гърба ѝ залазиха хладни тръпки.

Внезапно стъпалата свършиха. Джонас се закова на последното и освети нов проход.

— По дяволите, този коридор сигурно опасва целия замък — изруга той.
— И можем да си го проучваме със седмици, без да излезем.

— Само че имаме на разположение само няколко дни.

Верити се втренчи в злоещите сенки пред себе си.

— Тунелът не може да е строен толкова безсмислено — трябва да има изход.

— Изглежда Дъгби и спътникът му са го открили.

— Какво искаш да кажеш?

— Едните стъпки идват направо от тази страна на тунела, която явно е някакво разклонение, а другите — от дъното на нашата част.

— По-добре да потърсим механизма на вратата. Нямам нищо против да открием още един изход от този коридор.

Джонас зашари по стените с лъча на фенерчето.

— Ако имаме късмет, устройството ще е същото като на вратата откъм нашата спалня. А, ето го — добави той с облекчение. — За пореден път се убеждавам, че архитектите от Ренесанса са слугували на хармонията и симетрията. И двата механизма се намират на едно и също място. Отдръпни се.

— Джонас, внимавай!

— Внимавам, макар че тук не виждам капан, което е странно. При нашата врата има.

Той започна да опипва камъните, като от време на време натискаше предпазливо определени места. Усилията му бяха възнаградени — в стената се откри процеп и тежката каменна маса се отвори навътре с почти човешко стенание.

Верити изпищя. Джонас беше осветил малка стаичка, която приличаше на музей на ужасите.

— И това е „любовното гнездо“ на Меги и Дъгби?! — удиви се тя.

— А ти наричаш мен перверзен тип — пошегува се Джонас и прекрачи прага.

Стаичката беше пълна с всевъзможни машинарии, белезници и зловещи приспособления за изтезания. Джонас опипа стените със светлинния лъч.

— Колекцията от камшици не е лоша!

— Джонас, как можеш да си толкова спокоен на това място? Ако тези отвратителни неща са от преди няколко века, някои от тях ще излъчват ужасните вибрации.

— Нищо няма да пипам — бодро обеща Джонас, като в същия момент докосна дълга верига, която завършваше с белезници и висеше на стената. — Абсолютно нищо.

Той обърна белезниците и прихна.

— Какво смешно има в цялата работа? — учуди се Верити.

— Произведено в Хонконг. Повечето неща са фалшиви.

— Е, това поне е някакво облекчение.

Верити се огледа подозрително.

— И все пак, не мога да си представя що за ексцентрик трябва да е този, който колекционира такива гадости и още повече, който се люби на подобно място. Меги ми изглеждаше толкова мила жена, а колкото до стария Дъгби, считах го за почтен, макар и малко странен учен. И през ум не ми е минавало... Джонас, това хвърля изцяло различна светлина върху Дъгби Хейзълхърст.

Джонас отново се засмя.

— Нямам търпение да приключим това изследване, и да напиша биографията на този човек. — Намери ключа за лампата и светна. — Явно Хейзълхърст е считал стаичката за доста важна, щом е прокарал ток.

Той смъкна един камшик от стената и се вгледа с интерес в него.

— Не съм сигурна, че някой почтен издател ще се наеме да отпечата такава биография. За Бога, остави този камшик.

Джонас се ухили, прокарвайки тънките влакна през пръстите си.

— Човек може да научи доста интересни неща от уважаван историк като Дъгби.

— Джонас, не ме гледай така.

Джонас замахна с камшика и Верити подскочи уплашено, но не усети болка, въпреки че той се уви около кръста ѝ. Джонас дръпна леко дръжката му и я притегли към себе си.

— Изобщо не е забавно — заяви сериозно тя и хвана края на камшика. — Но той е от коприна! — възкликна удивена.

— Искаш ли да изпробваме и останалите? — ентусиазира се Джонас.

— Не. Върни го на мястото му.

— Човек не може и да се позабавлява — възропта той, но все пак се подчини.

Верити заоглежда пода.

— Явно Меги се е грижила за помещението, поради сантиментални причини. Чудя се, какво ли са правили с Дъгби.

— Някакви извращения, които биха превърнали такава благопристойна женичка като теб в огнена фурия.

— И ти твърдиш, че аз съм била странна?

Тя пусна белезниците и се обърна към него.

— Сега какво? По обратния път?

— Не ми се иска. Става късно, а ти трябва да поспиш. По-добре да се върнем по по-лесния начин.

Джонас прекоси стаята и надникна през вратата към външния коридор.

— Оттук можем да се измъкнем по-бързо, отколкото през тунела.

— Ами ако някой ни види?

— Ще кажем, че сме търсили вода.

Придвижиха се до втория етаж без никакви проблеми, но когато минаваха покрай стаята на Елиза, чуха гневни гласове.

— Ярууд и Елиза — констатира Верити. — За какво ли са се спречкали?

Джонас долепи ухо до стената.

— Не знам, но изглежда сериозно.

Верити се намръщи.

— Не забравяй какво каза Кейтлин. Ярууд е опасен, може би трябва да се намесим.

— Умният човек не се меси в разприте на хора, които спят заедно. Ти ми спомена, че между тях имало нещо толкова, нали?

— Слейд ми го намекна. Ярууд изглежда бесен, не мислиш ли?

Масивната врата спираше звука, но все пак се чуваха отделни реплики.

— Развратна кучка! — крещеше Престън. — По дяволите, да не би да се каниш да ме напускаш? Забрави ли, че аз открих пръв психичния ти потенциал?

— Виж какво, Престън. Въпросът не зависи само от мен. Възхищавам се много от теб, но Сарананта ме съветва да си намеря друг партньор.

— Сарананта да върви на майната си! Вече знам какво си намислила. Искаш да те изчука Куоръл, нали? Няма да стане! Не можеш да се хвърлиш в леглото на някакъв мухльо, само защото той си въобразява, че е велик медиум.

— Престън, моля те не викай. Знаеш, че просто изпълнявам съветите на Сарананта. Тя е духовният ми водач.

— Ще си крещя, колкото си искам, дявол да го вземе! И не използвай Сарананта като претекст. Хлътнала си по Куоръл, защото си мислиш, че той има страшна психическа енергия, но трябва да си наясно, че аз съм истинският медиум. Куоръл е мошеник.

— Не е!

— Обаче още не е открил съкровището, нали? Значи е измамник. Лаборантите също са измамници. Подозирах го през цялото време, докато бях във „Винсът Колидж“, а сега вече съм напълно уверен. Куоръл не можа да намери нищо. Така че, ако искаш да се чукаш с истински екстрасенс, ще го направиш с мен, малка мръснице!

Верити погледна обезпокоено към Джонас.

— Ами ако я нарани? Ще вляза, уж че искам да говоря с нея и не съм знаела, че не е сама.

Тя се наклони да отвори, но Джонас я сграбчи за ръката.

— Няма да се месиш. Всичко ще се оправи от само себе си.

Той я повлече по коридора и я пусна чак в стаята. Точно в този момент се чу трясък на врата.

— Само да си мръднала!

Верити нямаше избор и остана на мястото си. Джонас затвори и въздъхна с облекчение.

— Сигурно Ярууд е подушил, че Нейно Сиятелство е започнала да преследва нови донори на сперма.

Глава 12

Нощната буря беше преминала, но следващата се влачеше по петите ѝ. Застанала под капещите борови иглички, Верити съзерцаваше сивите води на океана. В далечината някакъв ферибот се плъзгаше предпазливо покрай разпръснатите острови.

Беше изпитала непреодолима нужда да излезе от неприветливия замък. Атмосферата там беше станала твърде напрегната. Изострянето на отношенията беше започнало от Престън и Елиза, които още бяха във война. Оливър Крамп изглеждаше по-зает от всякога, а Слейд Спенсър се беше усамотил в салона, абсолютно отегчен от изследването на замъка.

Дъг Уоруик беше отплавал с яхтата, под предлог, че трябва да се обади на някакъв брокер от съседния остров, който се занимавал с продажбата на имението. Меги Фрамптън, както обикновено, беше улисана в безкрайните къщни задачи и изглеждаше така, сякаш целият ѝ живот се въртеше около тази грамада от камъни.

Отначало Верити бе решила да се присъедини към Джонас, който работеше в подземията на замъка, но впоследствие беше променила намерението си. Щеше ѝ се да остане сама и да има време за размисъл.

Изчака фериботът да се скрие от погледа ѝ, и продължи разходката си по брега на острова. Умът ѝ бе изцяло зает с Джонас. Не можеше да се отърве от угризението, че още не му е дала нещо, от което той се нуждаеше твърде много.

Знаеше само, че това нещо е увереност.

Притесненията около собствените ѝ страхове бяха заслепили очите ѝ за неговите опасения. Джонас със сигурност бе почувствал нейното отдръпване през последните седмици, а тя го беше оставила в недоумение за причините. После бе силно потиснат от факта, че не му беше казала за бебето от самото начало, и накрая беше дълбоко наранен и разгневен, когато бе отхвърлила предложението му за женитба.

Джонас имаше право да бъде резервиран спрямо нейното поведение. А през вчерашния следобед тя бе наляла масло в огъня, като не бе показала никаква ревност от Елиза.

Години наред Джонас беше скитал, за да избяга от духовете на миналото, и да се скрие от опасностите, които криеше неконтролируемият му талант. Той се нуждаеше от една жена, на която да разчита, и в която да бъде сигурен.

През цялата нощ не беше мигнала от угризения и притеснения относно бъдещето си с Джонас. Не можеше да си прости, че обсебена от собствените си проблеми, не беше обърнала внимание на неговите чувства.

Качи се на една скала и спря, за да огледа малкото заливче, което се простираше под нея. Тъкмо бе решила вече да се връща, когато забеляза, че на сушата е издърпана някаква лодка и е привързана за боров ствол. Лодката не беше голяма, но затова пък беше излъскана и елегантна. Верити потърси с очи собственика ѝ, но по каменистия бряг нямаше никакви стъпки, а наоколо не се виждаше жива душа.

Отбеляза си наум да съобщи на Джонас.

Отправи се към замъка. Беше време да помогне на Меги в приготвянето на обяда. Когато пристигна, установи, че Меги я няма в кухнята. Дъг Уоруик още не беше пристигнал от острова и в салона бяха само Крамп и Спенсър. Тъй като не желаше да подхваща разговор с тях, запъти се към другия край на коридора.

Джонас го нямаше в стаята и Верити предположи, че той прави всичко възможно, за да заслужи консултантския си хонорар. Хрумна ѝ да провери как върви работата му и се отправи към стъпалата, но в този момент налетя на икономката.

— А, ето ви и вас. Господин Куоръл ли търсите? — попита я Меги с изненадваща услужливост. — Мисля, че слезе в подземията с Нейно Сиятелство.

Старата жена явно изгаряше от желание да съобщи тази новина.

— Благодаря, Меги — отвърна Верити, раздражена от мисълта, че Джонас и Елиза проучват залата за изтезания сами. — Престън с тях ли е?

— Не, господин Ярууд е в стаята си. Май че не се чувства добре след свадата с Нейно Сиятелство — пропя Меги с наслада.

— Може би — съгласи се безучастно Верити. — Извини ме, но трябва да проверя как върви търсенето на съкровището...

— Както желаете, но ще ви кажа, че тук няма никакво съкровище. Само една огромна, празна къща, която никой, освен мен и Дъгби не обича. Жалко, че след неговата смърт няма да мога да се грижа за нея. Време е да приготвя обяда.

Меги поклати глава и се запъти към кухнята. Беше облечена в поредната басмена рокля, а на врата ѝ проблясваше неизменната метална верижка.

— След малко ще дойда да ти помогна — отвърна Верити се запъти решително към каменните стълби.

Преди да стъпи на първото стъпало, нещо я накара да се обърне. С изненада констатира, че Меги я гледаше с нескрито любопитство. „Знае нещо, което аз не знам“ — помисли си, обхваната от предчувствието, че скоро ще разбере тази тайна.

Тръгна по пътя, който ги беше извел от залата към тяхната спалня, и не след дълго, без особени усилия, стигна до подземното помещение. Вратата бе полуоткрехната и не се изненада много, когато отвътре дочу гальовния глас на Елиза.

— Джонас, взех това решение, защото то ми беше посочено от Сарананта. Напълно се отдадох на добрите сили, които преобладават в мен. Влязох в себе си и се посъветвах с духовната страна на моята природа. Жрицата ми помогна да разбера, че това, което търся, е правилно. Тя ме увери, че всичко е в реда на нещата.

— Е, аз пък не съм сигурен, че всичко е в реда на нещата — отвърна нетърпеливо Джонас. — Елиза, ако не възразяваш, имам още работа. Брат ти ми плаща доста, за да напиша доклад, и бих искал да го завърша навреме.

— Джонас, ти нищо не разбираш. Чувствам, че съм била подготвяна за този момент в продължение на няколко живота. През тези хиляда години цялата енергия на женското ми тяло се е развивала, ставала е по-голяма и по-плодовита и се е променяла в очакване на идеалния мъж. Знам, че ти си моят психически партньор. Когато се слеем в истинска хармония, ще се убедиш сам и съмненията ти ще изчезнат.

Джонас я прекъсна с леко дрезгав глас.

— Виж какво, Елиза. Сигурен съм, че вярваш в думите си, но аз не съм това, което ти се иска. Не съм идеалният ти партньор. Много добре знам какво казвам. Ако ти трябва психо жребец, върни се при Ярууд или пробвай с някого от останалите.

— Не, Джонас, ти си единственият подходящ мъж тук. Убедена съм, че това е истината, така както знам, че слънцето ще изгрее утре сутринта. Просто си нервен, но няма причини да си такъв. На едно друго психично ниво отвъд реалността видях всичко, което ще се случи. Видях как правим любов — красива, свободна, необузdana любов. На онова ниво усетих ръката ти върху моите гърди, устните ни се докоснаха и семето ти се вля в моето тяло. Джонас, сега е моментът да слеем двете реалности. Този следобед е идеален.

Прегледах астралните карти и медитирах с кристала — днес всичко е в хармония.

— По-скоро искаш да кажеш, че в замъка няма никой — уточни Джонас.
— Престани, Елиза, имам работа. А и Верити ще се чуди къде съм.

— Верити също я няма. И съм сигурна, че ще ме разбере. Усещам, че тя е много надарена в психично отношение. С нея, както и с останалите жени, сме сестри. Дълбоко в сърцето си тя знае, че ти и аз трябва да се слеем, и няма нищо против това.

— Имаш много здраве. Изобщо не познаваш Верити.

— Всъщност — продължи доверително Елиза, — не виждам защо изобщо трябва да й казваме. Можем да го запазим в тайна, ако на теб ти е по-удобно.

— Елиза, ако не излезеш ти, ще си тръгна аз. По дяволите, махни се от пътя ми! Какво правиш? Господи, какво ти става?! Полудя ли? Елиза, не прави това. По дяволите, отивам си. Ти ще обясниш на Дъг, защо закъснява докладът...

Изведнъж протестите му секнаха.

Верити не можеше да чака повече и блъсна вратата — тъкмо в момента, когато Елиза падна в обятията на Джонас.

Като видя Верити, той застина като хипнотизиран. За първи път я виждаше толкова вбесена и разярена.

— Верити!

Джонас се отърси ядосано от Елиза.

— Верити, чуй ме. Не е това, което си мислиш... — започна той бързо.

После замлъкна объркано, сещайки се, че вчера, когато Елиза я беше помолила да й го „заеме“, Верити не беше показала особена ярост.

„По дяволите!“ Реши да не дава никакви обяснения, поне за момента. Явно и без това нямаше нужда да го прави. Верити и Елиза изглежда бяха поели нещата в свои ръце. „Сестри ли?“ За първи път виждаше две жени, които си приличаха толкова малко, а още по-малко пък приличаха на сестри.

Отдръпна се към стената до висящите белезници, скръсти ръце и се подготви да наблюдава батални сцени.

Верити беше неопикуема. Приличаше на буреносен облак. Тялото й излъчваше свирепа женска ярост, която сякаш обливаше с пламък цялата стая и най-вече Джонас.

Той се възбуди, само докато я гледаше как влиза в стаята като господарка на замъка. Установи, че тя беше малко по-ниска и доста по-слаба

от Елиза, но с подивелите си синьо-зелени очи, които искряха като светкавици, и с царствения ореол на огнената си грива Верити напълно доминираше в конкретната ситуация. Противничката ѝ изглеждаше като пудел пред лъвица.

— Елиза, мисля, че вчера се разбрахме! Джонас не е дошъл тук, за да те опложда!

Гласът ѝ беше леко дрезгав ѝ звучеше заплашително. Тя пристъпи така агресивно, че Елиза инстинктивно взе да отстъпва назад.

— Верити, моля те, ти преиграваш. Как да ти го обясня по-просто? — умолително започна Елиза. — Сливането между мен и Джонас е предопределено и трябва да се състои. Консумацията трябва да бъде извършена.

— Опитай се да „изконсумираш“ Джонас и лично аз ти гарантирам, че ще те пратя на много по-високо психично ниво. Ще те ритна със собствения си крак и ще литнеш толкова високо, че вероятно никога няма да слезеш оттам!

Елиза примигна от удивление.

— Но, Верити, наистина няма защо да се притесняваш. Тук става въпрос за духовно единение.

— Така ли? Останах с впечатлението, че искаш тялото, а не духа му. Искаш да те изчука истински медиум. По-особено ли е да го правиш с екстрасенс? Струва ми се, че няма да научиш нищо ново. Само се приближи още веднъж до Джонас, и ще те разкъсам на парчета, а след това ще те хвърля в океана. Разбра ли ме, _сестро_ моя?

Очите на Елиза се напълниха със сълзи.

— Верити, ти нищо не разбираш. Мислех, че имаш по-отворено съзнание, но ето, че не ти е ясно. Аз и Джонас сме предопределени да изживеем един бурен сексуален акт. Това е част от моята съдба. И аз съм длъжна да я изпълня.

— Кой ти каза това? Елиза, махай се от очите ми! Още сега! И не смей да се приближаваш до Джонас, когато мен ме няма. Хайде, разкарай се, древна проститутко!

Елиза избухна в сълзи и се втурна към вратата, дрънкайки с гривните и герданите си. Риданията ѝ отекваха дълго в коридора.

В напрегнатата тишина, която се възцари след нейното излизане, Джонас чу ударите на ликуващото си сърце. Идеше му да грабне Верити и да я понесе в буен танц на триумфа.

Но се въздържа и остана подпрян на стената, полуобърнат към Верити. Не му се щеше да разваля нейното шоу. Точно сега тя имаше право да хвърля

огън и жулел и той за нищо на света не искаше да ги залее с вода. Усети, че се усмихва прекалено откровено, но не можеше да сдържи напирашката си радост.

Верити пристъпи към него с високомерно стиснати устни и свирепо сключени вежди. Очите ѝ пламтяха като кратери на вулкани, а косата ѝ прашеше наелектризирана от енергия.

— Така-а-а — започна тя с измамно мек глас, — значи големият, смел медиум и търсач на съкровища щеше да бъде изнасилен от клиентката си.

— _Изконсумиран_ — поправи я Джонас. — Имаше опасност клиентката да ме изконсумира, но ти ме спаси.

— Мислиш, че това е забавно?

Верити премести поглед към белезниците, който висяха до главата му, очевидно заинтригувана.

— Вече не знаех какво да направя, но за късмет, се появи ти и ме избави от тази критична ситуация.

— Така ли? Нима беше изкушен от възможността за „хармонично съчетаване“ с Нейно Сиятелство?

— Не, не беше така, и ти то знаеш, но все пак ситуацията беше неудобна.

— Неудобна? — Верити взе един от белезниците и започна да си играе безцелно с него. — „Неудобна“ е интересна дума за това, което видях преди малко. Стори ми се, че изобщо не ти беше неудобно от ръцете на Елиза, даже ми се стори, че ти е твърде комфортно.

Джонас сложи ръка на талията ѝ и продължи да се усмихва дяволито.

— Не съм забелязал. Лично аз си мислех, че тя е твърде пищна от кръста нагоре и човек може да се задуши между циците ѝ, ако не внимава. Струва ми се, че по-скоро съм свикнал с една слабичка, червенокоса женичка, която прави любов като дива котка.

— Мислиш, че ще се отървеш само с няколко ласкателства за качества ми в леглото? — усмихна се заканително Верити, без да изпуска белезника от ръце.

— Не няколко, а доста.

— Джонас, престани!

Белезникът изщрака около китката му. Той застина. Лукавата му усмивка се стопи, а очите му премигнаха срещу проблясващия метал, с който беше прикован.

— Това шегичка ли е, скъпа?

— Не — отвърна тя и се пресегна за другия бележник. — Нито пък намирам идеята, ти и Елиза да си чуруликате в залата за мъчения, за много забавна. Явно нямам чувство за хумор.

Верити го огледа от горе до долу, сякаш искаше да го купи. Вдигна другия бележник.

Джонас се зае да я увещава:

— Сърчице мое, много добре знаеш, че нищо нямаше да се случи.

А мислено си каза: „Горката Верити, наистина е потисната. Никога не е изпитвала ревност, защото не е била влюбена.“ Тази мисъл бе съпроводена с вълна на задоволство.

— Джонас, откъде мога да съм сигурна, че нищо нямаше да се случи?

Бележникът се полюшваше бавно и хипнотизиращо на пръста ѝ. В широко отворените ѝ очи се четеше безпокойство и Джонас изпита жал към нея. Погали лицето ѝ.

— Успокой се, скъпа. Знаем как се чувстваш. И аз бях ужасно разстроен, когато те намерих в ръцете на Уоруик, помниш ли? А направо бях съсипан, когато видях Спенсър проснат върху теб. Но и двата пъти се оказа, че в действителност нищо не се е случило.

— Онези инциденти нямат нищо общо с това, което стана тук — прекъсна го рязко тя.

— Напротив.

Верити го погледна яростно. Внезапно ръката ѝ се стрелна към него и преди Джонас да разбере какво става, вторият бележник прикова китката му за стената. Тя отстъпи бързо и се втренчи в него с пламтящи очи.

— За Бога, Верити! Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?!

Джонас осъзна, че е разпнат и снизходителното му настроение се изпари.

— Сега ще ти дам един урок, Джонас Куоръл!

Верити се обърна към колекцията от кожени и кадифени камшици, които очакваха избора ѝ.

— Ако имаш голямо желание да се забавляваш с разни екстрасенси в зали за изтезания, крайно време е да разбереш, че съществуват и рискове.

След подробния оглед, тя се спря на един камшик с дълга дръжка и меки, нежни нишки.

Джонас я следеше с подозрителен поглед. Знаеше, че дори при нормални обстоятелства Верити беше непредвидима и можеше да избухне

като динамит, а сега, когато за първи път изпитваше яростна ревност, нещата обещаваха да бъдат още по-изненадващи и интересни.

— Верити, остави това! — примоли ѝ се. — Вече прекаляваш.

— Нямам такова впечатление.

Верити затвори вратата и дръпна резето, което изщрака зловещо. Тръгна бавно към Джонас, като го гледаше право в очите и си играеше небрежно с камшика.

— Искаш да се забавляваш в зала за изтезания, така ли? Ще ти покажа няколко начина за това!

Джонас се разкъсваше между смеха и възбудата. Бе залят от огнените вълни, още когато Верити се беше появила като разярена лъвица. Бе изпитал неизразимо удоволствие при мисълта, че тя държи на него толкова, че е готова да се бие.

Но в момента не знаеше какво да мисли за нея. Чудеше се доколко това представление беше сериозен гняв и до колко — страстна игра.

— Верити — опита се да я укроти с тих, но властен глас, — нещата започнаха да загубяват. Къде са ключовете за белезниците?

Тя мълчаливо извади ключовете от джоба си и ги захвърли настрана. Те издрънчаха някъде далеч от неговия обсег и Джонас се намръщи раздражен. Верити се приближи със загадъчна усмивка.

— Урок номер едно — започна тя, втъквайки дръжката на камшика в задния си джоб. — В зала за изтезания няма нужда от дрехи.

Бавно разкопча ризата му.

— Обикновено е доста горещо.

Джонас се втренчи замаян в пръстите ѝ. Гърлото му пресъхна.

— Верити...

Верити прокара тънките си пръсти през косъмчетата на гърдите му. Одраска леко едното му зърно и дъхът на Джонас секна. Усети, че дънките започват да му стягат в слабините.

— Урок номер две — прошепна Верити и коленичи пред него, за да му издръпа ботушите. — Забранено е да се разговаря с прастари проститутки. Това ясно ли е?

— Бъди сигурна, че няма да се повтори — заяви уверено той и започна да се възбужда толкова бързо, че се уплаши да не постави световен рекорд за най-бърза спонтанна еякулация.

В този момент Верити се изправи и се зае с ципа на дънките му.

— Скъпа, нали не мислиш да довършиш всичко това?

Ципът се отвори с остро изсъскване и вещите ѝ ръце попаднаха на това, което се оказа под него. Верити се усмихна доволно, а Джонас шумно преглътна. Дланта ѝ се плъзна под колана на дънките и ги смъкна по бедрата му.

Джонас почувства ласкавата топлина на пръстите ѝ, които лазеха по голата му кожа, и изпъшка. Сведе поглед към препълнения си слип и изрита сам дънките си. След това погледна към вратата и нещо му хрумна.

— Верити, имам по-добра идея. Защо не се качим горе в спалнята? Някой може да влезе и да се учуди, какво става тук... О, Господи!

Тя го обхвана с ръка. Ноктите ѝ се заплъзгаха по цялата дължина на пулсиращата му мъжественост.

— Верити, това е лудост!...

— Мъчение. Мисли за това като за мъчение.

— Добре, мъчение е. Но аз няма да издържа...

Джонас си пое дълбоко въздух, опитвайки се да възвърне самоконтрола си. Тя го галеше така главозамайващо нежно, атакувайки най-горещите му ерогенни точки. Пръстите ѝ започнаха да дразнят опнатите му тестиси и Джонас се изви инстинктивно напред. Но Верити се отдръпна и той изруга от разочарование. Опита се да я достигне и да я привлече по-близо, за да довърши това, което бе започнала. Очите му пламнаха от нетърпение. Но сладкото мъчение не беше свършило — гледката, която се откри пред погледа му, едва не го довърши.

Верити бе започнала да разкопчава ризата си. Още в началото му стана ясно, че е без сутиен. Тя действаше бавно, отваряйки дрехата малко по малко, за да разкрие постепенно изкусителните си гърди. Ризата остана да виси свободно, така че всяко нейно движение показваше загадъчна частица от набъбналите ѝ гърди.

Джонас ги опипваше с хищен поглед, диво заинтригуван от втвърдените им зърна, които закачливо надничаха отдолу. „Тя е възбудена колкото мен. Няма да се предам! Твърде хубаво е, за да го разваля с преждевременно, прибързано изригване.“ Искаше да дочака края. Трябваше да разбере какво е намислила Верити.

Тя се пресегна за мекия камшик и това го извади от моментния му унес.

— Няма да посмееш!... — прошепна удивен.

— Така ли?

Верити започна да го изучава с критичен поглед. След това, доволна от видяното, размаха камшика за проба.

— Верити, кълна се, че ако направиш нещо с този камшик, ще... О, Господи!

Каdifените влакна се увиха любвеобилно около бедрото му и леко докоснаха члена му. Джонас се дръпна неистово назад. Тя увеличи дразненето, като мъчително бавно изтегли меките нишки обратно. Мъжествеността му се изпъна до крайност.

— Много добре като за екстрасенс — промълви Верити със заядлива усмивка.

Джонас преглътна тежко и отново си пое дълбоко дъх.

— Верити, само да се измъкна, ще те накарам да си платиш за това!

Тя остана глуха за заканите му и изви камшика така, че той се пристегна още по-плътно.

— Верити, ти не знаеш какво правиш... — едва успя да проговори Джонас.

— Така ли?

Верити коленичи пред него и измъкна нишките на камшика с топлите си, влажни устни. Джонас се втрени в главата ѝ и поведе героична борба, за да запази самообладание. Всеки мускул от тялото му неистово се напрягна. Единственото, което виждаше беше тази червенокоса дива котка, която очевидно го считаше за своя плячка. Представи си бебето, което растеше в нея, и му се прииска да извика от щастие, за да го чуе целият свят! Усети, че в следващия момент ще експлодира, но Верити го пусна и той задиша тежко, възвръщайки малка част от самоконтрола си.

Верити остави малкия, глупав камшик и започна да разкопчава дънките си. Джонас беше хипнотизиран от финеса, с който тя се измъкна от тях, и с който после плъзна надолу бикините си. Скръцна със зъби. „Повече не мога да издържа!...“

Верити се отдръпна назад, обърна се и той се загледа унесено в съблазнителното ѝ дупе. Можеше да му се наслаждава с часове.

Но тя явно имаше други планове. Този път вниманието ѝ беше насочено към тапицираната пейка. Придърпа я до него.

— Какво, по дяволите, правиш?! — възкликна Джонас, когато пейката се опря в краката му.

— Разтвори ги — заповяда му Верити.

Подчини се неохотно, без да проумява намерението ѝ. Тя намести пейката между бедрата му и изведнъж Джонас се почувства прекалено уязвим. Погледна я подозрително с присвити очи.

— А сега какво, Велики Инквизиторе?

— Седни!

Той го направи послушно, откривайки, че веригите са достатъчно дълги за това.

— Хей, ти ще ме довършиш!

— Ще оживееш. Може би...

Очите на Верити горяха от трепетно желание. Приблужи се и яхна пейката само на сантиметри от него.

Беше толкова близо, че можеше да вдъхне упойващите вълни на нейната възбуда. Стори му се, че ще припадне.

Протегна се импулсивно да я обхване и да я придърпа върху себе си, но белезниците го задържаха отново и той се отпусна, ругаейки от яд.

В този момент Верити се намести внимателно върху бедрата му. Нежно обхвана пениса му с тънките си пръсти и го пъкна бавно във влажната си утроба. Тялото ѝ се приспособи сладостно към темпото на това проникване.

Джонас си пое дъх и горещо си пожела да издържи неземното мъчение. Усети познатата, начална съпротива на меките устни, които се обвиха около него, и пристягането на нейната вътрешност. Издиша тежко.

Верити заби нокти в раменете му и, отмятайки глава, започна да го язди.

Джонас отново се оказа на ръба на припадъка. Верити беше толкова красива в страстта си. Сладка и трепереща от желание. Никой не беше копнял за него така, както тя го желаше сега.

— Верити... — изтръгна се дрезгаво от гърлото му. Усети, че няма да издържи повече. Беше в ръцете ѝ — възбуден до крайност, изцяло в нейна власт. Нямахше изгледи да успее. Тя впи устни в неговите и езикът му се стрелна жадно между зъбите ѝ, за да се втурне след това в топлата пещера на устата ѝ. Утробата ѝ се стегна, предвещавайки нейната кулминация. Джонас чу задъханото ѝ скимтене и изтерзаното му от страст тяло изгуби лютата битка за самоконтрол.

Изригна с прастария вик на възторга. Експлозията го разкъса на милиони частици и той започна да изпълва утробата на Верити, докато се почувства изцеден докрай...

Верити рухна върху рамото му, дишайки тежко. Улейчето между гърдите ѝ лъщеше от морна роса. Джонас се отпусна, поемайки упоиващия мирис на косата ѝ, която нежно подразни ноздрите му.

— Значи ме обичаш, така ли? — провлачено попита той, когато събра сили да проговори.

— Повече от всичко на света, Джонас — отвърна Верити, без да помръдне.

— И няма да позволиш на някаква психарка да ми пуска ръце?

— По-добре гледай да не попадеш в такава компрометираща ситуация повече — предупреди го разпалено тя, въпреки че в очите ѝ тлееше лениво доволство. — Не знам как ще те накажа следващия път. Чу ли ме, Джонас?

— Чух те — прошепна той и стегна ръката си в юмрук.

Бележникът изпука, слабият алуминий поддаде и китката му изведнъж се оказа свободна. Същото се повтори и с другия.

Верити не можеше да повярва на очите си. Вторачи се в свободните му ръце и пламна от ярост.

— Значи си се преструвал през цялото време?! Мислех, че наистина си окован, а ти си можел да се освободиш, когато си поискаш.

Джонас се засмя тихо и я претегли към себе си.

— Откакто те срещнах, не мога да се освободя от теб, властнице моя. А за нищо на света не исках да изпусна сеанса с изтезанието.

Целуна я пламенно, вслушвайки се в подрънкването на евтиния алуминий. Съвременните уреди за мъчение нямаха нищо общо с тези от миналото.

Глава 13

Обядът протичаше в напрегнато мълчание. Меги Фрамптън поднесе вегетарианската лазаня и оризената супа, която бе приготвила под вещото ръководство на Верити. Този път не си направи труда да подметне обичайните забележки, относно липсата на животински протеини в храната. „Изглежда разстроена“ — помисли си Верити.

Елиза също не беше много разговорлива. Никой не сметна това за голяма обществена загуба, но Верити не пропусна да забележи, че тя полага специални усилия, да не обръща внимание нито на Ярууд, нито на Джонас,

нито на нея. Обмени само няколко думи с Оливър за неговите кристали и с Меги за нейните задължения. Сладникавият чар на Нейно Сиятелство беше помръкнал. Слейд Спенсър довършваше мрачната атмосфера с обичайното си нервно държание.

В другия край на масата Дъг Уоруик и Джонас очевидно не забелязваха неловкото мълчание на останалите и разговаряха оживено за огледа на замъка и за доклада.

— Трудно може да се каже, че замъкът е блестящ пример за Ренесансова изчистеност на линиите — подчерта Джонас. — Затова ще трябва да наблегнем на историческо то му значение. Във всички случаи докладът ще звучи убедително, защото нямаш опоненти. Ако бяхме в Италия, щяхме да се поизпотим, докато убедим някого, че това е истински бисер от миналото, но в Северна Америка замъците от средновековието са рядкост. Надявам се, че ще мога да измисля нещо, което да впечатли купувачите.

— Добре — отвърна с облекчение Уоруик. — Искам да приключа тази сделка успешно и това е всичко.

Спенсър изкриви презрително устни.

— Този доклад е страхотна работа за един специалист по история, а, Джонас? Все едно, че получаваш тлъст хонорар, за да направиш сочна реклама на голямо имение. Не е същото, като да си изкараш академичната стипендия с честен и благороден труд.

Верити свъси вежди и инстинктивно отвори уста, да се намеси в защита на Джонас. Но той я изпревари и отговори с учудващо спокойствие:

— Спенсър, в днешно време с честно спечелената стипендия не мога да си купя и една бира. Между другото, що се отнася до стипендиите, никога не съм бил достатъчно благороден. А ти какво ще кажеш?

— Аз ли?

Слейд сви рамене и вдигна чашката с кафе, която изтрака предателски в чинийката. Пръстите му трепереха.

— Съгласен съм с теб. Майната му на честния и благороден труд. С него и боклук не можеш да си купиш.

— Вярно — отбеляза Джонас, като кимна към вонящата му лула, — но не всички предпочитат боклуци.

Верити го стрелна със смразяващ поглед. Слейд почервения, а останалите на масата изведнъж се заеха усърдно с храната. Коментарът на Джонас беше прекалено явен намек за проблемите, които Спенсър имаше с наркотиците.

— Да не мислиш, че като имаш звание, можеш да си правиш глупави забележки като тази — отвърна Слейд.

— Смятам, че бих направил същата забележка и без никакво научно звание.

Дъг Уоруик се намеси, за да спаси последните останки от добрия тон.

— Както казах, този доклад трябва да е готов за купувачите, колкото е възможно по-скоро. Когато разберат, че замъкът е автентичен, предполагам, че ще сключат сделката.

Точно в този момент Меги Фрамптън се появи от кухнята и въздъхна тежко:

— Мисля, че Дъгби нямаше да е съгласен, мястото да се превърне в свърталище на купувачи на имения — промърмори тя. — Той казваше, че този замък може да бъде оценен само от един истински учен. А купувачите не са учени.

Уоруик ѝ се усмихна успокоително.

— Меги, знам как се чувстваш, но съгласи се, че само търговците могат да си позволят поддръжката на такова имение.

— Ние с Дъгби също можехме.

— Но нямаше да продължите дълго. Когато го наследих, имението имаше неизплатени данъци за една година, а това беше само началото. Не, единственото разрешение е да се продаде.

Намеси се Елиза:

— Честно казано, Меги, от думите ти човек би си помислил, че това е родният ти дом. Не мога да си представя, че някой се чувства толкова привързан към тази стара купчина камъни.

Меги я изгледа кръвнишки.

— Не можеш да си представиш, защото никога не си била привързана към нещо или към някого за повече от няколко ноци.

За втори път върху масата се стовари тежко мълчание.

Ярууд побесня, а Елиза почервения от гняв. Дъг усети, че отново трябва да вземе думата.

— Меги, стига толкова! — сгълча я той. — Донеси десерта.

След оттеглянето на Меги, Елиза се нахвърли върху брат си:

— Прекалено си мил с нея! Досега трябваше да си я изхвърлил. Тя не е от тия хора, които оценяват любезността и вниманието.

— Елиза, не можеш да постъпя по друг начин. Някой трябваше да се грижи за това място, а никой друг не изяви желание за това.

— С нетърпение очаквам момента, когато ще продадем замъка и ще изхвърлим тази досадница.

Верити вдигна вежди към Джонас в безмълвен, но изразителен коментар. Той ѝ отвърна прикрито със съучастническа усмивка. И двамата знаеха, че Нейно Сиятелство беше понесла тежко отказа му да се „съчетае“ с нея, и това бе започнало да се отразява на ведрото ѝ, сияйно поведение.

Самата Елиза също осъзна, че имиджът ѝ се разпада и рязко стана.

— Бихте ли ме извинили, имам нужда от свеж въздух и мисля да се поразходя малко.

— Ще дойда с теб — предложи мрачно Ярууд.

— По-добре недей — възпря го Елиза.

— Искам да поговорим.

— Да не сте полудели? — намеси се Дъг. — Навън започва давали и става студено.

Елиза излезе, без да му обърне внимание. Ярууд я последва като послушно кученце. Никой не съжали за тяхното оттегляне. Точно обратното — атмосферата даже се оживи.

Верити се обърна към Дъг Уоруик:

— Забравих да ти кажа, че тази сутрин забелязах малка лодка в един от заливите.

— Вероятно е на някой рибар или турист — предположи той, без да се заинтригува от този факт. — Наоколо има стотици острови и доста хора се мотаят между тях, за да ги изследват. Чичо Дъг нямаше нищо против такива посещения, стига те да не го притесняват.

Верити кимна и потърси Джонас с поглед.

— Следобед ще работиш ли?

— Да, нали за това ми плащат? — усмихна се той. — А и Спенсър е прав — майната му на честния, благороден труд. Тук съм, за да печеля пари. Още няколко дена и всичко ще приключи.

Слейд го изгледа някак особено и стана.

— Трябва да пийна нещо — промърмори под носа си и излезе.

Дъг предложи на Джонас да го придружи.

— Искам да видя как вървят работите.

Оливър изчака всички да напуснат помещението и се обърна към Верити.

— Каза ли му — попита я тихо.

— Да — усмихна се доволно тя.

— Как го прие?

— Не беше толкова притеснен, колкото си представях.

— Сигурен съм, че е щастлив, защото за него това е още една нишка от връзката, която ви държи заедно. Той иска да е сигурен, че си само негова.

— Имам чувството, че познаваш Джонас доста добре.

Куоръл сви рамене и извади големия жълт кристал, който постоянно носеше в джоба си.

— Глезенът ти е добре.

— Кристалът ли го показва?

Той се усмихна загадъчно.

— Не, познах по това, че не носиш бастуна.

Верити прихна.

— Блестяща дедукция. Оливър, мисля, че се оправих от твоите билки или от кристала, и съм ти много благодарна.

Оливър се смръщи.

— Няма защо.

— Какво ще правиш с кристала сега?

Той вдигна очи. Все още беше напрегнат.

— Не съм сигурен — бавно отвърна. — Напоследък доста мислих и, ако нямаш нищо против, искам да направя един опит.

Постави кристала в центъра на масата така, че Верити можеше да го достигне, ако се протегне.

— Разбира се, съгласна съм да ме използваш за опитно зайче — отвърна весело тя. — Какво ще правим?

— Ще излекуваме главоболието на Меги Фрамптън.

— Не знаех, че тя има такива оплаквания.

— Аз пък знам. Каза ми преди обяда.

— Стори ми се малко бледа, но това беше всичко. Тя съгласна ли е да бъде обект на експеримент с кристал?

В този момент обектът влезе, за да прибере останалите чинии.

— Какъв е този експеримент? — интересува се Меги.

— Оливър казва, че те боли глава. Искаш ли да те излекуваме с кристала?

— Пълна глупост — заяви направо Меги, но все пак седна до Оливър. — Дъгби никога нямаше да одобри тези лудости.

— Това няма да ти навреди.

— Надявам се. — Меги избърса чело. — А и без това аспириинът не ми помогна много, така че нека да пробваме. Какво да правя аз?

Оливър ѝ подаде кристала.

— Само го дръж. Затвори очи и се опитай да се отпуснеш и да не мислиш за нищо.

— За нищо? — скептично попита Меги, но замижа.

Оливър извика Верити с жест и тя се приближи безмълвно към масата.

— Ще сложа моята ръка върху кристала — спокойно започна той, — а ти сложи своята отгоре.

— Добре.

Верити изчака той да покрие благородния камък и леко отпусна пръстите си върху неговите.

— Верити, прави каквото усещаш, че ще е добре за Меги — посъветва я Оливър.

Тя затвори очи и се намръщи от усилие да се концентрира. Усети затопляне в обещите си. Нещо не беше наред. Нямаше думи да го опише, но усети, че може да го оправи.

— Тук — каза тя, насочвайки пръстите на Оливър. — Насам. Да, точно така. Точно тук...

— Усетих го. Така е по-добре, нали? Благодаря, Верити. Можеш да отместиш ръката си.

Верити отвори очи и отстъпи назад. Започна да наблюдава като хипнотизирана, как Оливър се навежда над кристала и говори на Меги с тих, напевен глас.

След известно време той най-после спря и взе камъка от ръцете ѝ.

— Меги, можеш да отвориш очи.

Тя го послуша, примигвайки подозрително.

— М-м... — Завъртя глава надясно, а после наляво и обяви: — Сега е по-добре. Заклевам се. Много по-добре. Сигурно е от кристала.

— Или най-после аспириинът подейства — сухо предположи Оливър. — Никога не ще разберем.

— Е, както и да е, важното е, че аз съм доволна — изправи се Меги. — И се надявам да е за по-дълго.

Тя кимна към двамата и напусна стаята.

Настъпи мълчание. Оливър се вторачи замислено във Верити. Тя се нареди да му зададе няколко въпроса, но някакво движение откъм вратата привлече вниманието ѝ.

Там стоеше Джонас и ги наблюдаваше. Очите му не издаваха нищо. В златистия му поглед нямаше и следа от ленивото мъжко задоволство, което бе тляло там по време на обяда.

— Исках да те попитам какво е станало с бележника ми. Не мога да го намеря.

— Мисля, че го остави в дневната.

Верити се усмихна, за да прикрие учудването си от неговата лъжа. Той прекрасно знаеше къде е бележникът му.

Джонас изчезна така ненадейно, както се бе и появил.

— Този човек може да извърши убийство, ако открие, че те губи — отрони Оливър.

Думите му стреснаха Верити.

— Може да ме убие? — прошепна ужасено тя.

— Не — поклати глава Оливър, — не теб, а всеки мъж, който се осмели да те отнеме от него. Мисля, че Джонас няма да се спре пред насилието, защото е видял повече насилие от всеки друг. И най-вероятно е участвал в него. Но каквато и да е причината, тя е свързана с природата му и ти трябва да си подготвена да я приемеш.

Верити се вгледа замислено в покривката на масата. „Явно Джонас е преживял насилие за няколко живота и вече има афинитет към тях. Дали този афинитет няма да се предаде и на потомството му?...“

След оттеглянето на Верити, Оливър също размишлява дълго. Беше излязъл прав в преценките си за нея. Тя му бе помогнала да открие отговорите на много въпроси, които го бяха измъчвали напоследък. А Верити би могла да го научи и на още неща, които той копнееше да узнае. Подсмихна се, като си спомни, че Елиза едва го бе убедила да прекара тази седмица в

замъка. Бе дошъл от чисто любопитство — беше дочул за способностите на Джонас и му се бе приискало да узнае истината.

Обаче не Джонас, а Верити бе приковала вниманието му. За негово учудване, тя изобщо не подозираше, че притежава по-особена енергия. Обясни си го със силната ѝ зависимост от Джонас и с това, че на нея и през ум не ѝ минаваше да установи психически контакт с някой друг. Дълбоко в себе си Верити беше чиста и добродетелна като дете.

Оливър не разбираше естеството на тяхната връзка, но усещаше, че тя е много силна и се боеше от нея. Знаеше, че е по-добре да разбере всичко за Верити, докато тя е тук, защото Куоръл никога нямаше да позволи на друг мъж да се доближи до нея, за да установи психически контакт.

Определено Куоръл нямаше да допусне сближаването ѝ с мъж, който предлага такава връзка. За него духовното прелъстяване беше по-опасно от физическото.

Джонас Куоръл се бе оказал интелигентен човек, но имаше прекалено развито чувство за собственост спрямо Верити.

Мислейки си за това, Крамп откри, че в известен смисъл той също беше доста алчен към тази жена. Искаше да извлече всичко възможно от нея, но се страхуваше да не престъпи границата и Джонас да се почувства длъжен да го премаже от бой.

Един час по-късно Верити забеляза, как Престън Ярууд се втурна като хала в замъка. Беше сама в салона. Седеше свита в голямо кресло с книга в скута, но не четеше. Мислеше си за името на бебето. Току-що беше установила, че тази тема има отрезвителен ефект върху съзнанието ѝ. По някакъв странен начин тя я връщаше към реалността и именуваше нещо, което до този момент не беше съществувало за нея.

Беше бременна и бащата на бебето искаше да се ожени за нея. При това — тя обичаше бащата, а той се кълнеше в същото и за себе си. Значи скоро трябваше да бъде взето някакво решение. Нещата не можеха да се протакат до безкрайност.

„Щеше да е по-хубаво, ако Джонас беше помислил за брак, преди да научи за детето. Но може би Лаура беше права като каза, че не съм направила достатъчно, за да вкарам идеята за женитба в главата му. Очевидно мъжкият ум трябва да бъде внимателно подготвян за определени теми, преди да бъде насочен в правия път...“

Принуди се да си признае, че и на нея мисълта за брак не ѝ бе минавала често през ума. Емерсън Еймс я беше научил на доста неща, докато обикаляха света, но никога не ѝ беше казвал, че ѝ трябва съпруг. Тя беше решила да живее като самотна карьеристка, но Джонас бе провалил намерението ѝ.

Ако трябваше да бъде честна пред себе си, Джонас не беше единственият виновник за късното повдигане на брачния въпрос. Тя също не се бе замисляла за това, преди да забременее.

В момента, в който стигна до тази печална истина, Верити дочу нечии тежки стъпки по каменните стъпала. Вдигна поглед и видя, Престън Ярууд да се качва по тях, загърнат плътно в палтото си. После надзърна през прозореца и установи, че навън падаше лека мъгла. Реши, че Нейно Сиятелство навярно бе останала да общува насаме с природата.

Изведнъж се запита, дали Ярууд е разбрал за „случката“ в залата за изтезания. Представи си реакцията на Джонас, ако той се окажеше на мястото на Ярууд. Беше ѝ трудно да допусне, че би могла да се остави в ръцете на някой друг, но въпросът не беше в това. А във факта, че Джонас бе агресивен и ревнив. Ако се омъжеше за него, щеше да се наложи да се примири с неговите недостатъци. Поразмисли върху това още няколко минути и отново се върна към загадката в собственото си тяло и към тайните си планове за бъдещето.

Изведнъж усети затопляне в обещите си. Опипа ги несъзнателно, за да настрои усещането, и се удиви от начина, по който червеният кристал поглъщаше и излъчваше нейната топлина. Сети се, че Крамп беше споменал за тази способност на кристалите.

Замисли се за Елиза и хвърли поглед към сгъстяващата се мъгла, която преминаваше в ситен дъжд. Опита се да се върне към книгата, но откри, че не може да се съсредоточи върху заплетения сюжет. Някакво напрежение я накара да стане и да погледне към обраслата градина. Обзе я непреодолимо желание да излезе, но се отдръпна ядосана от себе си. Това беше смешно. Последното нещо, което ѝ се правеше сега, бе да излиза в този студен, следобеден дъжд. А и вече беше направила сутрешната си разходка.

Въпреки това желаше неудържимо да се разтърпче навън. Трябваше да излезе. Беше свикнала да работи упорито по цял ден и може би се нуждаеше от тази почивка.

„Явно и аз имам толкова разум, колкото и Елиза“ — мислеше си, докато изкачваше стълбите, за да си вземе палтото. Този дъжд я притегляше с някаква първична, властна сила.

Няколко минути по-късно излезе, сгушена под качулката си, чудейки се, дали това глупаво поведение е поредната особена черта на бъдещите майки.

Запъти се направо към скалите. Студеният вятър и суровият пейзаж нямаха нищо общо с Хаваите.

„Ако имах поне малко мозък, щях да си седя пред огъня“ — мина ѝ през ума.

Пристигна при скалата, издигаща се над залива, и се огледа. Лодката си беше на мястото, но сега до нея имаше и още нещо — проснато женско тяло в бели дрехи. Нямаше начин да се сбъркат тези бели вълнени панталони...

Елиза Уоруик лежеше неподвижно на брега и прииждащите вълни я обливаха ритмично. Макар и потресена от гледката, Верити успя да прецени, че ако се върнеше в замъка за помощ, щеше да загуби ценно време. Реши да се спусне долу и да извади Елиза от ледената вода. Ако беше жива, имаше опасност да умре от хипотермия — студените води можеха да охладят тялото ѝ само за трийсетина минути.

Слизането се оказа по-лесно, отколкото си го беше представяла. Откри, че адреналинът върши чудесна работа, когато се спускаше с плъзгане и прескачане до брега. Приземи се между разпръснати камъни и борови иглички и се втурна към мястото, където лежеше Елиза. Приклепна до нея, за да опипа пулса ѝ.

Нейно Сиятелство беше жива. Почувствала допира на пръстите на Верити, тя изохка и клепките ѝ трепнаха.

— Сарананта? — прошепна дрезгаво.

— Не е Сарананта. Аз съм, Верити. Всичко е наред, Елиза. Ще те отведеа вкъщи. Можеш ли се надигнеш?

Верити не знаеше колко време Елиза беше лежала във водата и затова трябваше да побърза.

— Вие ми се свят — изфъфли Елиза. — Сарананта, помогни ми...

Направи опит да седне, но припадна в ръцете на Верити и очите ѝ се затвориха отново.

Верити разбра, че се налагаше да се оправя сама. Съблече прогизналата ѝ шуба и я наметна с топлото си палто. После я хвана под мишниците ѝ и издърпа от водата. През цялото време трепереше под дъжда, който шибаше раменете ѝ...

Носенето се оказа доста трудно, защото Елиза бе тежичка, но как да е, успя да я измъкне на скалистия бряг. Огледа се безпомощно, търсейки собственика на лодката, но тъй като не го откри, отиде до нея. Вътре имаше нищо, с изключение на една смачкана хартийка, захвърлена в тъгъла, едно дървено гребло и една въдица.

В рубката откри сандък за продукти. Отвори го и намери парче мушама, което можеше да предпази донякъде Елиза. Измъкна го и го разпъна върху проснатото ѝ тяло, което в момента имаше само далечна прилика с Нейно Сиятелство.

Осъзна, че Елиза ще умре, ако не доведе бързо помощ, и се втурна към замъка, без да обърне внимание на лекото прещракване в глезена си.

Джонас стоеше пред един тесен прозорец на първия етаж на замъка, когато забеляза Верити да се втурва вътре. Първото нещо, което му дойде на ум беше, че тя е с навехнат крак и може да падне. Веднага след това видя прогизналия ѝ пуловер и реши, че трябва да я смъмри, задето излиза без палто. Очевидно още нямаше представа от предродилно поведение.

Отдръпвайки се от прозореца, си помисли, че бременността ще промени естеството на тяхната връзка. Самият той вече бе станал твърде нравоучителен. Разбира се, това беше само за нейно добро. Стигна до голямата зала точно в момента, когато Верити нахлу през парадната врата.

— Какво, по дяволите, правиш навън без палто? И изобщо каква работа имаш под дъжда! Къде ти е разумът, момиче? Вече не отговаряш само за себе си!

Джонас стоеше смръщен, със скръстени ръце и разкрячени крака. Като го видя, Верити въздъхна облекчено.

— Джонас! Слава Богу? Елиза... Паднала е. Лежи в безсъзнание в залива с лодката...

За части от секундата той прецени ситуацията.

— Повикай Дъг и останалите!

Измъкнаха Елиза покрай скалата без много усилия. Внесоха я в замъка и Дъг я сложи пред камината. Оливър и Верити се наведоха загрижени над нея и започнаха да събличат прогизналите ѝ дрехи. Оливър поръча да донесат одеяла и топла вода. Един след друг всички се появиха в салона.

Джонас стоеше отстрани и наблюдаваше, как червената коса на Верити докосва тъмната глава на Оливър. Усети същото безпокойство, което беше изпитал, виждайки ги, да си играят с кристала. Участието на Верити в такива неща бе започнало да го тревожи. Не харесваше начина, по който Крамп я

въвлечаше в шантавите си експерименти, и още по-малко начина, по който тя откликваше на тях.

Последен в салона влезе Престън Ярууд. Джонас го проследи внимателно, за да види изражението му при вида на проснатата в безсъзнание жена.

— Елиза! Какво, по дяволите, стана?! — Той се втурна към нея в истинска паника. — Добре ли е? Какво има, дявол да го вземе?!

— Явно е паднала — отвърна Крамп, докато я увиваше с одеялото. — Вероятно почвата на скалата е била изровена от дъжда. Жива е, но още не е дошла на себе си.

— Но тя беше добре, когато се разделихме... — безпомощно промълви Ярууд и млъкна.

Всички се втренчиха в него.

— Като се постопли, ще я заведа в града. На другия остров има малка болница — рече Дъг.

Оливър кимна.

— Вероятно е получила леко сътресение, но няма контузии. Не мисля, че е престояла във водата твърде дълго. Ще те придружа в лодката.

— Благодаря — отвърна Дъг и погледна към Верити. — Благодаря и на теб, Верити. Ако не я беше намерила...

— Тукашните води са доста студени — отбеляза мрачно Меги Фрамптън.

Беше се появила преди няколко минути и бе застанала до вратата.

— Човек може да умре от простуда. На това му казват хипотермия...

— Знаем, Меги — прекъсна я Слейд Спенсър и се включи в спасителната акция, поглъщайки поредната таблетка.

Джонас изпрати до яхтата Дъг, Оливър и увитата в одеяла Елиза.

— Ще се върнем утре сутринта — каза Дъг, поемайки въжетата. Той замълча за момент. — Знаеш ли, че напоследък Елиза и Ярууд са се карали доста често. Тази сутрин Ярууд излезе на разходка с нея бесен, а се върна сам.

Джонас го погледна с разбиране. На негово място и той би търсил виновника, ако нещо се бе случило с Верити.

— Не бих се хващал много за тази версия, Дъг. Има голяма вероятност Елиза да се е подхлъзнала и да е паднала сама.

Дъг изкриви устни.

— Знам. Предполагам, че съм малко нервен. Елиза не е цвете за мирисане, но все пак ми е сестра.

Джонас реши да остави анализа на събитията за по-късно. Елиза наистина беше невъзможна, но той ѝ бе длъжник. В края на краищата, ако тя не го беше въвлякла в историята с прелъстяването, той щеше да изпусне една от най-великите еротични сцени за всички времена. Щеше да помни до края на живота си белезниците, кадифените камшици и най-вече начина, по който бяха използвани те. Никога не би забравил хищната страст, с която Верити бе заявила правото си над него. Още веднъж си каза, че е длъжник на Нейно Досадно Сиятелство.

Тези мисли се въртяха из главата му, докато яхтата се стопи в мъглата.

По пътя към грозния замък, обаче, мислите му се прехвърлиха към Престън Ярууд. Кейтлин беше открила, че при определени обстоятелства този човек можеше да бъде много опасен.

Припомни си последните случаи, когато бе изпитал ревност. Това чувство беше наистина велика сила. От своите пътувания в тунела на времето, когато се беше заразявал с гнева на някой онеправдан, беше разбрал, че насилието е най-свойствено за ревнивите мъже. Беше размахвал рапири на рогоносци, които отмъщаваха за изгубена чест, беше изпитвал разтърсваща ярост, която подтикваше човек към убийство.

Допусна, че сутринта Ярууд беше почувствал именно такава ярост.

Отърси се от мислите си и влезе в салона. В този момент Верити се спусна по стълбите. Беше изсушила косата си и си бе сменила дрехите.

— Как потеглиха? — попита загрижено тя.

— Нормално.

На Джонас изведнъж му хрумна нещо.

— Облечи се. Искам да се разходим.

— Сега ли? — намръщи се Верити.

Той кимна.

— Да. Дъждът спря.

Верити се поколеба. На езика ѝ напиряха няколко въпроса, но се въздържа да ги зададе и се запъти към спалнята. Не след дълго се върна с якето.

— Къде отиваме?

— При скалата.

Когато излязоха, тя го погледна изпитателно.

— Подозираш нещо, нали?

— Искам да видя дали там има нещо.

— Имаш предвид, дали ще се появят някакви вибрации от насилието? Свързваш го с караниците между Елиза и Престън?

Джонас вдигна вежди.

— Същото е минало и през ума на Дъг, но аз не съм сигурен и затова искам да проверя.

— Не Мога да си представя Ярууд в тази ситуация. Той не е такъв тип.

— Всеки човек може да стане някакъв тип, като го предизвикат.

Верити го стрелна с поглед, питайки се, дали и Джонас би могъл да се превърне в такъв тип.

— „Всеки човек“, Верити — повтори тихо той. — Дори и добър, нежен приятел като Оливър.

— Тук не си прав — отвърна му със същата кротка упоритост Верити. — Човек като Оливър никога няма да убие, освен разбира се, при самозащита.

— Не бъди толкова сигурна.

Джонас стисна ръката и по-силно, отколкото бе необходимо, подразнен от категоричността, с която защитаваше Крамп.

Продължиха към скалата безмълвно. Когато пристигнаха, Верити надзърна нетърпеливо зад ръба ѝ.

— Имала е късмет, че не е високо. Вероятно и храстите са омекотили удара.

Джонас проследи погледа ѝ и подхвърли:

— Ако се е приземила не както трябва, е можела да си счупи врата. Нека да видим какво бихме могли да открием.

— Ще ти трябва нещо, което да докоснеш. Нещо, което и Елиза е докоснала, преди да падне от скалата.

— Първо трябва да открием къде е стояла.

— В тия борови иглички ще бъде доста трудно — отбеляза Верити, като се приближи към ръба.

— Така е, но ако искаме да усетим нещо, трябва да намерим точното място.

Едва бяха изминали пет-шест крачки, когато Джонас усети как въздухът около него затрептя от познатата вълна на насилие. Верити се спря и се втренчи напрегнато в лицето му.

— Тук ли? — прошепна.

— Наблизо е — потвърди той. — Но е много слабо. Ще трябва да поработя, за да доловя нещо. Готова ли си?

Верити кимна бързо и склучи ръце.

— Готова съм!

Джонас направи още една крачка към ръба и вибрации те се учестиха. Обхвана го шеметна възбуда от съзнанието, че може да контролира силата, която преди време би могла да го унищожи. Сега управляваше таланта си благодарение на Верити.

Реалността се уви около него и се протегна в безкраен тунел. Той влезе в тунела на времето, без да губи физическо усещане за заобикалящата го среда. Знаеше, че Верити изпитва същото объркващо чувство за сливане на две реалности в една. Само преди няколко месеца бе участвал в дуел от миналото, като беше използвал бойни техники, придобити в настоящето. Значи беше възможно да живее в двата свята.

— Верити?

— Тук съм.

Да, Верити наистина беше тук, винаги усещаше присъствието ѝ. Тя му бе като котва в морето. Видя я с крайчеца на окото си — стоеше в тъмния коридор, недалеч от него. Беше вперила поглед пред себе си, където от нищото бавно изникваше неясен образ. Видението бе едва различимо. „Вероятно, защото е съвременно“ — помисли си Джонас. Талантът му се проявяваше най-силно, когато картините в тунела бяха от времето на Ренесанса, но напоследък беше установил, че дарбата му бе станала толкова мощна, че му позволяваше да различава и по-нови сцени на насилие. Това се дължеше на Верити. Тя я бе укротила и усилила.

— Джонас, ето го... — прошепна Верити. — Ти си прав, виж панделките.

Пред тях затрептя мъгляв образ на падаща жена. Беше Елиза. Лицето ѝ беше сгърчено от ужас и тя размахваше безпомощно ръце. Зад нея не се виждаше никой, но Джонас усети, че все пак има човек. От оживялото видение изпълзяха змии от насилствена емоция. Първо се насочиха към Джонас, но после Верити ги привлече като с магнит. В сравнение със змиите от предишните видения, тези бяха бледи и твърде неясни.

— Прекалено замъглено е — промълви той. — Не мога да разбера какво става.

— Може би е било нещастен случай — предположи Верити.

— Не може.

Тя знаеше, че не е било така, но просто не искаше да приеме истината. Талантът му не улавяше нещастни случаи, като катастрофи и удавения при буря. Психометричната му дарба се проявяваше само при насилие.

— Намесен е някой друг. Иначе нямаше да усетим нищо.

Джонас се пресегна към едно от болезнено бледите пипала, които се увъртаха около крака на Верити. Гърчещото се нещо подскочи към него като хищна, подла змия.

Лентообразните пипала се опитаха да го уловят за китката, но той рязко се отдръпна. Изпуснали жертвата си, змиите се присъединиха към гъмжилото около Верити.

— Добре ли си? — попита тя.

— Добре съм. Хайде да излизаме от тук.

В реалното време Джонас отстъпи назад, далеч от мястото, където бе стояла Елиза, преди да падне. В същия момент неясният образ в психичния коридор изчезна.

Верити потри ръце от студ.

— Наистина ли мислиш, че някой е блъснал Елиза?

Той сви рамене.

— Тук е станало нещо. Нещо, в което, освен Елиза, е намесен и някой, който е изпитал ярост и болка. Образът не беше ясен, но и двамата знаем, че той не би се появил, ако Елиза беше паднала случайно.

Глава 14

— Предполагам, че е бил Ярууд — размишляваше гласно Верити на връщане от залива, — макар че не мога да си го представя. Сигурно е разбрал, че Елиза има навик да се завърта около всеки новопоявил се екстрасенс от мъжки пол. Нали ги чухме да се карат. А ако е узнал за намеренията ѝ относно теб, явно е излязъл от кожата си.

— Може би.

Верити се смръщи.

— Как така „може би“? Да не би да имаш друго обяснение?

Джонас сви рамене.

— Не знам. Но си мисля, че ако това е истинската причина, Ярууд е имал поводи да я убие доста по-рано. Не забравяй, че аз не съм й първата жертва.

— Вероятно не е подозирал за нейната страст.

— Не вярвам, той я познава твърде добре.

— Любовта е сляпа — заключи философски Верити.

— Глупости, аз съм влюбен в теб и не съм сляп за грешките, които правиш, и за неприятностите, които ми създаваш.

Верити го мушна с лакът в реброто.

— Ох, по дяволите, боли! — извика Джонас и я придърпа към себе си с познатия блясък в очите.

— А, не, не и тук на тази студена земя — възпротиви се Верити, макар че възбудата пулсираше и в нейните вени. — Знаеш ли какво, Джонас Куоръл? Доста мислих върху невъздържаното ти поведение след пътешествията в тунела и стигнах до няколко извода...

— Не мисля, че само аз имам невъздържано поведение — прекъсна я той, гъделичкайки шията ѝ с носа си. — А и вече ти казах, че изпадам в това състояние, само когато ти си край мен. Във „Винсът Колидж“ изобщо няха този проблем. Така е, господарке, никога не съм имал подобен проблем. Преди да те срещна, излизах от тунела с чисти и непорочни мисли, а сега се промених.

— Престани да намекваш, че причината съм аз.

Верити, усети топлите вълни на неговото тяло и, както обикновено, вътрешностите ѝ омекнаха, а коленете ѝ се подкосиха. Стори ѝ се, че ще припадне от премала.

— Не можеш да ме излъжеш, властнице моя — изгледа я Джонас със задоволство. — Ти се чувстваш точно по същия начин, както и аз.

— Може би, но при мен това не става под влияние на тунела.

Верити направи отчаян опит да запази целомъдрието си.

— Така ли? Тогава кое ти влияе? — попита той, слабо заинтересуван от отговора, поради заетостта си да гризе ухото ѝ.

— Разбира се, че ти, а не преживяването в коридора. — Верити опря длани върху гърдите му и се опита да го отблъсне. — Ти правиш това с мен. Мисля, че в погледа ти се появява нещо особено. Не знам какво, но съм сигурна, че е от него, защото преди да се втренчиш в мен, не усещам нищо. Така че, вината е изцяло твоя.

Джонас примря от удоволствие.

— Е, значи така трябва да бъде — заяви той самоуверено. — Хайде да се качим горе и да намерим камшик. Мисля, че е мой ред.

— Джонас!

Верити се изчерви от възмущение, но Джонас остана глух за нейните протести и, вдигайки я на ръце, я понесе към салона. Там попадна на Меги Фрамптън, която прекъсна чистенето и ги погледна с безпокойство.

— Вече се чудех, дали не сте се загубили.

— Направихме си малка разходка — отвърна невъзмутимо Джонас, — и Верити се чувства изтощена.

— Знам, знам — замислено рече Меги, — и аз изглеждах така, след като се забавлявахме с Дъгби.

Обърна се и излезе тромаво.

— Той наистина ѝ липсва — разнежи се Верити. — Сигурно ще ѝ бъде много тежко, когато Дъг продаде замъка.

— Като каза „тежко“ — изпъшка Джонас, докато се качваха по стълбите, — позволи ми да споделя един малък проблем.

— Джонас, твоят проблем ми е познат и ми се струва, че изобщо не е малък...

Стъпките на Джонас отекнаха в ушите на Меги и тя заканително сви юмруци. Повече от всичко на света искаше тази пасмина да си отиде и да не ги вижда изобщо. Знаеше, че и Дъгби щеше да ги мрази. Най-вече щеше да презира Престън Ярууд. За него Ярууд щеше да е изпечен мошеник. И щеше да изрита Оливър Крамп с глупавите му кристали. Не ѝ харесваше начинът, по който този човек гледаше иззад кръглите си очила. Нещо ѝ подсказваше, че той вижда прекалено много.

А колкото до Слейд Спенсър с неговите наркотици, Дъгби нямаше да го изтърпи нито минута. Мисълта за Спенсър ѝ навя неприятни чувства. Във физиономията му имаше нещо познато, но не можеше да се сети какво. Реши, че при първа възможност ще надникне във вещите му. Нямаше да е трудно, защото ключовете от всички стаи бяха в джоба ѝ.

„Но основен проблем си остават Дъг и Елиза. Съдбата на замъка е в техни ръце“ — заключи Меги и се запъти към кухнята.

Легнала по корем, Верити се надвеси над Джонас, за да привлече вниманието му. Той отвори лениво едното си око.

— Ти пак ме гледаш гневно. Баща ти не ти ли е казал, че от това могат да ти излязат бръчки? Те са заразни и трябва да се вземат профилактични мерки.

Верити вдигна вежди.

— Например?

— Например, да се усмихваш на любимия си и да се упражняваш в казване на „да“.

— Мисля, че доста често ти казвам „да“, и ето го резултата — посочи тя разхвърляното, легло.

Джонас направи обидена физиономия.

— Всичко това го правя заради теб, а ти ми се отблагодаряваш по такъв начин.

— Заради мен?!

— Разбира се. Приеми го като упражнения за красота. Сексът те прави много по-хубава, поддържа тонуса и естественото овлажняване на тялото ти.

— Много по-хубава. След няколко месеца твоите „терапии“ ще ме превърнат в гигантски кит — изкриви устни Верити.

За нейна изненада, Джонас не се засмя, а я погали по брадичката сериозен и замислен.

— Страх ли те е, миличка? — попита я нежно.

По навик, тя отвори уста да отрече, но фактите се оказаха по-силни от нейните навици.

— Малко...

— Не бой се — успокой я Джонас. — Винаги ще съм до теб. Ще се справим с това, както се справяме с пътуванията в миналото. Без никакви усилия, нали?

Верити сбърчи носле.

— Без никакви усилия? Ще запомня това обещание.

Джонас докосна устните ѝ. Златистите му очи блестяха решително.

— Запомни го.

Тя въздъхна и се сгуши на гърдите му. Тялото му излъчваше сила, която ѝ действаше успокояващо.

— Бих искала, Джонас.

Той се взря напрегнато в лицето ѝ.

— Така и трябва. Нали ще се женим.

И продължи бързо, преди Верити да започне да спори:

— Каж ми, защо ме гледаше така гневно?

— Не те гледах гневно. Бях се замислила.

— Добре тогава. Защо ме гледаше гневно със замислено изражение?

— Мислех си за Елиза и Престън.

— И какво измисли?

Верити рязко вдигна глава.

— Джонас, когато обсъждахме възможността, Ярууд да е блъснал Елиза от онази скала, забравихме, че тук има още един потенциален престъпник.

— Собственикът на лодката?

Тя изпъшка разочаровано.

— Ох, трябваше да се досетя, че това ти е минало през ума отдавна. Защо не ми каза по-рано?

— Бях зает с други неща — важно отвърна Джонас.

— Искаш да кажеш, че бързаше да си разкопчеш дънките? Джонас, честно казано, за човек с такава академична репутация, притежаваш учудващо примитивна душевност, когато става дума за някои определени въпроси. Очевидно, докторското ти звание не е гаранция срещу най-ниската похот.

Джонас се ококори от удивление.

— Нима си вярвала в обратното?

— Някои хора имат илюзии относно учените.

— Това са хора, които никога не са минавали през формалностите на академичния процес. Трябва да благодариш на баща си, че не те е пуснал да ходиш на училище. Склонен съм даже да го помоля, да се заеме с възпитанието на нашето дете...

— Джонас, отклоняваме се от темата — прекъсна го Верити, притеснена, че навлизат в опасна зона.

— Така ли? Не съм забелязал.

— Още едно доказателство за твоето простодушие.

— За моето простодушие си виновна изцяло ти — отхвърли той обвинението и се прозя като лъв.

— Нека се върнем на лодката в залива.

— Ще я огледам утре сутринта. Ти забеляза ли нещо особено, когато отвори сандъчето в рубката? Верити се опита да си спомни.

— Не, не намерих никакви документи. Но аз и не търсех нищо такова. Джонас, тази лодка показва, че на острова има външен човек.

— Дъг предположи, че това е някой турист, който си е опънал палатката някъде наоколо.

— В това време?

Джонас се замисли.

— Чувал съм, че северняците били много калени. Може да е някой рибар.

— Тогава къде е той? Защо не е забелязал Елиза? Защо не се появи, когато се струпяхме в заливчето да я спасяваме?

— Може би се е намирал далеч от лодката и изобщо не разбрал какво става.

— Или е бил прекалено близо до Елиза, когато е паднала от скалата.

— Кое то повдига въпроса: ако това е истина, какви са били побудите му да я блъсне? — завърши Джонас. — Значи, като се замислим сериозно, отново стигаме до извода, че единственият, който има приемливи мотиви, е Престън Ярууд.

— Така изглежда — съгласи се унило тя.

— Верити...

— М-м?

Тонът му ѝ се стори твърде познат. Обикновено Джонас го използваше, когато се канеше да ѝ заповяда нещо.

— Утре сутринта ще потърся рибаря — бавно изрече той, — и искам да съм сигурен, че каквото ѝ да стане през това време, няма да оставаш сама с Ярууд.

— Още не мога да си го представя като насилник.

Джонас я хвана за косата и притегли лицето ѝ за една лека целувка.

— За жена, израсла в един от най-западните градове на западен Хемпшир, не знаеш достатъчно за насието. Не мога да си представя как си останала толкова наивна, при условие, че си възпитана от Емерсън Еймс.

— Не съм наивна.

— Напротив, такава си, но до известна степен. — Той ѝ хвърли проучващ поглед. — И го намирам за много привлекателно. Въпреки бодлите, с които си покрита отвън, отвътре ти си една сладка и нежна душица, която е склонна да вижда у хората само доброто, дотогава, докато доказателствата за обратното не ти се стоварят върху главата. И да не съм те видял повече с Престън Ярууд. Приеми го като заповед!

Верити се усмихна като истинска прелъстителка.

— Казвала ли съм ти, че ми омекват коленете, когато се правиш на мъж?

— Много интересно. Не вярвам на ушите си. Нима искаш да те разпъна на това легло и да ми обясниш, как точно омекваш?

Тя започна да го дразни безмилостно. При това отлично познаваше ерогенните му точки.

Ако атмосферата по време на обедна можеше да се опише като напрегната, то настроението по време на вечерята беше изопнато до скъсване. А след последното блюдо, то направо се разпадна на късчета.

Всичко започна без много шум. В залата бе надвиснало напрегнато мълчание, но Верити прие, че след всичко останало, това си беше напълно нормално. Не знаеше дали и другите са стигнали до заключението, че Престън е виновен за злополуката с Елиза, но усещаше, че всички си мислят за това.

Меги Фрамптън поднесе вечерята, която се състоеше предимно от обедни останки, с каменно лице. Верити реши, че икономката отново има главоболие. Слейд Спенсър се появи леко пиян. Очевидно беше минал през барчето в салона.

Престън Ярууд беше потънал дълбоко в болезнено, гневно безмълвие. Верити усети, че в помещението се беше натрупала доста болка, която никой не можеше да облекчи. Улови се, че яде бързо, за да избяга по-скоро от тук. Джонас също не се церемонеше с храната.

Не след дълго Верити остави смачканата салфетка на масата и хвърли въпросителен поглед на Джонас, който кимна разбиращо и довърши последната хапка от сандвича си.

Тъкмо в момента, когато тя бутна стола си назад, Престън Ярууд реши да разкъса мълчанието. Вдигна глава и прикова ядовит, изтерзан поглед в Джонас.

— Елиза мислеше, че си истински — започна напрегнато той. — Мислеше, че си първокласен екстрасенс.

Верити настръхна и притеснена впери очи в Джонас. Но той не я забеляза и, подпирайки се с лакти на масата, отвърна с тихо предизвикателство:

— Така ли? Чудя се, откъде ли й е хрумнало това?

— Престани да се будалкаш, Куоръл. Много добре, знаеш откъде й е хрумнало. Всичко ни е известно. Ти си бил във „Винсънт Колидж“.

— Много хора са минали през „Винсънт Колидж“.

— Да, но само някои от тях са били изследвани в катедрата за паранормални проучвания — войнствено продължи Ярууд.

— И какво от това? Чух, че и ти си бил изследван там, но не са ти открили никаква дарба, така ли е? Какво те кара да мислиш, че са открили нещо в мен?

— О, всички знаеха, че в теб има нещо.

Престън вдигна очилата си и отпи голяма глътка мартини.

— Знам всичко за онези проклети лаборанти и за тъпите им изследователски методи. Те откриха нещо в теб и трябваше да го запазят в тайна, за да не попадне най-добрата им опитна мишка в нечии чужди ръце. Но слуховете плъзнаха. Всички музеи и частни колекционери, които искаха да проверят какво притежават, повярваха, че си истински психометрик. По същия начин повярва и Елиза.

— Но ти знаеш истината, нали, Ярууд.

— Защо си играеш тези шибани игрички е мен, Куоръл. Знам всичко за теб. Знам колко си истински — толкова, че в проклетата лаборатория се опита да убиеш човек. А може би ти си се опитал да убиеш и Елиза, а? — изкрещя Престън и скочи.

— Защо пък ще искам да я убивам? — спокойно попита Джонас, но очите му блеснаха диво.

— Откъде да знам? Може да не ти харесва това, че тя знае прекалено много за твоя талант, а ти искаш да го запазиш в тайна, за да примамваш хора като Дъг. Знам, че Елиза едва не се уби от ония скали, и не вярвам, че го е направила нарочно. А единственият, който има доказан опит за убийство сред присъстващите тук, си ти, мръсно копеле! — изкрещя отново Престън и излетя от стаята.

Слейд Спенсър изгледа сцената с празен поглед и не отрони нито дума. Джонас се зае да успокоява нервите си, като се заигра с дръжката на ножа.

Верити добре знаеше, че не би могла да направи нищо, но въпреки всичко, скочи в защита на Джонас.

— Как смее да те обижда?!

— Верити, седни и се успокой.

— Няма да седна. Този човек изрече ужасно обвинение. Трябва да го поставя на мястото му!

Тя понечи да тръгне към изхода, но още преди да се измъкне покрай Джонас, той я хвана за китката и я придърпа обратно на стола.

— Казах ти, да си седиш на мястото!

Лицето му излъчваше твърда, безкомпромисна решителност.

— Но, Джонас, не можем да го оставим да си мисли...

— Кой, по дяволите, знае какво си мисли той? Всичко, което знаем, е това, което представя. Седни!

— Прав си — най-накрая се обади Слейд с набъбнал от алкохола език. — Ние чухме само това, което той каза. А то вярно ли е? Наистина ли си убил някого в лабораторията?

— Не, никого не е убил — разпали се Верити на нова сметка. — Ярууд излъга!

— Верити, стига! — намеси се Джонас.

Слейд се почеса по носа и се зае с церемонията около паленето на лулата. След секунди стаята се изпълни с тежък дим.

— Предполагам, Престън не искаше да каже, че наистина си убил някого. Сигурно във „Винсът Колидж“ е станало нещо интересно.

— Спенсър, това не те засяга.

— Хей, човече, имам право да знам, дали живея под един покрив с някакъв убиец.

В този момент на вратата се появи Меги Фрамптън, бършейки смръщено ръце в престилката си.

— Какви са тия приказки за убийство?

— Той не е убиец! — изкрещя Верити.

Джонас стана и хвана ръката ѝ.

— Хайде, скъпа, излизаме.

Верити се заинати.

— Но, Джонас, искам да им обясним, че не си убиец!

Той я стрелна свирепо с очи и я помъкна към изхода.

— Остави ги, Верити!

- Ти си прекалено горд, за да даваш обяснения, но аз няма да се предам.
- Няма нищо да обясняваме.

Джонас успя да я изтика през вратата и я поведе по коридора към каменните стъпала.

— Ярууд е прав.

— За това, което е станало във „Винсът Колидж“ ли? Джонас, имало е смекчаващи вината обстоятелства!

Верити изглеждаше потресена от несправедливостта.

— Сигурен съм, че всеки, който заби кинжал в гърба на някого, ще намери смекчаващи вината обстоятелства. Ако Ярууд се е опитал да убие Елиза, можеш да се обзаложиш, че в момента се самоуспокоява, че е имал причина за това.

— Джонас, ти не си убил лаборанта!

— Но се опитах.

— Било е нещастен случай! — разбесня се Верити. — Лаборантите са си играли с природни сили, които не разбират, и някой пострадва.

Джонас се втренчи в нея.

— Верити, дори и да докажеш, че е било точно така, не можеш да забравиш какво стана у Кейтлин Евинджър само преди няколко месеца. Ярууд даже не подозира колко точно се е прицелил, когато ме е избрал за евентуален убиец на Елиза.

— Това, което стана у Кейтлин, си беше чиста самозащита — заяви Верити е блестящи от раздразнение очи. — Ти беше нападател от професионален убиец!

Нейната ярост стана причина, върху устните на Джонас да разцъфне широка усмивка.

— Ти наистина ме обичаш, нали?

— Не виждам какво общо има това с темата на нашия разговор.

— Няма значение.

Докато стигнат до спалнята, Верити се укроти донякъде и мисълта ѝ се върна към казаното от Ярууд.

— Знаеш ли, Джонас, ако Престън счита, че ти си блъснал Елиза, това означава, че самият той е невинен.

— Наистина изглеждаш разстроена. Не ставай глупава. Обикновено веднага след убийството извършителят му се старае да хвърли подозрението

върху някой друг. Ярууд се възползва от информацията, която има за мен и ме обвини пред свидетели.

— Свидетели? О, имаш пред вид Спенсър и Меги?

— Да, а когато Уоруик и Крамп се върнат утре сутринта, той несъмнено ще се погрижи и те да научат за моята незавидна репутация.

— Не говори така — смъмри го Верити.

Джонас сви рамене.

— Надявам се, Елиза да дойде в съзнание и да си спомни какво е станало. Това ще разреши проблема, но ние трябва да сме подготвени за евентуално прекъсване на работата. Дъг ще бъде изцяло погълнат от злополуката на сестра си, така че няма да го обвиня в неизпълнение на договора, ако реши да изостави огледа на замъка.

— Ще можеш ли да напишеш доклада при тези обстоятелства?

— Не се тревожи. Докладът изобщо не ме притеснява. Можех да го напиша още след първия ден.

Джонас посегна към якето и фенерчето.

— И тъй като тази вечер може да е последната ни тук, трябва да надникнем в ковчежето със съкровището.

Верити възропта.

— Трябваше да се досетя веднага! Мисля, че ти се вманиачи с това съкровище. Не знам, дали това ще ти се отрази добре, но като имам предвид какво е станало с Дъгби, предполагам, че иманярството не е много здравословно. — Тя се замисли за момент. — Не е ли странно?

— Кое? Облечи си якето. Тунелът е студен, а ти трябва да пазиш бебето.

— Странно е, че двамата, които са пострадали, имат пряка връзка със замъка. Дъгби е бил убит, а Елиза едва не умря.

— Права си, това е необичайно. Готова ли си?

Джонас отмести гоблена и посегна към механизма за задвижване. Вратата се отвори и Верити го последва неохотно.

— Каква е програмата за тази вечер?

— Ще огледаме стаята с мъжа и писалището. Прерових целия замък, но не открих подобно помещение.

— Значи мислиш, че тя е скрита някъде в прохода?

Верити потръпна от студеното течение, което ги облъкна от тунела.

— Да, мисля, че е възможно. Тази вечер ще открием. Взemi парчето от счупения меч, в случай че видението ни дотрябва отново.

— Предупреждавам те, че това не ми харесва. Нещо ми подсказва, че грешим, Джонас — отвърна тя, но все пак се подчини.

— Най-вероятно, единствената грешка, която правя е, че те вземам с мен.

— Нямаше да те пусна сам за нищо на света!

— Тогава изпълнявай заповедите ми. Върви зад мен и не пипай нищо.

— Така се води дете в супермаркет — промърмори недоволно Верити.
— „Не пипай нищо“, пфу!

— Когато Куоръл младши се появи на бял свят, ще трябва да се погрижим и за тези неща, нали? Вече си представям — ти, аз и детето — и вършим разни работи заедно.

— Ами ако е момиче? — весело подхвърли тя.

— Нямам претенции — великодушно махна с ръка Джонас. — Добре ли си? Тази вечер като че ли е най-студено.

— Защото навън захладня. Вероятно се задава нова буря. Надявам се Дъг и Оливър да се приберат преди нея. Джонас, не можеш да си представиш как ще ми олекне, като си тръгнем оттук. Ако зависеше от мен, бих прекратила по-нататъшните ти опити в консултантската кариера. Доста ще се замисля, преди да подпиша договор за друго такова приключение.

— Точно така, шефе.

Тръгнаха по старите следи, които вече се преплитаха с тези, които те двамата бяха оставили от предишния си поход до залата за изтезания. Джонас опипваше пътя с лъча на фенерчето.

— Ще ми се да поспрем в онази специална стая — подметна той. — Искам да си припомня на място твоята сцена на прелъстяване.

— По дяволите, Джонас! Млъкни — отвърна Верити, сконфузена от спомена за своята сексуална агресивност.

— Защо не? — подразни я Джонас. — Обзалагам се, че смяташ поведението си скандално за една бременна дама. И то благочестива бременна дама.

Верити предпочете да си премълчи. Нямаше какво толкова да каже на човек, който ликуваше, дори само при мисълта за такива неща.

Каменният коридор зави към подземията на замъка. Верити изгуби представа за посоките, за крилата и за дълбочината, на която се намираха. Сви се в якето си, благодарейки мислено на Джонас, че я беше принудил да го

облече. Гласът му я извади от тихия унес.

— Е, сега загазихме!

Верити се приближи и надзърна припряно — проходът свършваше с каменна стена.

— Ама че неприятност! — Може би нещата са объркани при реконструирането на имението — предположи Джонас и насочи фенерчето към пода. — А, ето го. Стъпките се губят под стената. И тук има врата. Само трябва да намерим механизма. Мисля, че ще е фасулска работа.

Но се излъга. Оказа се, че устройството не беше съвсем като другите — беше вградено в пода вместо в стената и му бе необходим половин час, докато го открие.

— Успяхме! — извика най-накрая, когато се разнесе зловещо скърцане.

Верити затаи дъх. Между камъните бавно се появи процеп, от който нахлу на талази влажен, застоен въздух. Джонас отстъпи назад и дръпна Верити.

— Джонас, какво ще търсим този път? Купчина флорентински монети или сандък със скъпоценности? — прошепна тя. — Ще можем да изпратим детето ни в Харвардския университет.

— Заявявам, че детето ми няма да стъпи там — изръмжа Джонас. — Ще се притесняваме за това, когато намерим съкровището. А сега готова ли си?

Верити го последва. Внезапно я обхвана усещането за нещо познато.

— Джонас, това е стаята, която видях по време на сеанса. Някъде тук трябва да има черно ковчеже.

— Господи, ти си права!

В ъгъла на помещението наистина се виждаше масивно каменно ковчеже. Джонас тръгна предпазливо натат.

— Предполагам, че няма нищо опасно. Стъпките отиват до него и се връщат обратно — забеляза Верити. — Нещо не ми харесва, обаче. Да, прилича на мъртвешки ковчег.

Тя усети затопляне в обещите.

— Това е сандъкът от нашето видение в тунела, нали? Онзи, зад мъжа на писалището.

Джонас се пресегна и го опипа от всички страни.

— Отключен е. Ще го отворя.

— Джонас, внимавай! — извика нервно Верити. — Не го докосвай. Забрави за Харвард. Има толкова други държавни университети. Нека да излизаме.

Но беше късно. Той вече вдигаше капака. Въпреки че умираше от страх, Верити се приближи, за да надникне вътре. Откри с разочарование, че ковчезето е празно.

— По дяволите, сигурно убиецът на Дъгби е задигнал всичко.

— Вероятно. Но самото ковчеже също струва цяло състояние. Жалко, че принадлежи на Дъг и Елиза. А ние ще получим само един хонорар за него.

Лицето на Джонас бе изопнатото.

— Дай ми дръжката на меча.

Верити стисна здраво парчето метал.

— Защо? — запита подозрително.

— Искам да хвърля още един поглед на видението и да разбера, дали мъжът седи в същата стая.

— Сигурна съм, че е същата, но не знам, дали трябва да се връщаме към това видение. В него има нещо много странно...

Той не я изчака да се доизкаже и нетърпеливо взе дръжката на меча от ръката ѝ.

„Това е резултатът от многобройните ми съвети“ — помисли си Верити в момента, когато стените на мрачната килия се извиха край тях. Тя затаи дъх в очакване на видението. Когато го съзря, усети познатото затопляне в обещияте си. Понечи да ги свали, без да окъсва очи от мъжа. Който и да беше той, видът му излъчваше някаква жестокост — това се забелязваше, както в аристократичните черти на лицето му, така и в злонамерения му гневен поглед.

Малкият зелен кристал на писалището сякаш пулсираше под светлината на фенерчето. „Това е невъзможно“ — напомни си Верити. Образите в психическия коридор никога не отразяваха външни светлини. Те съществуваха независимо във времето и пространството.

Тя извика от болка. Обещияте бяха опарили пръстите ѝ. И изведнъж ѝ просветна.

— Джонас... — прошепна развълнувано. — Кристалът на писалището! Той е все още в замъка. Наблизо е. Сигурна съм!

Глава 15

— Какво те кара да мислиш, че е още тук?

Джонас изучаваше застиналия образ пред тях. Изопнатото му лице отразяваше зловещото зелено сияние, излъчващо се от видението.

— Не знам точно, но имам чувството, че кристалът от писалището иска да се свърже с моите кристали, само че не успява.

Верити тръсна глава. Беше изгубила усещането за реалност. Онова, което бяха преживели досега в психическия коридор, нямаше нищо общо с картината, разкриваща се пред очите им.

— Тревожи ме фактът, че това видение няма логика и не се прожектира като предишните видеоклипове. Верити, няма да се помръдна, докато не открием какво става тук.

— Даже няма сцена на насилие, а ти попадаш само на такива.

— Но тази се появи, след като пипнах предмет, свързан с насилие. Кое е в рамките на обичайното.

Верити отстъпи назад.

— Имам чувството, че насилието ще стане всеки момент, но още не е започнало.

— По дяволите, мисля, че си права. Това е отговорът. Наблюдаваме сцената една-две минути, преди да започне истинското действие. Сигурно този човек си е седял зад писалището, когато някой го е нападнал и го е убил.

— Но защо не улавяме точно момента на смъртта?

— Не знам, трябва да разберем. Имам усещането за надвиснала опасност. Сякаш този мъж ме предизвиква да го напада.

— Или да отвориш съкровището — предположи Верити, оглеждайки голия таван. — Очевидно не знае, че някой вече го е взел.

Джонас се приближи към ковчежето и прокара ръка по издялания капак.

— Не съм сигурен, че е взето...

— Джонас, недей! — извика Верити, вперила обезпокоен поглед в образа.

— Да не пипам ковчежето? Защо?

— Кълна се, че той те следи.

— Оптическа илюзия — отвърна нехайно Джонас.

Верити прехапа устни и продължи да наблюдава мъжа.

— Защо ли тази стая не е била открита, докато са пренасяли замъка?

— Кой знае? В дневника на Дъгби пише, че относително големи части от него са останали непокътнати. А стаята е доста малка и може би е била пренесена самостоятелно. Вероятно никой не е забелязал, че зад стените има стая — тя е изглеждала като масивен каменен блок. Другата възможност е, роднините на Дъгби да са я открили, но да са пожелали тя да остане в оригинален вид. Ако това е така, то явно Дъгби е взел съкровището и не е казал на никого. Очевидно „ексцентрик“ е твърде мека дума за всеки от семейство Хейзълхърст.

— Но останалото обзавеждане е било продадено и не мога да си представя, че никой не е видял това ценно ковчеже.

— Дъгби не е знаел за него. Поне преди смъртта си. Навярно сандъкът е все още тук, защото някой е поискал той да остане отделен от всичко друго.

— Кой?

— Може би човекът от видението? — предположи Джонас. — Дъгби е стигнал до заключението, че съкровището е прокълнато. Това е една от последните записки в дневника му.

Верити затвори очи.

— Джонас, не говори така. Не е наша работа да освобождаваме от проклетие замък, който и без това е населен с духове. Ти си консултант, а не ловец на призраци. Ти просто казваш, дали нещата са автентични, и пишеш малки статии върху историческото значение на старите замъци, оръжия и понякога — на старите съкровища. Това е. Край на характеристиката ти.

— Верити, то е тук. Знам го!

Джонас очевидно не беше чул нищо за своето призвание.

— Кое? — попита тя, взирайки се в тъмното.

— Съкровището.

— Джонас, ти си луд. Някой вече го е взел. Ковчежето е празно, не виждаш ли? Някой вече е влизал тук, свил го е, но на връщане се е сблъскал случайно с Дъгби и е трябвало да го убие, за да не делят плячката.

— Ти сама каза, че кристалът е наблизо — припомни ѝ Джонас.

Верити стисна още по-силно червените си обеци. Изведнъж ѝ се стори, че мъжът от видението ѝ намигна.

— Нещо не е наред — заяви тя.

— Не, няма нищо. Ти знаеш, че кристалът е все още тук в замъка, а аз знам, че съкровището е наблизно. Това, което този мъж се опитва да опази, е непокътнато.

— С теб не може да се спори — въздъхна Верити. — Добре, само за да прекратим спора, нека приемем, че си прав. А какво ще правим после?

— Ще убедя Дъг Уоруик, че трябва да останем още малко — отвърна Джонас, отстъпвайки назад към нея.

Двамата впериха погледи в привидението. Зловещият мъж зад писалището продължи да ги следи неотклонно.

— Имам предчувствие, че Дъг няма да протака и ще приключи изследването още утре, като се върне.

— Не можем да го обвиняваме. Както ти самият каза, той получи това, което искаше — доклад за автентичността и описание на замъка. Вече ще си има работа само с купувачите. Сега, когато Елиза малко или много е извън строя, Дъг няма да пратоса повече време, за да угажда на интересите ѝ към психическите феномени.

— Но ние трябва да разберем какво е това нещо, което мъжът от видението е счел за толкова ценно, че го е заключил във времето.

Верити се извърна и изгледа Джонас с нескрито удивление.

— Мислиш, че то е заключено във времето? Че е намерил начин как да го съхрани в коридора на миналото? Джонас, осъзнаваш ли какво говориш? Ти намекваш, че човекът от видението има психичен талант!

Джонас кимна бавно, загледан в образа.

— Може би е същият като моя. Верити, няма причина да мислим, че аз съм единственият човек на земята, който има способността да влиза в тунела. Този мъж също има достъп до него и сигурно е скрил нещо тук.

По гърба на Верити полазиха ледени тръпки и тя се загърна по-плътено в якето си.

— Е, сега мога и да не мигна цяла нощ...

— Верити, аз трябва да знам.

— Дори и това да е опасно? Ами ако предчувствието ти за надвиснала беда се окаже реалност?

— Клопки — усмихна се мрачно Джонас. — Този мъж е обичал да поставя капани. Истински аристократ.

— Не ми се иска бащата на моето дете да попадне в капан.

— Ще внимавам.

— Нима? — усъмни се Верити. — Джонас, мисля, че трябва да сложим край на тази авантюра.

— Искам да открия истината.

Тя разбра, че е безполезно да спори повече, и реши да не хвърля усилията си в тази посока.

— Мислиш ли, че Дъг ще се съгласи да останем по-дълго?

— Ще го убедя! — отвърна уверено Джонас. — Хайде, връщаме се в спалнята. Тази вечер не можем да направим нищо повече. Ще ни е нужен кристалът.

Той върна парчето ръждясал метал на Верити и видението от психичния коридор изчезна мигновено.

— Наистина ли го усещаш?

— Кристалът? Да. — Верити се замисли, следвайки Джонас към стаята. — Но не знам къде е. Само знам, че е някъде в замъка. — Тя опипа обещите си. — Трябва да има начин...

— Как? — нетърпеливо я прекъсна Джонас.

— Оливър може да ни помогне. Когато си играхме с кристала, усещах, че ние двамата променяме нещата по някакъв странен начин, но все още не зная какъв точно.

— Не искам да намесваме Крамп — заяви Джонас.

— Защо не? — гневно попита Верити.

— Защото не желая той да си въобрази разни неща.

— Какви неща?

Джонас се извърна рязко. Острият лъч на фенерчето изрязва мрачния му силует, от който струеше зловеща сила. Верити усети как я блъсна вълна от мъжка агресивност и ревност.

— Не желая той да си въобразява, че ти си негова партньорка като екстрасенс, и че може да те използва, за да настройва проклетите си кристали. Разбра ли? — рече ѝ ледено.

Чак сега Верити си изясни нещата и брадичката ѝ се изкриви в гневно предизвикателство.

— Искаш да кажеш, че не желаяш някой друг, освен теб, да ме използва по този начин?

В първия момент си помисли, че е прекарила. Очите на Джонас блеснаха като на дивак, каменният проход ѝ се стори по-тесен от всякога и тя се

почувства като животно в капан, на което не му достига въздух. След секунди обаче се окопити и не отклони поглед от суровото му лице.

Пръв наруши мълчанието Джонас.

— Значи — тихо започна той, — първо, не искам Оливър да те използва така, както те използвам аз. Второ, не искам никой друг да те използва така, както аз те използвам! Надявам се, че се разбрахме.

След кратката си реч Джонас ѝ обърна гръб и тръгна по коридора. Верити нямаше особен избор и го последва в пълно мълчание. Съжали, че изобщо бе говорила, и реши да не се обажда повече, докато гневът му не премине. „Жените трябва да са по-търпеливи и да изчакват удобния момент“.

Докато тя си разсъждаваше за разликите между двата пола, Джонас стигна пред входа на залата за изтезания. Безмълвно откри механизма и също така безмълвно се опита да го задейства. Усилията му бяха възнаградени с тежко проскърцване, след което вратата се откряна бавно.

Прекосиха залата, без нито един от двамата да подхвърли обичайните солени забележки, относно перверзните мъчители на дами. Мълчанието не беше нарушено и през целия път по коридора към спалнята.

В стаята беше студено, но Верити осъзна, че тръпките, които я побиха, не бяха причинени от слабото отопление. Явно не трябваше да повдига повече темата за Оливър.

Джонас заключи вратата с уверени и точни движения. После хвърли фенерчето в сака и приседна на ръба на леглото, загледан как Верити разгъва нощницата и халата си.

— Наистина ли мислиш, че само те използвам? — присви той очи.

Тя се зае с копчетата на ризата си.

— Не исках да кажа това. Вбесих се, защото ти вдигна прекалено шум около Оливър Крамп.

— Но ти никога не си ми имала пълно доверие, нали? Не, можеш да забравиш, че влязох в твоя живот, защото знаех, че си способна да контролираш проклетия ми талант. Точно това беше и причината да извърташ отговора на предложението ми за женитба. Дълбоко в себе си ти се страхуваш, че единственото, което ни свързва, е тази психична зависимост.

— Джонас, това не е вярно. Ти сам каза, че сме свързани и по много други начини.

— По дяволите, разбира се, че е така. Освен това, и двамата ще ставаме родители. — Джонас прокара пръсти през косата си. — Сигурно не трябваше да разигравам този театър с Оливър и кристалите...

— Да, наистина не биваше да се нахвърляш върху мен по този начин — сдържано отвърна Верити. — Аз го харесвам. Той е симпатичен и естествен. Само се опитах да ти кажа, че ако този глупав кристал е от такова голямо значение за теб, Оливър може да ти помогне.

— По дяволите, не ми хареса, че вие двамата се свързвате по някакъв начин.

— Джонас, аз не се свързвам с него. Поне не по начина, по който се свързвам с теб.

— Тогава какво правите заедно, когато си играете с онези кристали? — Джонас закрачи нервно из стаята. — Видях как се докосвахте, докато лекувахте главоболието на Меги.

— Изобщо не разбирах какво става, но имах усещането, че по някакъв начин Оливър може да настройва камъка и аз... аз мога да му помогна. Поне малко.

Верити се мушна в завивките, притискайки нощницата и халата към гърдите си.

— Както помагаш на мен в тунела на времето? — остро попита той.

— Не. С теб е нещо съвсем различно. Свързваме се някак по-интимно, контактът е по-директен, а с Оливър това липсва. Съжалявам, но наистина не мога да го опиша... — Верити се отказа от мъчителното обяснение и погледна сърдито. — Всъщност, не мога да разбера какъв е проблемът? Мислех, че не вярваш в силата на кристалите.

— Струва ми се, че вярвам в силата на един определен кристал — рязко отвърна Джонас. — Този, който мъжът от миналото е оставил в замъка. Трябва да разберем тайната на малката стая в края на прохода.

— Не съм убедена, че това е наша работа, Джонас. Нещо в цялата мистерия не ми харесва.

— Верити, аз трябва да разбера! — изправи се той пред нея.

— Защо?

— Не знам, просто искам да открия истината. Няма да мигна, докато не разреши този проблем.

— Дори и ако се наложи да повикаш Оливър Крамп? — подразни го Верити.

Джонас я сграбчи за лактите и я привлече към себе си.

— Оливър не ни трябва, чу ли?!

— Не съм убедена. Аз нямам понятие от кристалите. Той е единственият специалист тук.

— По дяволите този Оливър, можем да се справим и без него.

— Откъде си толкова сигурен? Аз съм тази, която донякъде е способна да използва кристала, и смятам, че Оливър ми е необходим за някой съвет.

Джонас стисна челюсти.

— Искаш да работиш с него на професионално ниво? Добре, позволявам ти, но при едно условие.

— Джонас, струва ми се, че нещо не ти е ясно. Върша ти услуга и по тази причина нямаш право да ми поставяш условия как точно да го направя.

— По дяволите, може би наистина нямам! — тросна се той. — Но преди да започнеш опитите си с кристалите на Крамп, искам да се закълнеш, че ще се омъжиш за мен!

Очите ѝ се разшириха от изненада. Не можеше да повярва на ушите си.

— Чакай да си изясня нещо. Ако не се съглася да се омъжа за теб, няма да ми позволиш да работя с Оливър, дори и ако това ще ти помогне да откриеш кристала?

— Не разбра ли, че те обичам, червенокоса диктаторке?! — Гласът му беше дрезгав от вълнение. — Не искам някакъв екстрасенс да те окове във веригите си. По-скоро ще зарежа търсенето на кристала, отколкото да поема риска да те загубя.

Верити не смееше да помръдне и се опита да подреди разпилените си мисли.

— Смяташ, че обещанието за брак ще ме предпази от възможността да се поддам на примамките на друг медиум?

— Ако се съгласиш да се омъжиш за мен, ти ще удържиш дадената си дума. Познавам те.

— Очевидно не толкова добре, щом мислиш, че трябва да ме подкупваш и заплашваш, за да те взема за съпруг.

Внезапна усмивка озари напрегнатото ѝ лице.

Джонас я погледна загрижено.

— Верити?

— Обичам те, Джонас. Казвала съм ти го стотици пъти. Ще се омъжа за теб.

— Господи, крайно време беше, господарке!

Той я притисна до гърдите си, от които се изтръгна въздишка на облекчение.

Верити отпусна глава на рамото му и потъна в успокояващата му топлина. Обгърна врата му с ръце и се притисна плътно към силното му тяло.

— Джонас, искам да ти кажа нещо. Когато те видях за първи път, изобщо не можах да си представя, че някога ще станеш съпруг.

— А аз останах с впечатлението, че си избрала кариерата на професионална стара мома. Явно и двамата сме има ли какво да научим един за друг.

— Надявам се, че не грешим с това, което вършим.

— Аз съм сигурен — увери я тържествено той и повдигна брадичката, за да потърка устните ѝ със своите. — Повярвай ми, единственият ни избор в момента е да се оженим. Не бих понесъл, ако се появи и друг. Разбрах това, когато ми съобщи, че си бременна.

Джонас отново докосна устните ѝ и се впусна в дълбока, жадна целувка. Верити прилепна към изопнатите му бедра. През вълните от топлина, идващи от неговото тяло, тя усети ерекцията му, хванат в капана на джинсите, и притисна към него нежната извивка на корема си. Усети да прииждат потоците на страстта, които винаги я заливаха толкова шеметно.

— Трудно ще свикна с мисълта, че съм омъжена жена — прошепна в шията му.

— Не се безпокой, при всеки удобен случай ще ти го напомням.

Той я вдигна и я положи на леглото.

— Джонас...

— Да?

— Ако ще се женим, трябва да го направим, както подобава.

— Както подобава? Какво имаш предвид? Аз знам само един възможен начин. Минаваме през тест на кръвта, дават ни брачното свидетелство и пръстените и казваме няколко думи пред съответните официални органи. След това прекарваме първата брачна нощ. Какво толкова?

— Искам сватбата да е голяма и пищна. С торта и хубава рокля. Ще поканим всички приятели от Сикуънс Спрингс в църквата.

— Трябваше да се досетя.

— Ще бъде много забавно — увери го Верити с нарастващ ентузиазъм. — Това също така е единствената ми възможност да нося официална булчинска рокля.

— Верити, та ти даже не бе и помисляла да се омъжваш до този момент! Откъде изникна този внезапен интерес към торти и рокли? — възкликна Джонас.

— Напоследък доста променях решенията си. Така че, смятам сватбата да е по всички правила — заяви невъзмутимо Верити.

— Скъпа, лошото е, че ще трябва много приготовления — започна атаката си Джонас и, да бъде по-красноречив, положи ръка върху корема ѝ. — А ние разполагаме с ограничено време.

— Лаура ще ми помогне да организирам нещата по-бързо. А и няма да крием бебето. Искам всички в Сикуюнс Спрингс да знаят, че съм бременна.

Джонас въздъхна тежко.

— Наистина не виждам смисъл в тази суетня.

— Смисълът се крие във факта, че това е мое желание.

— Упорита малка диктаторка. — Той се извърна и се приближи до нея. — Ето какво бих направил за теб — целуна пулсиращата веничка на шията ѝ с влажните си устни.

— Нали нямаш нищо против?

— Ще го преживея някак, убедих се, че бременните трябва да се гледят.

Джонас прокара език надолу към улейчето между гърдите ѝ.

— Благодаря ти.

— Не ми благодари, а бъди готова, още щом срежем тортата, да захвърлиш булчинската си рокля и да се мушнеш в черните си дантели.

Верити се изкиска под напора на внезапна еуфория.

— Обичам те, Джонас!

— И аз те обичам, властнице моя. И току-що ти дадох най-голямото доказателство — ако не те обичах до оглупяване, нямаше да се съглася на тази голяма сватба.

Верити усети горещия, влажен устрем на езика му, който се спусна към низината под корема ѝ. Когато пръстите му се плъзгаха между бедрата ѝ, потръпна от удоволствие. Отметна глава, за да целуне белега върху силното му рамо. С този мъж тя и детето ѝ щяха да се чувстват сигурни. Той щеше да ги закриля и да се грижи за тях. Вече беше убедена в това.

Джонас беше обвързан с нея така силно, както тя бе обвързана с него.

Верити се събуди на зазоряване и погледна към прозореца. В непрогледния мрак навън бушуваше буря.

— Дъг и Оливър няма да се приберат, докато тази стихия не престане — обади се Джонас по средата на едно протягане, след което седна на ръба на леглото. Може да е чак след часове. Или след ден.

Верити се досети, какво е замислил.

— Решил си да използваш всяка свободна минута, за да търсиш съкровището, нали?

— Дяволски права си. — Той нахлузи ризата и посегна към дънките си. — Обаче първо ще хвърля един поглед на лодката.

— Джонас, но навън е още тъмно. Няма да видиш нищо. Джонас погледна часовника си.

— Докато стигна, ще се съмне.

Когато излезе от банята, се приведе над Верити, взирайки се напрегнато в очите ѝ.

— Няма да излизаш, преди да съм се върнал. Не искам да скиташ из замъка сама.

— Нима смяташ, че Ярууд ще се опита да ме нападне?

— Не знам какво да мисля. Това е свърталище на побъркани, така че предпочитам да стоиш мирно и да ме чакаш. — Той я целуна по челото. — Не се тревожи за мен, няма да се бавя. Ще си дойда далеч преди закуска и даже никой няма да узнае, че съм излизал.

Джонас грабна новото си яке.

Верити се надигна на лакти.

— Ще го развалиш в този дъжд!

— Защо ми е яке, ако не го нося в дъжда?

Той посегна към сака и се опита незабелязано да извади ножа, но това не убягна от зоркото око на Верити. Тя прехапа устни и замълча, защото осъзна, че е за предпочитане да е въоръжен в това време.

— Нали не се надяваш да срещнеш собственика на лодката? Никой нормален човек не би спал навън в тази буря.

— Съгласен съм само с последната част на изказването ти, от която възникват няколко интересни предположения.

— Например?

— Например, че собственикът се намира в замъка. Тук има предостатъчно място. Човек може да се крие с дни из тия чудовищни лабиринти и, дори някой да знае, че той е вътре, ще му е трудно да го намери.

Верити зяпна от удивление.

— Боже мили! Не ми беше идвало наум, но си абсолютно прав. Той може да се крие в другите крила, докогато си иска. Пази се, Джонас!

— Ще внимавам — обеща той и се отправи към вратата. — А ти поспи. Скоро ще съм тук.

— Да спя? Шегуваш ли се? След като ми каза, че някакъв чалнат обикалял из необитаваните крила на замъка?

— Не трябваше да го споменавам — промърмори той.

— Да, наистина...

Думите ѝ се изгубиха в рязкото хлопване на вратата.

Верити се тръсна свъсено на възглавницата. Беше изключено да заспи отново. Измъкна се от леглото и се запъти към банята. Почувства лека болка между бедрата. Тя очевидно беше резултатът свръхерергийното настроение на Джонас. Този мъж знаеше как да оставя знака си върху нея.

А сега искаше да ѝ нахлузи и брачна халка — да я бележи за цял живот. Погледна се в огледалото и с изненада откри, че на устните ѝ се е спотаила усмивка.

Изпълни я чувство на голямо облекчение — най-после беше взела решение да се омъжи за Джонас. Само не можеше да разбере, защо бе отлагала толкова дълго? Трябваше да се довери на интуицията си, която я беше хвърлила в обятията му още първия път. В този свят нямаше никакви гаранции. Връзката ѝ с Джонас беше претърпяла немалко сътресения и някои въпроси все още очакваха отговора ѝ. Беше сигурна само в едно — обичаше го и той я обичаше, за добро или за зло, бяха заедно. А сега щяха да имат и бебе. Общо взето, при тези обстоятелства изглеждаше напълно нормално да се оженят.

Излезе от душа и с безпокойство установи, че я обхваща странно познато усещане. Започна да се облича, но тъкмо когато бе сложила обещите си и се навеждаше за обувките, почувства внезапно присвиване в стомаха.

— О, Господи, не искам сутрешни прилошавания! — помоли се с жар, но за по-сигурно си пое дъх и изчака, докато галенето премина и без божията помощ.

Постепенно се отпусна, но пък обещите ѝ започнаха да се затоплят. Инстинктът ѝ подсказа, че това излъчване е свързано с някакви неприятности. Огледа се притеснено, но в стаята всичко си беше както преди. Въпреки това тя продължи да стои на тръни.

Обещите ѝ се затопляха все повече и Верити е тревога установи, че нещо я притегля навън по същия начин, както в деня, когато бе намерила Елиза в залива.

— О, не, пак ли?!

Опита се да игнорира настойчивия призив, но усилията ѝ отидоха напразно. Изведнъж се сети за Джонас, който беше излязъл сам, и стремително се втурна към вратата.

„Само не и Джонас! Моля те, Господи, дано нищо не му се случи!“

Докато тичаше надолу по стълбите, нещо ѝ подсказа, че Джонас е добре, и проблемите не са при него. Не разбра как получи това усещане, но беше сигурна, че не той, а някой друг възбужда обещите ѝ и, че този някой преживява нещо лошо. За момент кристалите припламнаха и веднага изстинаха.

Верити продължи да тича по стълбите и по коридора чак до кухнята, надявайки се, че ако Меги е будна, би могла да я успокои. Но се оказа, че икономката я нямаше там, което само по себе си беше необичайно, тъй като навиците ѝ бяха строго установени. Досега тя би трябвало да е сварила кафето.

На излизане от кухнята ѝ се стори, че я вижда. Представи си старата жена в нейната избеляла домашна роба, с металната верижка на врата и я обзе още по-голямо безпокойство. Отново се втурна по стълбите и по дългия коридор, който водеше към дъното на южното крило.

Почука на вратата на Меги и нетърпеливо натисна бравата. Не беше заключено. Не се сдържа и отвори.

— Меги?

Не получи отговор. Огледа се с усещането, че наоколо има някой. Излъга се — беше студеното течение, нахлуващо откъм коридора. Тръгна по стълбите към първия етаж. Подсъзнателно разбра, че краката ѝ я водеха към залата за изтезания, но още не знаеше защо. Само знаеше, че Меги трябва да е там.

Когато слезе в сутерена, забеляза отдалеч, че в дъното проблясва слаба светлина. Вратата към стаята за извратени забавления беше затворена. В момента, в който я натисна, вече знаеше, че не иска да види това, което беше вътре. Но от друга страна пък, нямаше избор.

Надявайки се, че просто тази сутрин се е събудила с разпалено въображение, Верити отвори. В очите я блъсна непрогледен мрак. С притаен дъх прокара ръка по стената и потърси старовремския ключ за лампата. Намери го и го натисна неохотно.

В същия момент установи две неща.

Първото бе, че до стената с камшиците в локва кръв лежеше Меги. А второто, което я зашемети — че каменната врата към тайния проход зееше отворена.

Шокирана, Верити не можеше да се помръдне. Усети, че ѝ прилошава, но с големи усилия на волята прекоси стаята и се приближи до мястото, където лежеше икономката. Опипа пулса ѝ и преглътна с облекчение — в тялото ѝ имаше още живот. Изведнъж долови позната миризма. Сети се, че това бе миризмата на мъжа, който я нападна в тоалетната на странноприемницата. Миризмата на застоял тютюн.

В този замък имаше само един пушач. При мисълта за него, понечи да отдръпне ръка от шията на Меги. „Трябва да изляза оттук и да намеря Джонас!“ Пръстите ѝ неволно докоснаха верижката на икономката и внезапно червените кристални обеци пламнаха. Следвайки инстинкта и нарастващото си подозрение, Верити я издърпа внимателно изпод избелялата рокля. На верижката висеше зелен кристал. Втренчи се в него като хипнотизирана. Все още не бе осъзнала откритието си, когато в коридора отекнаха тежки стъпки.

Ужас разтърси тялото ѝ. Човекът, който беше ранил Меги, се връщаше да довърши пъкленото си дело. Верити вече знаеше това, така както знаеше неговото име.

Скочи, стискайки зеления кристал, и се втурна към единствения изход за бягство — вратата на тайния коридор.

Озова се в бездна от тъмнина. Прокле мислено Джонас, че го няма точно сега, за да светне с фенерчето, и се запромъква безшумно, опипвайки стената сантиметър по сантиметър. Трябваше да се измъкне от снопа светлина, който се процеждаше откъм зловещата стая.

Беше на няколко стъпки от вратата, когато чу злокобния звук от влачене на тяло по пода. Никога през живота си не беше чувала такъв шум, но веднага го разпозна.

След секунди в коридора се просна отпуснатото туловище на Меги Фрамптън. Над него се изправи черен силует, който опипа тунела с лъч от електрическо фенерче.

Лъчът близна само петата на Верити и тя успя да се гмурне в тъмницата на тайния проход.

Глава 16

„Видя ме!“

Струваше ѝ се, че светлината я застига, и затова побягна панически в непрогледния мрак, без да отделя длан от стената.

„Колко ли остава до стълбите?“

Напрягна се да чуе стъпките на Спенсър Слейд след себе си, но ушите ѝ бучаха от кръвта, която се блъскаше диво във вените ѝ.

Изведнъж осъзна, че е сама, и че светлината не я преследваше. Обърна се предпазливо назад, но единственото, което видя, бе изтъняващият лъч, който се процеждаше от изхода на коридора.

„Значи няма да ме догонва, а ще ме погребва жива.“

За момент почувства облекчение, което обаче изчезна заедно със стопяващата се в прохода светлина. С ужас видя как вратата на тунела се затвори и чу ехото на глухия тътен. Настъпи гробна тишина и всичко наоколо потъна злокобен мрак. Единственото, което усещаше, бе студеният камък под ръката ѝ. Врълхлетя я внезапно, свиреп пристъп на клаустрофобия. Направи плах опит да се върне по стъпките си, но с ужас се сети, че Меги също бе загробена тук и вероятно вече умираше. Измина цяла вечност, докато се препъна в неподвижното ѝ тяло.

— Съжалявам, Меги... — прошепна с треперещи устни, но не получи отговор.

Очевидно, икономката не беше дошла в съзнание. Опипа главата ѝ за евентуални рани, но не откри кръвоизлив. Трябваше да я измъкне оттук. Примоли се на Бога, ако успееше да отвори вратата към залата за мъчения, да не попадне отново на Спенсър Слейд. Надяваше се, че след като е затворил жертвите си в тунела, той е избягал.

„Но аз не знам как да отворя тази проклетата врата!...“

Заля я вълна от неконтролируем страх. Помъчи да се успокои. Затвори очи и възстанови в паметта си движенията на Джонас.

Възторгът и облекчението, които изпита при напипването на устройството, секнаха веднага след първия ѝ опит да го задейства. То не помръдна. Нищо не се помръдна.

Помъчи се още няколко пъти, но накрая бе принудена да се примири с неуспеха. Или не правеше нещо, както трябва, или Слейд бе залостил вратата от другата страна.

Дланите ѝ бяха потни от напрежение, а по гърба ѝ безспир преминаваха ледени тръпки. За първи път коридорът ѝ се струваше толкова студен. Опита се да мисли логично. Щом не можеше да избяга през входа, значи трябваше да пробва през изхода, който водеше в тяхната спалня.

Коленичи до икономката.

— Меги? Чуваш ли ме? — Не получи отговор, но продължи да ѝ говори успокоително: — Знам един друг път. Ще ми отнеме малко време, но ще го намеря. Като го открия, ще доведе помощ. Дръж се, Меги. Само трябва да останеш тук, докато се върна. Съгласна ли си?

Исправи се отново и решително пое към невидимия край на коридора. Щеше да разбере, че е пристигнала, по скелета на Дъгби Хейзълхърст. Прииска ѝ се връзката ѝ с Джонас да бе телепатична. В този момент би дала мило и драго, да можеше да го предупреди за Слейд Спенсър!

Също така би се възползвала от възможностите на телепатията, за да му признае, че е бил абсолютно прав в отрицателното си отношение към консултантската работа — тя определено не си струваше усилията и риска...

Лодката беше изчезнала. Джонас застана на ръба на скалата и погледна към заливчето, където Верити беше намерила Елиза. Духаше студен, пронизващ вятър. Дъждът шибаше като с камшик, а водата се пенеше на фона на избледняващото сивкаво небе.

Джонас си помисли, че лодкарят би трябвало да не е с ума си, за да се хвърли с този жалък плавателен съд в зейналата паст на бурята.

Внимателно огледа скалите. Брегът беше прорязан от многобройни заливчета, в които спокойно би могла да се укрие лодката.

Реши, че в това свирепо време този, който би искал да я премести, би се постарал да го направи по възможно най-бързия начин. Значи бе извършил маневрата, без да се бави, и веднага бе изтичал обратно до замъка — от което можеше да си извади заключение, че лодката е някъде наблизко.

Джонас закри по ръба на скалата и отново се вгледа внимателно в бреговата ивица. Утринната мъглявина поглъщаше релефа на канарите и вероятно — очертанията на лодката.

И все пак, след петнайсет минути той я откри. Бе завързана за един бор в малък залив и се мятеше върху бесните, разбунени вълни.

Джонас се изкачи на купчината скални отломъци, грабна въжето, придърпа лодката към брега и скочи в нея. Наведе се да отвори един сандък в рубката, но беше блъснат от фонтан ледена вода. Загърна се плътно в коженото яке и отвори бързо другия. В него откри спасителна жилетка с надпис:

Собственост на кораб „ДРИЙМ ХАРБЪР“

Около нея се въргаляха смачкани инструкции за управление на лодка.

Първоначалните разследвания показаха, че лодката е била наета. Понататъшните стъпки по идентифицирането на собственика ѝ можеха да бъдат предприети чак след утихване на бурята.

Джонас затвори капака на сандъка и огледа дъното лодката, което почти напълно бе покрито с плискаща се насам-натам мътна вода. В единия ъгъл зърна малка кожена чанта. Пресегна се и я грабна. В нея откри мокро парче хартия, което се оказа рецепта от калифорнийска аптека.

Изведнъж в съзнанието му изплува шишенцето, от което Слейд Спенсър изсипваше своите хапчета.

— Господи, колко съм тъп!

Джонас изскочи от лодката и се втурна към замъка.

Беше използвал фенерчето си само за да огледа лодката, опасявайки се, да не би някой от имението да забележи ранната му разходка по брега.

Но ето че някой друг, напуснал замъка също в ранни зори, не беше толкова внимателен.

Джонас съзря тънък лъч, който се промъкваше на подскоци между дърветата. Това блуждаещо движение му подсказа, че който и да беше този човек, той явно бягаше през глава.

Джонас отстъпи от пътеката и се гмурна в мрака на клоните. От това скривалище щеше да види бягащия, без той да го забележи.

Беше сигурен, че е Спенсър. Само този, който беше преместил лодката през нощта, би могъл да знае къде е тя в момента, „Но защо този Спенсър тича така?“ През цялото време досега той беше живял в някакво полусънно състояние и Джонас не можа да си представи, как е излязъл от него.

Този въпрос не му хареса много, а беше убеден, че вероятните отговори пък никак нямаше да му харесат. Сети се за Верити и нещо го сви под лъжичката. Все пак си каза, че докато си лежеше в спалнята, не можеше да ѝ се случи нищо лошо. Нямаше причина тя и Спенсър да се сблъскат точно тази сутрин.

Лъчът се стрелна някъде наблизо и се чу запъхтяно дишане. Спенсър явно тичаше панически и Джонас буквално усети миризмата на страха му. Изскочи от прикритието на клоните и се хвърли към него.

— Не! — изкрещя Слейд, строполявайки се на земята. — По дяволите, недей! Пусни ме, копеле такова, махни си мръсните ръце от мен! Пусни ме!

Проснат под тежестта на Джонас, той размахваше яростно фенерчето и някакъв пистолет.

Джонас удари ръката му, която стискаше оръжието. Слейд продължи да се отбранява с необикновена енергия, граничеща с истерия. Шибна с фенера челюстта на Джонас и той залитна замаян назад, но не го изпусна. Стисна китката му с мрачна решителност, очаквайки всеки момент да чуе прашене на кости.

Слейд изпищя пронизително, огласявайки гората с безсилна ярост и изпусна пистолета.

Джонас понечи да го фрасне в челюстта, но се отврати от гледката и се отказа. Слейд се тресеше от ридания.

— Стана случайно... — задъхано изрече той, преглъщайки сълзите си. — Нещастно съвпадение. Тя просто се появи в неподходящо време и започна да крещи, че знае всичко за мен. Трябваше да направя нещо, за да ѝ затворя устата.

Джонас беше пометен от вледеняващ ужас. Сграбчи го за реверите и го вдигна.

— На кого затвори устата, Спенсър? На кого?!

Слейд примигна с мътни очи.

— На тази стара вещица Фрамптън. На кого другиго? Тя знаеше. По някакъв начин беше разбрала кой съм аз. — Слейд отново преглътна. — Мътните да ме вземат, не предполагам, че ще ме разпознае! В болницата свалих доста килограми, сложих си леци, обръснах си брадата. Бях толкова спокоен, но тази кучка ме позна. Позна ме и затова я ударих. И тя падна като чувал с картофи. Казвам ти, просто си падна. Не исках да я убивам.

Въпреки неприятната информация, която чу, Джонас изпита зашеметяващо чувство на облекчение. Беше си помислил, че Спенсър е убил Верити.

— Убил си Меги? Тази сутрин? — разтърси го. — Отговори ми, дявол да го вземе!

— Трябваше да се махна! Всичко се обърна наопаки. — Слейд се заозърта като обезумял с пламтящи очи. — Както предрече Хейзълхърст. Той постоянно повтаряше, че над съкровището тегнело някакво проклятие или нещо такова. Глупав старец! Луд. Бъди сигурен, че той беше луд. Вярно че онези гадове от клиниката казаха, че ми хлопала дъската, но Хейзълхърст беше напълно побъркан.

Джонас не беше много сигурен, кой от двамата е бил по-смахнат, но точно сега не му се щеше да изяснява този въпрос. От чутото дотук излизаше,

че Верити не беше пострадала, но въпреки всичко реши, да се върне и да се увери сам. А после трябваше да намери горката Меги Фрамптън.

— Копеле мръсно! Убил си Хейзълхърст, нали? — просъска и откопча токата на колана му. — Ти си студентът, който се е появил преди две години, за да помага в търсенето на съкровището. Меги те е разпознала чак днес сутринта. Така ли беше? Каза ти, че те е познала?

— Трябваше да убия Хейзълхърст. Той беше страхливец. Не можеше да се контролира. Не искаше да ми каже какво е станало със съкровището, все повтаряше, че никой не можел да го пипне. Били останали само един пръстен, кама и парче от меч. Обаче аз знаех, че е влязъл първи и е отмъкнал другата част. Мъчих се да изкопча още нещо, но той все викаше, че ковчежето било празно, като го намерил. Само че аз не съм вчерашен.

— И го уби с камата, която намери в ковчежето, така ли?

Джонас завърза китките му с колана.

— Наложил се да го убия. Беше се паникьосал. Не искаше и дума да обели, обаче аз знаех, че мога да го открия сам. Нямах нужда от него.

— Но ти така и не го откри, нали? — Джонас го поведе към замъка. — Убил си двама души и от това си спечелил само един пръстен, един проблем с алкохола и наркотиците и една хлопаща дъска. Вероятно Хейзълхърст е бил прав. Над съкровището наистина тегне проклетие. Трябваше да се махнеш от замъка и да не стъпваш повече тук. Кажи ми само едно нещо — как докара наетата лодка? Нали дойде с яхтата на Дъг?

— Лесна работа. Още като научих, че ще прекараме цялата седмица в замъка, я наех. След това платих на едно хлапе да ни следва с неговата лодка. Скрих моята в първия залив, а момчето ме остави на другия остров. Излъгах го, че ще излизам в морето на риболов.

— Какво те накара да си помислиш, че ще ти трябва лодка?

— Трябваше се измъкна от този проклет остров, ако нещата се объркаха.

— Както стана тази сутрин — уточни грубо Джонас.

— Тази досадница си пъхаше носа навсякъде. Малко се изплаших, след като я ударих, но като се замисля сега, си казвам, че няма защо да се страхувам. Никой не може да докаже, че съм убил Хейзълхърст, дори и да намерят тялото му. Освен старата вещица. Когато ме разпозна, тя започна да става подозрителна. Каза, че ме е наблюдавала, и даже една нощ е ровила в багажа ми. А тази сутрин ме проследи до залата за изтезания.

— А ти какво правеше там толкова рано, мръсноко?!

Слейд облиза пресъхналите си устни. В очите му бяха стаени духове от миналото.

— Най-сетне се престраших да хвърля още един поглед на проклетото съкровище. Нямах особено желание да минавам през онзи зловещ тунел, но трябваше да го направя. Знаех, че тайната е скрита някъде в него. Цяла нощ мислих за това. Опасявах се, че ти би могъл да се появиш в тунела по някакъв начин, въпреки че бях откъснал последните страници от дневника на Хейзълхърст. Накрая реших, че нямам друг избор, освен да се върна в него. Господи, как мразя този проход! Такъв непрогледен мрак.

— И Меги те намери там?

— Явно кучката ме е следила цяла нощ и ме е причаквала. Обвини ме, че преди години съм сторил нещо на Хейзълхърст и започна да пищи като обезумяла. Не искаше да млъкне. Проклетата кучка не искаше да си затвори трижди проклетата уста.

— И ти се принуди да я удариш?

— Трябваше. — В очите на Слейд заигра лукав пламък. — Изплаших се, имаше толкова много кръв. Разбрах, че трябва да се измъкна и хукнах обратно към моята стая, да си опаковам багажа и да избягам. Тогава се сетих, че мога да скрия трупа в тунела. Никой нямаше да разбере. Върнах се в залата за изтезания, но вече беше късно. Вътре имаше някой. Оказа се Верити. Видях я, когато проснах тялото на Меги в тунела. Явно беше влязла там, за да се скрие, когато е чула стъпките ми.

Джонас замръзна.

— Какво направи с Верити?!

Слейд примигна срещу дъжда. В зениците му проблесна безумен пламък, а устните му се разпънаха в бавна, злорада усмивка.

— Естествено, оставих я в тунела със старата вещица. Предполагам, че не си чувал за тунела — той е голямата тайна на Хейзълхърст. Така че, никога няма да откриеш Верити. Никой няма да ги открие. Това е най-доброто разрешение на моя проблем — никакви доказателства. Докато те двете са погребани там, аз съм невинен.

— А Верити ранена ли е? — Джонас го стисна за гърлото в бясно отчаяние. — Отговори ми, побъркано копеле, какво направи с Верити?!

— Никога няма да ги намериш, така както никой още не е намерил тялото на Хейзълхърст. Обзалагам се, че тя е мислела да се скрие там за малко, ала се е скрила завинаги. Без доказателства. — Слейд се изкиска, но изведнъж се сепна. — Хапчетата! Време е да ги гълтам!

— Няма да гълташ нищо, докато не ми кажеш какво стори на Верити!

Джонас се опита да сдържи гнева си, спомняйки си, че си има работа с умопобъркан. Слейд го изгледа леко учуден.

— Не съм я ранил, защото нямаше нужда. Казах ти, че тя не може да излезе. Глупава жена — втурна се право в гроба, а не знае как да излезе. Хейзълхърст загуби месеци, за да открие как се отварят вратите. Дори и да намери механизмите, тя няма да ги задейства. Залостих вратите от външната страна. Така че аз съм единственият свидетел.

Джонас си представи Верити, лутаща се в безкрайния мрак на тайния коридор. Ако не можеше да излезе през залата за изтезания, трябваше да открие пътя към тяхната спалня. Обаче тя нямаше представа как работи устройството на вратата. Сигурно в момента трепереше от ужас, не можейки да го задейства.

Вгледа се в безумните очи на Слейд Спенсър и го удари с юмрук в челюстта. От тъгълчето на устната му текна кръв и той се строполи в калта.

Джонас остави Слейд на земята и хукна към замъка, без да усеща ледения бръснач на вятъра.

Втурна се в спалнята. Вратата на тунела беше затворена. Хвърли се бясно към механизма зад гоблена и след секунда каменната врата се плъзна навътре. Промъкна се през тесния процеп и веднага насочи светлината на електрическото фенерче вдясно. Верити не се виждаше никъде.

Зловещо изтракване на кости и стържене по стената го накара да се обърне и да заеме отбранителна стойка. Лъчът освети лицето на Верити.

Тя се измъкна иззад вратата и се приближи към него с яростна решителност. Очите ѝ блуждаеха някак странно, а ръцете и бяха вдигнати над главата и в тях Джонас разпозна камата, която бяха намерили забита в гърба на стария Дъгби.

Той отскочи назад.

— Спокойно, скъпа, аз съм. Ако искаш, ще отложим сватбата заради роклята, няма проблеми.

— Джонас! — Верити изпусна камата и се хвърли на врата му. — Идваш, точно навреме.

— Винаги е приятно да бъдеш оценен. — Джонас я прегърна и я притисна така силно, че тя изпищя. — Господи, така се изплаших за теб. Представих си, че трепериш някъде, свита от ужас, а ти ми се нахвърли като лейди Макбет.

— Ти си бил изплашен? А питаш ли ме мен? Едва не умрях от страх. Не те разпознах изобщо в тази тъмница и реших, че е Спенсър. — Верити вдигна широко отворените си очи и започна да примигва. — Джонас, той почти уби

Меги. В момента тя лежи в другия край на тунела и трябва да я измъкнем, защото губи кръв. А след това трябва да се разправим със Спенсър.

— Аз вече се погрижих за него. Пресрещнах го, като тичаше към лодката. Беше изпаднал в паника, защото мислеше, че Меги е погребана в прохода. Предполагам, че нервите му не са издържали и е решил да офейка. Само се чудя, докъде се е надявал да стигне в тази буря.

— Но къде е той сега? Какво направи с него?

— Навън е, но не може да мръдне. Хайде, нека се измитаме оттук. Струва ми се, че си поживяхме достатъчно в този тунел.

— А Меги? Не можем да я оставим така?

— Аз ще се заема с нея — отвърна любезно Джонас, докато изтикваше Верити към вратата.

Забеляза, че тя някак неспокойно се взираше в пода.

— Какво намери?

Верити отвори безмълвно дланта си и му показва зеления кристал във формата на яйце. Джонас го погледна с благоговение.

— Откъде го взе?

— На Меги е. Беше закачен на верижката, която висеше на врата ѝ. Явно е подарък от Дъгби. Забелязах го, като ѝ проверявах пулса, и механично съм го грабнала, когато чух стъпките на Спенсър. Странно, дори не разбрах... Това е той. Кристалът от видението...

Джонас отмести поглед от кристала и се взря в лицето ѝ.

— Спенсър твърди, че с Дъгби са намерили само камата, дръжката на меча и рубинения пръстен. Но беше убеден, че останалата част от съкровището е заровена някъде тук.

— Ти също мислиш така, нали? — тихо запита Верити. — Вярваш ли в проклятието?

— Не, но се отнасям с голямо уважение към сложните произведения на ренесансовите мислители. Не смятам, че съкровището е прокълнато, но вярвам, че някой го е заключил много внимателно. Хейзълхърст е считал, че ключът е в кристала. Струва ми се, че той е бил прав.

— Смяташ да опитаме отново, нали? Рано или късно ще се опиташ да разчупиш това замразено видение.

— Ако не го направя, ще полудея като стария Дъгби и като Спенсър. Искам да узная истината.

— Да, разбирам — кимна тя и прибра кристала. — А когато това стане, ще имаш нужда от моята помощ.

— Защо казваш това? — стресна се Джонас.

Устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

— Аз мога да настроя този камък към онзи от писалището във видението.

Джонас я сграбчи за ръцете.

— Верити? Какво говориш?! Сигурна ли си?

— За жалост, да. Убедена съм, че мога. Само не ме питай как. Наистина не разбирам. А ако искаш професионалното мнение на своя бизнес мениджър, предлагам да забравим цялата работа със съкровището. Обаче знам, че не искаш да го чуеш.

Верити му обърна гръб и влезе в банята, за да измие праха и кръвта от ръцете си.

Джонас успя да отвори вратата към залата за изтезания с помощта на една отвертка, която намери в кухнята. В паниката си Слейд не беше свършил докрай пъкленото дело със залостването на механизма.

Меги лежеше вътре, все още в безсъзнание.

Джонас я отнесе в дневната и я положи на канапето. Икономката не се свести, но дишането ѝ се нормализира и кървенето спря. Верити я зави с едно одеяло и излезе с Джонас, за да потърсят Слейд Спенсър.

Той не беше се помръднал от мястото си. Довлякоха го безпроблемно до замъка и го заключиха в един килер.

— Какво ще правим с него? — попита Верити.

— Не можем да предприемем нищо, докато Уоруик и Крамп не се върнат. Със сигурност няма да се измъкнем от острова с черупката, която Спенсър мислеше да използва. Междувременно искам да претърсим багажа му за липсващите страници от дневника. Възможно е, да ги е задържал.

— Дъг и Оливър може да закъснеят — отбеляза Верити, запътвайки се към стаята на Слейд.

— Права си.

— По-добре да събудим Ярууд, за да му кажем какво става, и да му се извиним, че сме го подозирали несправедливо — предложи тя. —

Предполагам, че Спенсър е блъснал Елиза, защото се е уплашил, че тя знае нещо за лодката.

— Х-м... — замисли се Джонас. — Ти спомена за лодката доста по-рано, а той не предприе нищо срещу теб.

— Не се опита да ме убие, но ме нападна — изведнъж заяви Верити.

Джонас рязко се обърна към нея с яростен пламък в очите.

— Какво?! Опитал се е да те нарани? Кога?

— Когато бяхме в странноприемницата.

— Оня шегаджия, който те награби в тоалетната? Бил е той? Сигурна ли си?

— Разпознах го по тютюна. Онази нощ долових лек мирис от пуловера му, но той беше достатъчен. Отначало не знаех, че е Спенсър, защото димът от лулата му в салона беше прекалено тежък и наситен, но после, когато го помирисах в залата за мъчения, разбрах, че е същият тютюн. В замъка пуши само Спенсър.

Джонас се вторачи към дъното на коридора и се закани яростно:

— Ще го убия!

Верити сграбчи ръката му.

— Джонас, недей, почакай малко. Няма смисъл, той вече е заключен.

— Трябваше да го разпъна, още когато го намерих в спалнята при теб.

Той се измъкна рязко от пръстите на Верити, но тя се хвърли към него и отново го хвана.

— Джонас, престани! Изслушай ме. Всичко е под контрол. Вече няма нужда от насилие. Господ видя достатъчно насилие на това място. Нека събудим Ярууд. Той има право да знае.

Точно в този момент се чу изскърцване на врата и двамата се обърнаха по посока на звука.

— Радвам се да чуя това, Верити. — Престъпник Ярууд стоеше пред входа на спалнята си. — Аз наистина бих желал да разбера какво става тук. А като ми разкажете, бих желал да видя и съкровището. Страхувам се, че след като го намерим, ще има малка промяна във вашите планове. Нали разбирате, многото психо ловци развалят имиджа.

— Ярууд, какво, по дяволите, говориш? — кротко запитва Джонас.

— Реших, че не е задължително да стои твоето име до това на находката. Ти си мошеник, а аз съм истинският екстрасенс тук. И като намерим съкровището, това ще бъде доказано веднъж завинаги. Смятам да

обера лаврите сам. А ти и Верити да изчезнете мистериозно, за да няма свидетели.

Чак сега изуменият поглед на Верити се премести от лицето на Престън Ярууд и попадна на пистолета в ръката му.

Глава 17

Джонас също съзря оръжието и по изражението на Престън прецени, че той знае какво върши. „В доклада е записано, че при определени обстоятелства е опасен“ — припомни си думите на Кейтлин.

— Ярууд, няма никакви съкровища.

— Само не се опитвай да ме баламосваш, Куоръл. Имам силно предчувствие за съкровището.

— И ти ми говориш за боклуци — промърмори Джонас. — Ти направо имаш треска за злато...

— Знам, че е тук — прекъсна го Престън. — Преведох си някои части от дневника на Хейзълхърст и разбрах, че той е бил по следите на нещо. А и това, което чух от вас тази сутрин, ме убеди съвсем, че и вие сте близо до него. Ето защо, когато откриете тайната, ще ме вземете с вас.

— Ярууд, още веднъж ти казвам — наоколо няма никакво съкровище.

Престън се вбеси.

— Я не ми ги пробутвай тия! Много добре знам, че си попаднал на нещо важно. Във „Винсът Колидж“ чух достатъчно и съм сигурен, че можеш да го намериш. Точно затова наехме теб и, да ме вземат дяволите, ако не ме заведеш при съкровището. И то без да се мотаеш повече, защото Крамп и Уоруик ще се върнат, веднага щом бурята утихне. Верити, ела тук!

Джонас настръхна при мисълта за това, което щеше да последва.

— Не я докосвай! Съгласен съм на всичко, но отсега те предупреждавам, че няма нищо за намиране.

— Има и само ти знаеш къде е, така че ще ме заведеш. Верити, ела тук! Ако не го направиш веднага, ще надупча милия ти любовник!

Верити неохотно пристъпи напред.

— Не се приближавай до него — предупреди я Джонас тихо. — Той ще те използва като заложница.

Ярууд ги погледна с лукава усмивка.

— Куоръл, усещаш нещата много добре. И ако тя не дойде тук веднага, възнамерявам да започна от ръката ти. Така ще ме водиш към съкровището с една ръка. Впрочем, ти можеш да го направиш и въобще без ръце.

Той вдигна пистолета.

— Стига! — извика Верити и пристъпи твърдо към него.

— По дяволите! — изруга Джонас, но вече беше късно. Можеше само да гледа в безсилна ярост, как Ярууд сграбчи Верити за китката и я дръпна до себе си.

— Пусни я, Ярууд. Казах ти, че ще се споразумеем. Ще ти покажа какво намерихме, но те предупреждавам, че не е много. Само едно празно ковчеже в пуста стая. Спенсър е минал там преди нас, а със сигурност той не е бил първият, който е видял съкровището. Най-вероятно то е изчезнало един-два века преди него в Италия.

— Не ти вярвам. Кристалът все още съществува! — изкрещя гневно Престън като отправи хищен поглед към ръката на Верити. — Той е тук. В дневника на Хейзълхърст твърде ясно беше казано, че никой не може да види каквото и да било от съкровището, без помощта на кристала. И той е у вас, нали? Верити, отвори си шепата!

Тя се подчини и показа скъпоценния камък.

— Ярууд, той няма да ти помогне, защото нито ти, нито някой от нас двамата знае как да го използваме.

— Обаче можем да открием нали? Куоръл, заведи ме до скритата стая.

— Казах ти вече — в нея няма нищо, копеле тъпо!

— Или ми я покажи, или ще надупча малката госпожичка — закани се Престън и опря дулото на оръжието в гърлото на Верити.

— Не! Само не я наранявай, мръсник такъв! Ако толкова много искаш да видиш стаята, ще ти я покажа, но тя няма да ти свърши работа, защото е празна.

В този момент Джонас изпитваше огромно желание да убие Престън, а Верити стоеше безмълвно и го наблюдаваше с потресаващо хладнокръвие.

— Хайде да тръгваме — предложи Престън и дръпна заложицата си.

Мислите на Джонас се завъртяха около камата, забита в купчината кости точно пред входа на спалнята им.

— Насам — каза тихо.

Ярууд побутна Верити пред себе си и я последва, без да сваля пистолета от гърлото ѝ.

Още с влизането в спалнята той зяпна удивен към черния вход, който зееше в стената.

— Таен проход? — прошепна. — Накъде води?

— Към празната стая със съкровището — Джонас втъкна палеца си в колана. — Надявам се, че нямаш проблеми с клаустрофобията, Ярууд. Защото тунелът е малък като добродетел и мрачен като грях. А до съкровището има много път.

— Не се опитвай да ме уплашиш, Куоръл — отвърна предизвикателно Престън, но в погледа му се появи трескаво вълнение. — Само гледай да не ми изиграеш някой трик, като влезем. Ще убия Верити при първото съмнение.

Верити се намеси с тих, спокоен глас:

— Зад вратата има труп, Ярууд.

— Чий е? — попита шокиран той.

— Мислим, че е на Хейзълхърст. Решихме, че съкровището е прокълнато. Смятам, че и Слейд Спенсър вече е на същото мнение. Сигурно и двамата са били прави — никой от тях не може да се докопа до него.

— Покажете ми стаята! — заповяда Престън и я блъсна грубо към отвора в стената.

Джонас се приближи послушно към входа, като пътъом взе фенерчето и якето си. Беше преценил, че може да пъкне камата в джоба си, но с нещо трябваше да отвлече вниманието на Престън.

— Изчакай, да изритам костите настрана, защото на Верити ѝ става лошо от тях — каза с надеждата, че на Ярууд също ще му прилошее от тази гледка.

— Давай — бързо се съгласи той. — Махай тази мърша от пътя ми. Господи! Наистина ли старият мръсник е умрял тук?

— Да. Ужасно местенце за хвърляне на топа, а?

Джонас прекрачи в тунела, фенерчето беше насочено към отсрещната стена, така че подът се осветяваше само от слабия лъч, който се процеждаше от спалнята. Беше много трудно да се види камата в този полумрак. Верити отгатна намеренията му и реши да приспи наблюдателността на Престън, като започна да говори бързо с треперещ глас:

— Ярууд, не ти ли се струва, че това е най-отвратителното място на света? Зад вратата лежи скелетът на Хейзълхърст и можеш да различиш всичко — череп, ребра, крака... Постоянно си представям, как се е мъчил да открие механизма, но не е успял и е умрял. Нощем сънувам кошмари. Мисля, че е намерил съкровището, но е бил застигнат от неговото проклятие.

— Млъкни, глупачке! — нетърпеливо я прекъсна Престън и се отдръпна на почетно разстояние от Джонас, който приклепна зад вратата. — А ти побързай, Куоръл!

— Бързам, но тук е такава бъркотия — отвърна Джонас и мислено благодари на Верити, че беше поела ролята на малодушна жена.

Реши, че и той би могъл да се включи в „представлението“ с няколко подобни реплики.

— Трябва да внимаваме, тази врата да не се затвори, докато сме вътре. Не ми се ще да завършваме като Хейзълхърст — Ярууд, би ли опрял онзи стол до прага, за да я държи отворена?

— Донеси стола! — нареди Престън на Верити. — Хайде, размърдай се, по-бързо!

Верити се постара да примъкне стола, колкото се може по-бавно и по-шумно и това беше всичко, от което се нуждаеше Джонас. Той се пресегна и бръкна в костите, като предизвика само леко изтракване.

— Съжалявам, Дъгби, стари приятелю — промърмори под носа си. — Никога не си получавал заслуженото внимание от академичните среди, нали?

Грабна камата и я плъзна в ръкава си.

Внезапно реалността започна да трепти по познат начин. Джонас се възпротиви на пренасянето във времето и премести камата в джоба на якето си. Още щом ръката му се отдели от метала, действителността се върна на предишното си място. Напомни си, че трябва да внимава и да не пипа острието, преди да е решил да го използва. Не му се щеше да гледа безкрайното повторение на смъртта на Дъгби, докато вървяха към скритата стая.

— Така-а, сега изглежда толкова добре, сякаш ей сега ще стане.

Джонас се изправи и ритна едната обувка на мъртвеца.

— Свърши ли? — провикна се Престън.

— Това е най-доброто, което мога да направя. Ако имаш стомашни проблеми, за по-сигурно не се обръщай наляво, като влизаш.

— Позволи ми аз да се грижа за стомаха си — ядоса се Престън и смушка Верити да тръгва. — Куоръл, дай фенера на Верити!

Джонас преглътна ругатнята, която беше на върха на езика му, и се подчини. Верити го погледна с широко отворени очи, в които се четеше много повече, отколкото Ярууд можеше да разбере. Джонас осъзна, че тя беше готова да извърши нещо безразсъдно, и че трябваше да я спре навреме. Верити би могла да се нарани, ако извадеше камата. Поклати едва забележимо глава. Тя

го разбра и в очите ѝ пламна разочарование. Джонас се обърна и се взря в тъмнината.

— Не бързай, толкова, Куоръл! — изръмжа Престън. — И стой в лъча на фенерчето. Искам да те виждам през цялото време.

— Не се безпокой, не изгарям от желание да се търкулна по стълбите.

— Какви стълби?

— Тези отпред. Коридорът слиза право надолу към подземията на замъка. Завършва на нивото на залата за изтезания. Успокой се, имаме още доста път дотам.

Верити стисна фенерчето и започна да прави трескави предположения за намеренията на Джонас. Беше се досетила, че той е взел камата и явно бе замислил нещо. Предчувстваше го, но се чудеше, какво ли е то, и защо през целия път по тесните стълби не предприемаше нищо и не ѝ даваше никакъв знак. Най-накрая разбра, че той искаше да вкара Престън в стаята. „Е, защо пък не? И без това няма нищо за откриване“ — рече си мислено.

Но затоплянето в обещите ѝ и охлаждането на кристала в джоба ѝ подсказваха друго. Колкото повече приближаваха скритата стая, толкова по-силно беше тяхното послание. Верити не престана да обръща внимание на дулото, опряно в гърлото ѝ, но започна да се безпокои за съвсем други неща. Тайните от видението на миналото бяха не по-малко опасни от куршумите в пистолета на Ярууд. Имаше усещането, че Джонас е решил да извърши нещо рисковано в тайната стая.

Достигнаха края на коридора, където каменната стена скриваше входа към нея.

— Това е.

— Къде? Покажи ми, дявол да го вземе! Не виждам нищо друго, освен една стена.

— Гледай.

Джонас започна да напипва механизма.

Престън онемя от удивление при вида на отместващата се, скърцаща каменна грамада. Дишаше тежко и Верити усети, че е много напрегнат.

— По дяволите! — възкликна той разгорещено.

Зад бавно отварящата се врата постепенно се откри тясната зловеща стая. Джонас влезе пръв, последвана от Верити и Престън. Верити инстинктивно насочи светлината към черното ковчеже.

— Мамка му! — не се сдържа Престън. — Какво има вътре?

— Вече ти казах — празно е.

— Трябва да има нещо, нали е ковчеже за скъпоценности.

— Щом не ми вярваш, можеш да провериш и сам.

Джонас пристъпи към ръждясалото парче от меч, което все още се търкаляше на пода, и го вдигна.

Дъхът на Верити секна при мисълта какво можеше да последва. Той щеше да активира миналото. „Но защо сега?!“

Стаята вече се въртеше около нея и Верити се опита да запази съзнание за това, което ставаше в реалното време, макар вече да бе влязла в психическия коридор.

Видението се появи по-ясно и по-зловещо от всеки друг път. Кристалът в джоба ѝ започна да излъчва смразяващ студ, а обещите ѝ пламнаха.

— Джонас? — повика го тя в тунела на времето, където Престън не можеше да ги чуе.

— Най-вероятно кристалът е ключът. Но още не сме измислили как да го използваме — обясни Джонас на Престън в реалното време и се придвижи към Верити в психическия коридор. — Трябва да си говорим, без той да ни чува. Ако бях използвал камата, за да влезем в миналото, Ярууд щеше да я забележи, а това старо парче метал не му направи никакво впечатление.

— Джонас, виж как пулсира видението. Това не ми харесва!

— Да не мислиш, че на мен ми харесва. Но това е единственият ни шанс. Ярууд няма да ни пусне живи оттук.

Верити бръкна в джоба си и стисна кристала. Прободоха я ледени игли. Внезапно кристалът на писалището започна да излъчва трептящо зелено сияние.

— Джонас, нещо става!

— По дяволите, права си. Нужно ни е още време, а Ярууд ще се зачуди, защо само стоим и сезираме в този празен сандък. Трябва да му отвлечем вниманието.

— Двата кристала започват да се настройват един към друг. Усещам го. Господи, Джонас, става нещо непредвидено, което няма да завърши добре! Всичко ще се разпадне. Това е опасно!

— Задръж още секунда.

Верити стисна зъби, за да се противопостави на ужасния студ. Чувстваше вибрациите на двата кристала, които се настройваха заедно към необичайната комбинация от време и пространство, която съществуваше само в психичния коридор.

В действителното време Джонас пристъпи към ковчезето, като придърпа Верити след себе си. Видението засия.

— Мътните да го вземат! — тихо изруга Джонас при вида на пулсиращата светлина. — Ще отключим това гадно видение. — Гласът му затрепери от възмущение. — Най-после ще го отключим и ще разберем какво става в това проклето място.

В коридора Верити го погледна яростно.

— Джонас! Забрави ли за Ярууд и пистолета? Ще ми се да се съсредоточим върху нашия основен проблем в момента.

— Всичко е в ръцете ни, шефе — увери я Джонас някак безгрижно и се обърна към Ярууд: — Хайде, огледай го подробно. Виждаш ли? Вътре няма нищо, макар че самият ковчег е цяло съкровище. Трябва да измислиш начин да го изнесеш оттук, преди Уоруик да се върне. Може да не му хареса много като види, че семейната мебелировка се изнася от някакъв мним екстрасенс.

— Не съм мошеник, копеле такова! — Престън пристъпи нетърпеливо напред. — Верити, дръж капака отворен и ми подай фенерчето!

В психичния коридор Верити погледна въпросително към Джонас.

— Да му го дам ли?

— Да, но бавно. Той е като хипнотизиран сега. Изобщо не мисли за нас. Умът му е в съкровището и в собственото му бъдеще като истински екстрасенс. Напълно е в наши ръце.

Верити подаде фенерчето на Престън, който го грабна с рязко движение. Тя усети, че дулото на пистолета вече не е опряно в гърлото ѝ. Престън се беше навел над ковчезето и опипваше вътрешността му със светлинния лъч.

Плавно, с грацията на развиваща се змия, Джонас се плъзна към него в реалното време. Верити не можеше да вижда какво точно става, тъй като единствената светлина в стаята шареше в ковчезето, но някак си усети присъствието на второ видение. Това беше познатата картина, в която Дъгби Хейзълхърст умираше с кама в гърба. Сцената изчезна в момента, когато Джонас пусна острието.

В следващия момент тя чу само сподадения вик на Престън, който се прекатури в ковчеза като изпусна фенерчето и оръжието на пода.

Даже при нормални обстоятелства Верити трудно контролираше двете реалности, а сега едва успя да отбележи факта, че всъщност Джонас беше забил камата в Ярууд. Зеленият кристал от видението в коридора започваше да блести още по-ярко.

— Джонас! Човекът от миналото е жив!

В реалното време Джонас застина, тъкмо преди да вдигне фенерчето и пистолета от пода.

— Не може да бъде. Абсурдно е някой да е седял четиристотин години в тунела на съзнанието. Това е някакъв трик, част от капана, който е заложен да пази съкровището.

— Но мъжът се движи. Не го е правил досега... — рече дрезгаво Верити.

И наистина, мъжът зад писалището започна да се изправя. Вдигна някакъв лист от бюрото и им го подаде, сякаш искаше да прочетат нещо много важно. Беше изписан с непознати, старинни знаци, които изглеждаха доста свежи...

Притеглен като от невидима сила, Джонас пристъпи и посегна към листа. Внезапно лицето на видението се изкриви от ярост. Мъжът захвърли хартията, за да хване дръжката на меча си.

— Джонас, какво става!?

— Не знам — измърмори Джонас. — Но изглежда прекалено истинско.

— Върни се — извика Верити след него. — Пусни парчето от меча!

— Не мога — отвърна мрачно той. — Пръстите ми са залепнали за него.

— О, Господи, какво ще правим сега?

— Не знам. Махни се от пътя ми.

— Джонас, ще се случи нещо ужасно, предчувствам го!

— И аз имам същото усещане.

Верити стисна кристала и се запита, какво ли биха могли да означават неговите думи. Изпитваше неприятната увереност, че скоро щеше да научи истината. В този момент от центъра на видението плъзнаха отровназелените, гърчещи се змии от емоции.

— Джонас, ето ги отново. Чудехме се, защо не се появяват, но ето че дойдоха. През цялото време са били някъде вътре.

— Ще се насочат към теб — предупреди я той, приближавайки се към видението. — Задръж ги, Верити. Трябва да ги задържиш, в противен случай ще умрем!

— Мисля, че не мога... — прошепна Верити, следейки гъмжилото, което се опита да обгърне Джонас, а после се насочи неохотно към нея.

Усети болезнен студ, излъчван от зеления кристал в ръката ѝ. Искаше ѝ се да се стопли, но единствената топлина идваше от обещаните ѝ. Поддаде се на импулса си. В реалното време протегна ръка и бързо свали огнените

кристали, които висяха на ушите ѝ. Те се сгушиха в дланта ѝ, излъчвайки горещи вълни, които сякаш се пребориха с леденото сияние в другата ѝ длан.

В този момент забеляза, че мъжът от миналото вади меч от ножницата и го вдига войнствено, без да сваля очи от Джонас.

— Сигурен ли си, че не те вижда? — отчаяно извика, усещайки кълбата от пипала, които се оплитаха около краката ѝ.

— Мисля, че образът е създаден да изглежда като истински — отвърна Джонас.

Той стоеше точно пред мъжа и продължаваше да държи ръждясалото парче от меч.

— Открил е начин, да заключи тази сцена във времето. Направил го е нарочно. Това не е случайна картина от миналото.

— Толкова е реална — възкликна Верити. — По-реална от всичко, което сме виждали досега.

— Оптическа илюзия. Така трябва да изглежда.

— Ти и преди си го твърдял, но този път не можеш да ме убедиш.

Студеният кристал внезапно запулсира в ръката ѝ като човешко сърце. Зеленото сияние от видението започна да се разширява, което създаде впечатление, че образът расте. Мъжът вдигна меч още по-високо. Очите му заблестяха от свиреп гняв. Плащът му се смъкна и разкри мощните му рамене.

Стаята се озари от зелената светлина. Верити изпищя, но беше твърде късно.

— Джонас, това е истинско! Ние сме вътре във видението!

Тя разбра, че е част от него, можеше да усети яростта на мъжа. Той беше действителен. Изведнъж като че ли я видя и замахна с меч да отсече главата ѝ. Щеше да я убие.

— Д-Джонас!

Отговор не дойде. Верити се опита да хвърли зеления кристал и откри, че не може да се освободи от него. Помъчи се да се раздвижи, но краката ѝ бяха като заковани за пода. С ужас вдигна очи към меч, който започна да се спуска в смъртоносен полет. Щеше да умре! Беше уловена в картина от миналото и сега щеше да бъде убита от човек, който беше чакал четиристотин години, за да изпълни пъкления си план. Дори не можеше да затвори очите си.

— Само да я докоснеш и ще умреш! Тя е моя! — изкрещя внезапно Джонас срещу нападателя и се намери до Верити.

Вместо ръждясалото парче желязо в ръцете си държеше истински меч. Едната му ръка беше обвита в зелени змии.

— Остави я, копеле такова! — изрева той. — Аз съм този, който ти трябва, който отключи проклетото видение.

Джонас застана между мъжа и Верити.

Мъжът запази злокобно мълчание и насочи меча си към него. Джонас приклепна и се изтърколи на една страна. Острието мина на няколко сантиметра от главата му. Той се изправи отново и се нахвърли срещу фигурата от миналото.

Възрастният мъж се отдръпна назад с изражение на явно недоумение, след което веднага се втурна в още една злобна атака. Този път Джонас се хвърли устремно напред и се гмурна под дъгата, която описа мечът, като в същото време неговият собствен меч се заби в гърдите на мъжа. Той се строполи на пода с лице застинало в тиха агония.

Мечът на Джонас се прекърши и в ръката му остана само неговата дръжка.

Верити искаше да изкрещи, но не намери сили. Мъжът още потръпваше. Зелените змии, които до този момент гъмжаха около Джонас, се насочиха към гърлото му. Тя усети хищния им глад и предугади, какво ще последва. Емоционалната енергия, която бе стояла затворена във видението четиристотин години, щеше да се бори за своята свобода. Джонас беше проводникът, чрез когото тази древна сила щеше да влезе в настоящето. Тя щеше да го обземе, да го докара до лудост и да го превърне в убиец. Това би могло да стане всеки път, когато влизаха в тунела на времето.

И само Верити беше способна да контролира тази мощ, но досега не бе овладявала толкова силни потоци от енергия! Опита се да стисне обещите си и да се концентрира върху тях. Успя — другата ѝ ръка се отвори и зеленият кристал падна на пода. С огромно облекчение Верити се съсредоточи върху огнените камъни и усети живителната топлина, която се разля по вените ѝ на пулсиращи, мощни тласъци.

Пристъпи към мястото, където Джонас, коленичил, се бореше със зелените пипала, опитващи се да го задушат. Лицето му гореше от гняв и болка, а очите му блестяха като късове самородно злато.

— Излез оттук! — извика ѝ. — Незабавно! Заклучи вратата към тази стая и повече никога не се опитвай да я отваряш.

— Не мога да те оставя тук.

— Можеш, Верити! Направи го заради мен, заради бебето, заради себе си! Направи го веднага, по дяволите!

— Джонас, обичам те, не мога да те оставя тук!

— Ако ме обичаш толкова, колкото аз теб, ще го направиш. Побързай, Верити! За Бога, побързай! Запечатая стаята и не казвай на никого за нея. Върви! Моля те, върви! Няма да издържа много дълго. В момента, когато тези змии ме победят, аз ще се опитам да убия някого в тази стая. Разбираш ли?!

— Не — прошепна Верити, — не разбирам...

— Не ти ли е ясно? Оттук насетне аз ще пазя съкровището. Ще убивам всеки, който се осмели да пристъпи в тази стая, а това значи, че ще трябва да убия и теб!

— Ти никога няма да ме нараниш — отвърна тя и коленичи пред него.

— Верити!

— Дай ми ръката си, Джонас. — Верити разтвори дланта си, в която обещите ѝ пулсираха нежно. — Направи го, сега!

Джонас я погледна с мрачните си златисти очи. С огромно усилие на волята вдигна свободната си ръка и докосна горещите ѝ пръсти.

— Така-а — въздъхна тя, след като усети, че настройването започна. — Точно така. Само се дръж за мен. Огънят е по-силен от всичко, което този подлец е оставил, за да запази съкровището. Огънят е силен и неостаряващ. Змиите са изчадия на миналото. Те трябва да си останат тук.

Обещите сякаш се подува от горещина. Пръстите на Джонас се вкопчиха в нейните.

В ръцете им избухна огън. Зелените пипала започнаха да се развиват. Верити им заповяда да се върнат към заплетеното кълбо, което гъмжеше около нейния глезен, и те се подчиниха.

Когато и последното се плъзна към другите, в реалното време нещо издрънча върху пода на каменната килия. Верити погледна надолу и видя, че това беше парчето от меч на Джонас.

Психическият коридор избледня и зловещото видение изчезна. Пламъкът в дланта ѝ замря и пръстите на Джонас се разплетоха от нейните...

В малката стая падна мрак, който се разсейваше единствено от светлината на фенерчето, озаряващо празния ковчег.

От гърдите на Верити се изтръгна въздишка на облекчение.

— Джонас, всичко свърши! Свободни сме!

Вместо отговор се чу тежко тупване. Тя се затича към сандъка, отмести тялото на Престън и грабна фенерчето.

Когато го насочи към мястото, откъдето бе чула звука, видя Джонас да лежи в безсъзнание на каменния под.

Глава 18

Нещо липсваше. Беше изчезнало. Беше изгоряло в светкавица от зелена отрова.

Джонас се опита да заглуши гласовете, които го зовяха. Искаше да се концентрира върху това, което не беше наред, но гласовете продължаваха да го викат.

Единият глас беше мъжки и го успокояваше дрезгаво. Другият беше на жена и продължаваше да го вика настоятелно. Той му беше познат и му се щеше да увери този женски глас, че ще отиде след минутка, защото в момента е зает.

Остана в мрака още малко, опитвайки се да разбере, коя част от него липсва. Но не можа. Усещаше обаче, че нещо, което досега е било част от него, нещо много важно, си е отишло.

— Джонас? Чуваш ли ме? Кажеш нещо, по дяволите! Говори! Джонас, отговори ми веднага. Чуваш ли ме? Не можеш да направиш това с мен. Няма да ти позволя. Отвори си очите и ми отговори. Отговори ми, копеле такова!...

Потънал в бездънна тъмнина, Джонас се усмихна на себе си. Както обикновено, Верити го ругаеше безмилостно. Неговата червенокоса властница седеше на трона и управляваше света.

Отблъсна чувството за нередност и направи усилие да отвори очите си. Искаше да види лицето на Верити. Тя сякаш беше много ядосана.

— Предупредих те за бръчките... — рече ѝ, като успя да повдигне клепачите си.

Стори му се, че гласът му излезе дрезгав като на пияница. После забеляза изражението върху лицето на Верити и го напуши на смях от емоционалната смесица, която беше изписана на него.

— Изглеждаш така, сякаш не знаеш, дали да ме целунеш, или да ме удушиш. Какво съм направил този път?

— О, Джонас, толкова се изплаших! — Очите ѝ пламнаха от възторжено облекчение.

— Хей, скъпа, аз съм тук. Успокой се.

Тя се хвърли отгоре му и го притисна с цялото си тяло.

— Толкова се притесних. Всички се притесниха. Беше в безсъзнание. Какво ти стана?

— Доколкото разбрах, нищо.

Джонас усети, че бузите му са влажни от нейните сълзи. Почувства приятната топлина, която се разля от гърдите ѝ и чак сега осъзна, че лежи. Прегърна я и прокара пръсти през огнените ѝ къдрици. Сети се за един друг пламък и ръцете му се свиха конвулсивно.

— Верити... — изтръгна се от гърлото му.

Тя вдигна глава и му отвърна с омайна усмивка. После избърса сълзите си.

— Добре ли си?

— Да. А ти?

— Като изключим факта, че току-що ти ми причини най-големите притеснения, които някога съм изпитвала, мога да кажа, че всичко е наред. — Верити седна на ръба на леглото. — Джонас, кажи ми честно, как можа да ме оставиш в такъв момент?! Имаш ли представа как те довлякох по този коридор? Принудих се да те изтъркалям върху един чаршаф и да те тегля по целия път. Естествено, чаршафът отиде на кино.

— Естествено...

Джонас не можеше да ѝ каже нищо повече. Само я гледаше замаян от удоволствие.

— След това, когато се уверих, че си жив, трябваше да се върна в онази ужасна стая и да изтегля Престън в друг чаршаф. Той също беше в безсъзнание и тежеше цял тон. Откъснаха ми се ръцете.

— Ярууд е жив?

— Полу, но Оливър смята, че ще оживее. Ярууд и Меги са в болница. Дъг ги откара там преди няколко часа. Ще се върне скоро и вероятно ще доведе полиция. Всичко се обърка.

Джонас отвори уста да зададе някакъв въпрос, но беше изпреварен от познат глас.

— Добре дошъл обратно при нас, Куоръл — приветства го Оливър Крамп. — Дъг предложи да те настаним в болница заедно с другите, но аз и Верити се възпротивихме.

— Не вярвахме, че някакъв доктор ще има по-голямо понятие от нас, как да те оправи — добави Верити. — Даже не бихме могли да му обясним

какво ти е. Така че те задържахме, а Дъг откара останалите. Оливър се опита да ти помогне с кристала.

Тя показа към блестящ лимоненожълт кристал.

— От това, което Верити ми каза, прецених, че проблемите ви са възникнали от тези камъни — отбеляза Оливър. — Вероятно процесът на настройката е причинил някои странични ефекти. Тя не можа да ми обясни точно какво е станало в онази стая, но реших, че по пътя на логиката кристалът би трябвало да възстанови това, което е развалил. Но не мога да си представя как ще го разясня на един лекар от бърза помощ.

— Онези гадове щяха да ви затворят в отделни килии, а мен щяха да ме надупчат с всякакви игли.

Джонас изохка и разтърка слепоочията си. Имаше главоболие, но това беше дребна болка в сравнение с това, което беше станало.

— Благодаря, че сте взели великодушното решение, да ме оставите тук. Мразя отделенията за спешна помощ. Те са пълни с бацили. Всеки път, когато влизаш там, се подлагаш на риск.

Верити склочи вежди.

— Сигурен ли си, че нищо ти няма?

Той ѝ отвърна с усмивка, която показваше, че страда, но понася страданието. А Верити обикновено си падаше по този вид усмивки, с които той просеше състрадание.

— Малко ме боли главата, но това е всичко.

— О, горкият ми Джонас!

Тя се наведе и започна да масажира слепоочията му.

Джонас усети приятната ѝ миризма на пот, която беше примесена с чудното женско излъчване, типично само за нея, и пое дълбоко от това животворно ухание.

— Как е Меги?

— Беше започнала да се свестява, когато я товарехме в яхтата — отвърна Крамп. — Между другото, Елиза също ще се оправи. Миналата вечер е дошла на себе и си спомнила, кой я е блъснал.

— Джонас, няма да повярваш, но това е била Меги — оповести Верити.

— Меги е блъснала Елиза от скалата? — стресна се Джонас, но малко по малко започна да разбира. — Сигурно заради плановете на Уоруикови да продадат замъка.

Тя кимна.

— Била е много потисната, а освен това е смятала, че има пълното право да остане тук. Проследила Елиза до скалите, за да се опита да я откаже от сделката, но очевидно Елиза не била настроена за такива разговори. Започнали спор, Меги изпуснала нервите си и ударила Елиза, но за зла участ, тя изгубила равновесие и паднала от скалата. Меги се уплашила и побягнала към замъка.

— Меги, знаела ли е някога значението на кристала, който носи на верижката? — попита Джонас.

— Знаела е, че е бил много важен за Хейзълхърст, така че от сантиментална гледна точка е значел много за нея. Но изобщо не е предполагала, че той е ключът към съкровището. Всъщност, тя даже не вярваше, че съществува съкровище — отвърна му Оливър. — Помагала е на Хейзълхърст, защото го е обичала и е считала търсенето на имането за едно от неговите хобита, това е.

— Явно старият Дъгби е преценил, че кристалът ще бъде на сигурно място, като го подари на Меги. Никой не би се полакомил за износеното синджирче на някаква стара икономка — замисли се Верити.

Джонас кимна, след което започна да примигва, опитвайки се да прогони главоболието си.

— Спенсър се оказа студентът, който е нахълтал в живота на Хейзълхърст преди няколко години. А когато Дъгби разбрал, че този натрапник е само един иманяр и няма нищо общо с истинските историци, го изритал най-безцеремонно. Но Слейд бил твърдо убеден, че трябва да намери съкровището, и се промъквал още няколко пъти в замъка. Една нощ видял, че Хейзълхърст влиза в тунела, и го проследил до тайната стая. След кратка схватка, той подгонил стареца по коридора към изхода в спалнята. Там го убил с камата, която намерил в килията, после взел всичко, което било останало от съкровището, и избягал. Предполагам, че после се е сетил за дневника и е скрил последните му страници, в които се е споменавало за тайния проход.

— Но той е оставил тялото в този проход — вметна Оливър. — Преди време говорих с него. През целия си живот е бил душевно болен, но след убийството направо е полудял. През следващите две години се е отдал на алкохола и наркотиците, опитвайки се да се отърве от страха, че ще бъде разкрит. Накратко, превърнал се е в параноик, който е бил обсебен изцяло от мисълта, че престъплението му ще излезе наяве.

— Слейд е следял всичко, което е ставало около замъка — намеси се Верити. — Дори се е записал в семинарите на Престън Ярууд, за да наблюдава Елиза. Когато разбрал, че Уоруикови търсят някого, който да огледа имението, решил, че трябва да дойде в замъка и да се увери, че няма да бъде

намерен трупът на Дъгби. Точно той е дебнел в бунгалото онази нощ в Сикуюнс Спрингс. Опитвал се е да събере повече информация за теб, Джонас.

— За две години Слейд се превръща в развалина — продължи Оливър. — Бил е изплашен до смърт, че ти ще откриеш неговата самоличност. Дори се е осмелил да ви последва в странноприемницата на другия остров, за да разбере, какво сте намислили. Наблюдавал стаята ви и Верити налетяла на него точно в този момент.

— Копеле такова! — изруга Джонас. — Какво е възнамерявал да й направи?

— Не считам, че е имал определен план — бавно изрече Оливър. — Просто се е възползвал от възможността да я сплаши. Надявал се е, че ако я стресне достатъчно, ще решите да изоставите лова на съкровища и ще се оттеглите.

— Същото е имала предвид и Меги, когато е затворила вратата на коридора след нас първата вечер — добави Верити. — Искала е да ни уплаши, но смятала да отвори тунела на следващия ден. Ето защо беше толкова учудена, когато ни видя сутринта бодри в кухнята. Още не беше отворила вратата.

Джонас не можеше да повярва на ушите си.

— Меги е затворила вратата след нас? Значи е знаела за тайния проход?!

— О, разбира се, но никога не е влизала там, защото се е страхувала.

— И така и не открила костите на Дъгби — завърши Джонас.

— От друга страна, Слейд е знаел само входа откъм залата за изтезания — продължи Верити. — През онази нощ, когато убил Дъгби, изобщо не разбрал, че Хейзълхърст се опитвал да избяга през втория изход. Ето защо, като залостил вратата, която водела към стаята замъчения, останал убеден, че ние с Меги сме погребани завинаги.

— Каква бъркотия! — възкликна Джонас.

— Бъркотия, която изглежда вече оправихте — отбеляза Оливър. — А сега ме извинете, ще отида да донеса нещо за главата ти.

Джонас се отпусна на възглавницата и се остави на успокояващите пръсти на Верити, но много скоро разбра, че няма да се отърве от въпросите, които продължаваха да го измъчват.

— Какво стана със Спенсър?

Изведнъж дъхът му секна и сграбчи китката й.

— Аз почти те убих!

— Този въпрос е спорен — отвърна тя с дяволита усмивка. — Някой непредубеден наблюдател би казал, че по-скоро аз едва не те убих, защото те убедих да се захванеш с тази работа.

Джонас не обърна внимание на забележката ѝ.

— Ако с теб се беше случило нещо, нямаше да искам да се събудя. Господи, Верити, настръхвам, като си помисля на каква опасност те изложих! Не биваше да оставаш, след като ти казах да напуснеш стаята. Не трябваше да поемаш този риск!

Верити притисна лицето му между нежните си длани.

— Ти си много глупав. За нищо на света нямаше да те изоставя. Нито пък ти мен. Не си ли го разбрал досега?

Джонас притвори очи и се замисли. Тя беше права — никой от тях двамата не можеше да напусне другия. Нямаше смисъл да я обвинява, че е рискувала.

— Обещите ти направиха нещо, нали?

— Да. Само не ме питай какво, защото наистина не разбрах.

— Появи се някакъв огън и той ни изведе от студа. — Джонас се опита безрезултатно да си спомни, как точно пламъкът бе върнал разума му. — Знаеш ли, още малко и той щеше да ни убие.

— Кой? Ужасният мъж от видението ли? — Потрепери Верити.

— Казва се Джовани Марино. Научих това, когато сграбчих змиите.

— Джонас, какво изобщо стана тогава? Той оживя, нали?

Джонас разтърси глава, но установи, че така болката се усилва.

— Не. Ние се борихме с образ от коридора, а не с истински човек. Но този образ е бил създаден от някакъв гений, който е притежавал същата дарба, каквато имам и аз. Господи, Верити, беше толкова призрачно. Това копеле Марино е знаел е много повече за тунела на времето от мен.

— Може би защото е бил доста по-стар от теб. Просто е имал повече време, за да изучи енергията си. На неговата възраст и ти ще си разбрал всичко за своя талант.

Джонас ѝ отвърна с лека усмивка. Винаги можеше да разчита, че Верити ще каже нещо успокоително в подобни моменти.

— Не съм сигурен. Марино е притежавал ключа към загадката на образите в тунела. Той е знаел как да ги замрази, а това е чиста наука.

— Нали на писалището имаше купчина книги по математика и астрология. Може би е открил физичните закони, които управляват коридора на миналото.

— Мисля, че съм сбъркал, като съм записал история на Ренесанса като първа специалност — призна Джонас с нотка на огорчение. — Трябваше да се занимава с точните науки. Хората постоянно ме предупреждаваха колко е рисковано да се занимаваш с хуманитарни дисциплини.

— Добре, значи този Марино е усещал логиката на нещата. А останалата част?

— Обяснението е много просто. Повечето от загадките ми станаха ясни, когато видението най-накрая започна да се повтаря. Той е открил начин как да замрази картина, изобразяваща надвиснала опасност. Избрал е някакъв образ и нарочно го е заковал в миналото.

Верити онемя от удивление.

— Като се замисля, това е доста внушително за един човешки мозък.

— Внушително е много точно. Очевидно при записването на този кадър Марино е успял да го обвие с усещането за заплахата или предупреждение. Искал е да прогони евентуални друговремски търсачи на съкровището, които се осмеляват да влязат в стаята.

— Когато видяхме образа за първи път, ти ми каза, че имаш усещането, че ще се случи нещо страшно.

— И точно така стана. Но понеже съм един безстрашен мъжкар, аз не му обърнах достатъчно внимание.

Джонас се намръщи от отвращение към себе си. Осъзна, че още от първата си среща с видението беше станал негова жертва.

— Джонас, вината не беше твоя. Престани да се самообвиняваш!

Верити разтърси главата му.

Той изохка от болката, която прониза слепоочията му.

— О, Господи! — разкая се Верити. — Заболя ли те?

Джонас се насили да се усмихне.

— Заслужавам си го.

— Съжалявам. — Тя продължи нежния си масаж. — Значи Марино е оставил образа като предупреждение за други екстрасенси, които случайно притежават неговия талант. Ами останалите подробности?

— Освен това, той си е осигурил достъп до съкровището и в по-късно време. Чрез зеления кристал, който е бил програмиран да отключва образа.

— А защо изобщо е оставил видението и ключа?

— Знаел е, че ще му се наложи да напусне града за известно време. Бил обидил някакъв важен член на местната аристокрация и единствената сигурна предпазна мярка била да се оттегли за малко. Имал намерение да се върне по-късно да вземе съкровището.

— Искаш да кажеш, че вместо в мазето, той е заключил скъпоценностите си в коридора на времето?

— Останали са там и до днес. Видяхме ги, когато образът започна да се превърта.

— Какво значи това? Видяхме купчините злато и диаманти, но в момента ковчежето е празно.

— Това не е съкровището на Марино. Златото не го е интересувало толкова, колкото тайната на коридора. А нея той съхранил записана на листовите хартия, които мъжът от видението ни показва.

— Значи истинското съкровище е скрито в драсканиците върху онези страници?

— Точно така. Вероятно се е страхувал да ги държи в себе си, защото е можело да бъде спрял или ограбен на излизане от града.

— И ги е оставил под формата на холографско изображение. — Очите на Верити се разшириха от удивление. — Каква гениална идея! Можел е да ги потърси по всяко време и навсякъде с помощта на кристала.

— Не съвсем — намръщи се Джонас при спомена за това, което бе научил от допира с опасните змии. — Кристалът наистина активира видението и пуска „филма“, така да се каже. Но за да осигури действителен достъп до него, той трябва да притежава обикновен ключ. Какъвто аз използвам, за да задействам миналото.

— Предмет свързан с някакво насилие — бавно осъзна Верити. — Разбира се. Трябвало е да остави нещо, което е свързано със сцена на насилие. Дръжката от меча?

— Не — отвърна Джонас тихо. — Камата. Марино е имал намерение да убие някого с това оръжие, за да пусне видението.

— Смятал е да прободне някого?! — Верити не можеше да се свести от шока. — Нарочно създава образ и после решава да извърши престъпление, за да замрази този образ във времето?

— Това е бил единственият начин да го направи.

— Но кого е мислел да убие?

Джонас сви устни.

— Единственият човек, който е знаел за плановете му. Така е щял да премахне и последния свидетел.

— А кой е бил той?

Джонас отговори, след като дълго я съзерцава.

— Помисли сама. Кой би могъл да бъде другият човек, който познава и най-интимните му мисли и знае много важни неща за коридора на времето?

Учудването на Верити беше върховно.

— Неговата „котва“! — прошепна тя. — Този, който контролира змиите, когато той влиза в тунела. О, Господи!

Джонас кимна мрачно.

— Точно така. Но Марино сбъркал в сметките и никога не успял да използва камата срещу нея.

— Неговият спасителен пояс е бил жена?!

— А-ха. Хубавата съпруга на един аристократ. Казвала се е Изабела. Той я прелъстил, когато разбрал, че тя може да му помогне по този начин.

— Изабела... — повтори Верити.

— Марино е чакал нея в онази нощ. Имал е намерение да запечата образа чрез нейната смърт. Както обикновено, той й изпратил послание и очаквал нейното появяване. Но съпругът й подозирал, че тя има любовна връзка — горкият човечец не е и подозирал, колко по-интимна е била тази връзка — и я проследил. Така че влязъл в стаята точно след нея. Като осъзнал какво става, мъжът зад писалището вдигнал меча вместо камата. И понеже бил истински аристократ, Марино боравел много добре с него.

— Но съпругът го убил?

Джонас кимна.

— С голямо удоволствие. Матео също бил добър с меча, а в случая и много по-бърз й по-млад от съперника си. В края на краищата, видението било заключено чрез смъртта на Марино. А дръжката на меча станала средството, с което се задейства този образ.

— Джонас, почти не беше за вярване, че е само илюзия.

— Казах ти, Джовани Марино е бил гений и е знаел много добре какво прави. Свършил е толкова прецизна работа със своето творение, че когато то започна да се превърта, ние останахме с впечатлението, че сме част от него. Ти се превърна в Изабела, а аз в нейния ревнив съпруг.

— Матео.

— Мисля, че имаше нещо повече, Джонас — настоя Верити.

Той се усмихна разбиращо.

— Илюзията беше пълна точно за нас, защото ние бяхме настроени да се живеем в техните роли. Ти вече беше играла ролята на „котвата“, която се люби с мъжа, когото спасява, а аз бях горял доста често в пламъците на ревността. Всъщност, не мога да си представя човек, когото искам повече да убия, от този, който притежава силата да те издърпа в коридора със себе си.

Джонас инстинктивно сви юмруци. Верити побърза да разтвори побелелите му от напрежение пръсти.

— Отпусни се, Джонас. Всичко свърши...

Той си пое дълбоко дъх.

— Казах ти всичко, което стана с мен, а сега ти ми разкажи за кристалите.

— Все още не мога да си обясня нещата напълно — призна си Верити. — Усетих само, че зеленият кристал се опитва да се настрои по кристала във видението.

— Обзалагам се, че поредната тайна на мъжа от миналото е свързана с начина да се настройва този кристал, така че да бъде използван като ключ към образа. По дяволите, какво не бих дал да науча тази тайна!

Сега, когато вече знаеше какво беше станало, Джонас реши, че има и по-безопасен начина да активира видението. Трябваше да прочете ръкописа.

— Когато ти хвана змиите, аз се съсредоточих върху червените кристали и се опитах да забравя зеления. Имах чувството, че те излъчват някаква добронамерена енергия. — Верити поклати колебливо глава. — Усетих, че мога да ги използвам, да ги настройвам. А това усещане липсваше при зеления кристал, той беше опасен.

— Значи ти си открила начин да използваш червените кристали, за да ме измъкнеш от змиите? — Джонас потър си очите си. — Този път проклетите гадости почти щяха да ме задушат. Бяха по-силни от всичко, с което съм се спречквал в коридора. Сграбчих ги, защото за секунди си помислих, че това, което става, е истина. Повярвах, че някой иска да те убие. Нахвърлих се върху чувствата и способностите на Матео и изведнъж се превърнах в самия Матео.

— И все пак ми се струва, че ти ни спаси по някакъв начин. Тази битка беше действителна, Джонас. Убедена съм, че бяхме влезли в това видение, но когато то свърши, ти не можа да се освободиш от злите пипала.

— Вероятно те черпеха сила от самия образ, а той наистина беше могъщ. Щях да се превърна в бродещ призрак на Матео. Но не на целия човек, а само на тази част от него, която беше оставена в коридора, и която се превърна в яростна машина за отмъщение и смърт. Уплаших се, че ще се нахвърля на теб, както Матео вероятно се е нахвърлил на Изабела. Джовани Марино щеше да постигне пълно отмъщение.

— Нима Матео е убил жена си, след като се е справил с Марино?

— Не знам какво точно е станало по-нататък — отвърна Джонас успокоително. — За нас „филмът“ свършва със смъртта на стария пазач на съкровището. От остатъчните емоции на Матео разбрах само, че той е бил еднакво вбесен и от жена си, и от нейния любовник.

Верити се отпусна на стола.

— Не мисля, че той е убил съпругата си — заяви тя след няколко секунди. — Струва ми се, че след убийството на Марино той идва на себе си и разбира, че Изабел е само невинна жертва. Обзалагам се, че те са заключили заедно вратата, върнали са се вкъщи и са живели щастливо до края на живота си.

Джонас ѝ отвърна със снизходителен поглед:

— Звучи като завършек на детска приказка.

— А приказките не разказват истински истории, нали, Куоръл? — обади се Оливър Крамп откъм вратата. — Не си ли съгласен, че хората от времето на Ренесанса са имали някакво отворително понятие за отмъщение?

Джонас отметна глава, за да разкара болката.

— Не чух кога си влязъл — ядосано му отвърна. — От колко време стоиш тук?

— Достатъчно дълго — усмихна се Оливър. — Но не се безпокой, няма да разкажа това на никого. И без друго, не мога да проумея голяма част от случилото се. — Той се приближи към леглото и протегна дланта си, в която държеше две бели таблетки. — Ето, вземи ги и ми се обади сутринта.

Джонас им хвърли подозрителен поглед.

— Какво е това? Да не е някаква билкова магия?

— Може и така да ги наречеш. Това е аспириин — сви рамене Оливър и му подаде чаша вода.

Джонас се надигна бавно и глътна таблетките.

— Бих искал да си държиш устата затворена.

— Няма проблеми — обеща спокойно Оливър. — А и да се изпусна някъде, кой ще ми повярва, освен някой друг екстрасенс. Не вярвам наоколо

да е пълно с такива. Ти си единственият, когото съм виждал някога. Значи все пак Елиза и Ярууд се оказаха прави. Ти наистина притежаваш психометричен талант.

— Нещо такова — отвърна Джонас неохотно.

— Тази дарба е доста необикновена — намеси се Верити с ентузиазъм. — Може да пътува в миналото само с едно докосване на предмет, свързан с образи от това минало. За нещастие, изборът му е малко ограничен — може да попада единствено на сцени, отразяващи някакво насилие.

Джонас изпъшка раздразнен.

— Верити, мисля, че това е достатъчно.

— Въпреки всичко — продължи тя, — този талантът му дава възможност да определя автентичността на всякакви исторически находки, дори и те да не са свързани с насилие. Е, наистина не може да види образа на един стол или маса така ясно, както образите на оръжията, но може да определи възрастта им и да познае дали са оригинали.

— Верити, съмнявам се, че Крамп изгаря от желание да чуе всичко това!

— Непрекъснато се мъча да убедя Джонас, че трябва да използва таланта си в консултантския бизнес. Точно това беше причината, да се нагърбим с работата около този замък. Оливър, нали това е блестяща идея?

— Не и ако двамата умрете заради нея — отвърна Оливър направо.

Джонас го погледна с благодарност.

— Това беше наистина мъдро. Абсолютно съм съгласен с теб.

Верити се нахвърли върху него.

— Така, а сега — едно малко доизясняване. Това, което се случи тук, беше в резултат на лош късмет, нещо като професионална злополука. Вероятността то да се повтори е едно на билион.

— Нещо ми подсказва, че математиката не е любимият ти предмет.

— Добре, следващия път ще трябва да сме по-внимателни — отвърна бързо Верити. — Всъщност, тази задача беше изпълнена доста задоволително. Дъг ще получи писмена оценка на замъка, а Елиза — отговори на някои от въпросите около съкровището. Можем да покажем на всички тайния проход и стаята с ковчезето. Мисля, че това ще удовлетвори всички заинтересувани страни. — Изведнъж очите ѝ помръкнаха от разочарование. — Макар че нямах нищо против, да намерим нещо повече от празен сандък. Например, една находка от купчина флорентински монети щеше да бъде професионално постижение, което можеше да ни донесе и голяма популярност.

— Мисля, че и без тази реклама ще преживеем някак — провлачено се намеси Джонас, сядайки на ръба на леглото.

— Всъщност, струва ми се, че ще живееш доста по-дълго без нея — каза Оливър с многозначителна усмивка.

— Сега, когато ще ставам баща, трябва да се замислям по-сериозно, преди да поемам безразсъдни рискове.

Верити погледна гневно.

— Защо имам усещането, че поредната кариера на Джонас отива на кино?

— Примири се, скъпа. Очевидно съм роден да мия чинии до края на живота си. Освен това, след известно време ще ми се наложи да се запозная с една нова длъжност и ще стана страхотен татко.

Устните на Верити се извиха в ъглите, а погледът ѝ омекна.

— Така ли мислиш?

— Струва ми се, че притежавам дарба да отглеждам бебета и да бъда съпруг. Имам силно предчувствие.

— Май че трябва да инвестирам пари в една булчинска рокля — замисли се Верити, — и то веднага.

— По-скоро трябва да побързаме с церемонията пред олтара — намекна Джонас, оглеждайки все още стройната ѝ фигура, — защото не след дълго вече няма да се побираш в булчинската рокля.

Вместо отговор тя метна една възглавница към него.

Верити лежеше на леглото с балдахин в спалнята и се вслушваше в неспокойното дишане на Джонас. Откакто се бяха качили преди два часа, той не беше мигнал. Бяха се любили с обичайната нежна настойтелност, сякаш искаха да се уверят, че всичко се е върнало към нормалния си ритъм. Но и след като бе утолил страстта си, Джонас не се беше успокоил.

Тя затвори очи и се унесе в дрямка, но се стресна от резките му движения. Реши, че е крайно време да сложи край на тази криеница. Явно нещото тревожеше и Джонас трябваше да го сподели с нея. Отметна завивките и се изправи на възглавницата.

— Джонас, престани да се преструваш, че спиш — поде внимателно. — Кажи ми какво не е наред?

Той се обърна по гръб. Очите му бяха пламнали.

— Искам да погледна още веднъж ръкописа от проклетото видение — отвърна нервно.

Верити си пое дъх.

— Така си и мислех.

След дълго мълчание Джонас отново проговори.

— Но не знам дали ще успеем да го направим, без да се забъркаме в същата каша...

— Този път няма да сме изненадани. Червените кристали ще бъдат в мен, а аз вече мога да ги използвам, в случай че загазим. Ако ти не докосваш змиите, всичко ще бъде наред.

— Не искам ти да поемаш този риск.

— Не можеш да прочетеш написаното без моя помощ — подчерта спокойно тя. — Пипалата на емоциите ще те нападнат със сигурност. — Успокоена от взетото решение, Верити тръсна глава. — Няма смисъл да отлагаме. Но този път трябва да си напомняме, че гледаме нещо като филм, а не участваме в него. Вече знам какво да направя. Още щом усетя, че видението се появява, ще пусна зеления кристал и ще оправя всичко с червените обеци.

— Това ще отнеме доста време — отбеляза Джонас и също се изправи. — Ръкописът беше на латински, а почеркът беше от XVI век. Ще трябва да го огледам подробно. Проблемът с това видение е, че то излъчва прекалено мощна енергия и може да ни разстрои до такава степен, че отново да си внушим, че сме част от него. — Той прекара ръка през косата си. — По дяволите, наистина не знам как да постъпим. Не бих те пуснал в онзи ад още веднъж. А и на мен не ми се влиза пак.

Верити срещна златистия му поглед.

— Обаче ако не прочетеш този текст, няма да заспиш дълго време и ще полудееш. Мисля, че нямаме избор.

Джонас вдигна рамене.

— Не съм сигурен, че искам да те подлагам на същия риск отново.

Верити стана от леглото, заобиколи го и застана откъм неговата страна.

— Джонас, налага се да го направим. Става въпрос за твоята психометрична дарба. Колкото повече се научиш да я контролираш, толкова по-безопасно ще бъде използването ѝ. Кой знае на какво ще попаднеш следващия път, когато влезеш в коридора? Ние можем да се справим. Знаем, че ти ще се справиш. — Тя взе обеците. — Зеленият кристал е още в тайната стая. Забравихме го в суматоката.

Нахлузи обувките си и се запъти към гоблена.

— Верити, върни се! — рязко извика Джонас. — Казах ти да се върнеш!

Но Верити остана глуха за заповедите му и посегна към скрития механизъм. Вратата се отвори с познатото замислено стенание. Верити взе фенерчето и хвърли предизвикателен поглед през рамо.

— Нали няма да ме оставиш сама в този ужасен тунел?

— Господи, ти си една ужасно упорита жена! — възропта Джонас, но започна да обува дънките си.

Верити знаеше, че той няма да се противопоставя дълго, защото и двамата разбираха, че това не може да се отлага. Джонас не беше в състояние да подмине каквато и да било тайна около психическия му талант. „Колкото повече научава за него, толкова по-добре и за двама ни“ — помисли си тя, отправяйки се по мрачния коридор.

Джонас я последва и докосна рамото ѝ.

— Обичам те, нали знаеш?

— Окей. — Верити му подаде фенерчето. — И аз те обичам.

— Сигурен бях! Иначе нямаше да предприемеш тази последна стъпка. Сега поне костите на Дъгби не са тук. Поддръж този бележник и молива.

Вратата на тъмната килия беше отворена. Верити беше забравила да я затвори, след като беше изнесла Джонас и Ярууд.

— Ето го зеления кристал — констатира тя, когато лъчът на фенерчето зашари по каменния под. — А това е парчето от меча. Готов ли си?

— Като никога досега. Не се отдалечавай от мен, докато сме в коридора. Последния път се приближихме на опасно близко разстояние от образа. Това беше една от причините, които ни въвлякоха във видението.

— Но нали ти трябва да си близо до листите, за да ги разчетеш, и вероятно ще се наложи да повторим кадъра няколко пъти. Предлагам ти да четеш на глас, а аз да записвам.

— Обаче, когато дам заповед да напуснеш, не искам ни какви спорове!

— Няма да има — увери го Верити и взе зеления кристал. — Странно, не усещам познатите вибрации. А и обещите не се затоплят, както преди.

— Ще видим какво ще стане. Дръж се, потегляме.

Джонас се наведе и вдигна счупената дръжка на меча. Нищо не се случи.

Верити беше стиснала очи, готова за пренасянето в психичния коридор, но след няколко секунди осъзна, че стените на килията си стоят на същото място.

— Джонас?

Той не ѝ отговори. Чертите му бяха изопнати в напрегнато очакване, а златистите му очи пламтяха в мрака.

— Джонас, какво ти е? — прошепна Верити.

— Няма го.

Гласът му беше дрезгав и разстроен.

— Кое?

— Талантът ми. Празен е. Не виждам абсолютно нищо. Не усещам и една вибрация. Това, което се случи тук, е изгорило моята дарба.

Глава 19

Една седмица след завръщането си в Сикуюнс Спрингс Верити изпадна в дълбоко отчаяние. Връзката ѝ с Джонас бе направила остър завой и въпросът за женитбата им не бе повдигнат повече. Плановете за бъдещето на бебето им бяха приключили. Любовните им игри не бяха вече същите. Не че Джонас не я докосваше в леглото — напротив — беше започнал да я люби с някаква отчаяна ярост, сякаш се опитваше да докаже нещо.

Верити се досещаше, че всичко това е заради загубата на психометричната му способност — нещо, което се беше оказало голям удар за него. Тя се опита да се преструва, че всичко е постарому, и че дарбата му скоро ще се възвърне, но Джонас си беше втълпил, че е изчезнала завинаги. Верити с тревога се питаше, кой от двамата е прав, и ако талантът му наистина го беше напуснал, какво щеше да стане с нея.

Безпокойството ѝ започна да расте заедно със стената от мълчание, с която Джонас започна да се обгражда. Успокояваше я отчасти мисълта, че той вероятно се намираше в своего рода траур, който все някога щеше да приключи. Макар че дарбата му бе тежала като проклятие върху целия му живот, тя си оставаше неделима част от него и изчезването ѝ беше равносилно на загубването на ръка, крак или на някое от петте сетива.

Верити се отнасяше много внимателно е него. Дори не го накара да довърши доклада за Уоруик и не започна да го убеждава, че трябва да напише още статии за някое академично издание. От време на време погребваше по някое свое голямо намерение, като например да го склони да направи фундаментално изследване върху оръжията на Ренесанса за „Нешънъл Джиографик“. Още по-малко очакваше, че той ще започне отново консултантска работа.

Но колкото по-толерантна ставаше, толкова повече се отдръпваше Джонас. Усещаше, че той се завърта в спирала от страхове, и с всяко слизане по-надолу те ставаха все по-големи. Беше убедена, че ще я напусне, и този път завинаги.

Обзеха я мрачни опасения, че Джонас вече не се нуждае от нея, както преди, че вече не е неговата спасителна котва, а е просто една любовница, майка на детето, което той никога не би пожелал.

За нещастие, всичко това ѝ се стовари по средата на зимата, когато в ресторантчето „Ноу Бул“ рядко идваха клиенти, и Верити имаше предостатъчно време за размисли.

В края на седмицата Лаура Трисуалд я попита кога ще бъде сватбата. Бяха се излегли в един от минералните басейни и се наслаждаваха на водните ласки.

— Не знам дали изобщо ще има сватба... — рече тихо Верити.

— Искаш да кажеш, че не сте обсъждали този въпрос? — Лаура повдигна учудено вежди. — Мислех, че като се върнете от ваканцията на север, всичко ще е готово.

— Така ми се струваше...

Лаура се наведе към нея със загрижено изражение.

— Да не би да намекваш, че Джонас не иска да се ожени? Че не иска бебето?

— Нямам представа какво иска Джонас — отвърна Верити и се изправи, за да вземе хавлията си. — А не съм сигурна и за себе си.

— Не мога да повярвам. Бях убедена, че между вас всичко върви великолепно.

— Мъжете стават много сложни, когато им се даде малко аванс — тросна се Верити. — Поне Джонас става такъв.

Тя се обърна бързо, преди Лаура да забележи сълзите в очите ѝ, и забърза към съблекалнята. Нахлузи дънките и жълтата си памучна риза и се отправи към бара на курорта, където я очакваше Джонас. Той все още настояваше да я придружава в нощните ѝ бани и не я пускаше да се прибира сама по заледената пътека към бунгалото.

Видя го още с влизането си. Седеше на едно високо столче с присъщата си елегантност, допиваше уискито си и не беше сам.

— Татко! Ти си се върнал! — Верити се затича към баща си. — Кога пристигна?

Емерсън се извъртя и я сграбчи в мечешките си обятия.

— Преди около час. Намерих Джонас да скучае в бара и реших да му правя компания, докато ти се появиш.

— Той разказа ли ти новините?

— Какви новини?

Джонас застина на мястото си и ѝ хвърли пламнал поглед, но Верити не му обърна внимание.

— Бременна съм — каза сдържано тя и посрещна доволно радостния, изблик на баща си.

Емерсън Еймс извика едно мощно „яху-у-у“, вдигна я и я завъртя лудешки. Двама от клиентите наблизко се отдръпнаха незабавно на безопасно разстояние.

— Ти си бременна?! Аз ще имам внуче?! Господ да те благослови, мое мило червенокосо момиче! Защо се бави толкова време? Яху-у-у! Я ми налей едно голямо, Клемент! По дяволите, налей на всички в заведението. — Еймс се обърна към рехавата компания в бара. — Аз черпя, момчета. Пийте за мое здраве, ще ставам дядо!

Наоколо се разнесоха аплодисменти и одобрителен смях. Емерсън прегърна дъщеря си през рамото с голямата си ръка и я притисна към себе си, усмихвайки се широко на Джонас.

— Е, кога е сватбата? Ще трябва да си купя нов костюм.

Джонас се извърна полуоблегнат на барплота и се втренчи във Верити е присвити очи.

— Кой е казал, че ще се женим?

Само за секунди еуфорията на Емерсън се превърна в буреносно напрежение и той пусна Верити.

— Какво, по дяволите, говориш?! Верити казва, че е бременна. Още ли не ти е дошло на ум, да ѝ предложиш брак, копеле такова?!

В заведението настана тягостна тишина. Барманът Клемент въздъхна тежко. Верити не смееше да шавне.

Джонас се изправи демонстративно бавно. Втъкна палци в колана си и отпрати навъсен поглед към Емерсън.

— Не позна, Еймс. Вече направих предложение на твоята дъщеря. И от доста време я убеждавам да се съгласи, но нещата се промениха. Ако искаш да

знаеш кога ще бъде сватбата, попитай Верити. Останах с впечатлението, че тя има други намерения.

Верити зяпна от удивление.

— Джонас! Как можа да го измислиш?!

— Това е доста тъп въпрос. Какво друго можех да си мисля през последната седмица? Ти си по-непроницаема и странна сега, отколкото, когато се колебаеше, дали да ми кажеш за бебето!

— Държала съм се странно? По-голяма глупост не съм чувала скоро! Ти беше този, който се държи странно. Даде ми съвсем ясно да разбере, че повече не се интересува по въпроса за женитбата.

Емерсън пристъпи застрашително напред.

— Какво става тук? Какво ви има и на двамата?!

— Емерсън, не се меси! — предупреди го свирепо Джонас — Това е между мен и Верити!

— Е, няма що, избрали сте най-подходящото място да си решите личните проблеми — изрева в отговор Емерсън.

— Да, прав си. Хайде, Верити, нека се измитаме оттук!

Джонас хвана Верити за лакътя и я повлече към изхода.

— Ох, пусни ме, дявол да те вземе! Не съм длъжна да понасям първобитните ти обноски. Бременна съм и заслужавам малко уважение!

— А аз заслужавам малко честно отношение — изръмжа той, издърпвайки я през вратата. — До гуша ми дойде от сладникавото ти внимание и тактичност напоследък. Ако си си наумила нещо, можеш да ми го кажеш направо. Не е нужно да вървиш на пръсти около мен, само защото не съм...

— Само защото не си какво? — предизвика го Верити.

Джонас се спря и се обърна рязко.

— Само защото не съм онзи, който бях преди, по дяволите!

Верити не откъсваше удивените си очи от него.

— Не си мъжът, който беше? О, моят Джонас. О, Джонас! — Тя се опита да прикрие смеха си с длан, но той избликваше в очите ѝ. — Не си мъжът, който беше? Джонас, това е много забавно. Казваш го, сякаш си бил кастриран, или нещо подобно. Не си мъжът, който си бил! Невероятно! Не мога да повярвам на ушите си. Цяла седмица затаявам дъх, ослушвайки се, кога ще ме напуснеш, а през това време ти си си мислел, че не искам да се омъжа за теб, защото вече не си мъжът, който си бил. Каква чудесна двойка глупаци сме, а!

— Защо да те напусна? — Джонас се взря в лицето ѝ, а после хвана раменете ѝ и я разтърси леко. — Кажи ми, Верити, защо съм щял да те напусна?!

— Защото повече не ти трябва — отвърна му, тя, станала изведнъж много сериозна. — Джонас, погледни на това от моя гледна точка. Дойде при мен, защото се нуждаеше от психическата ми помощ. Всеки път, когато ти задавах въпроса, дали ме обичаш или само ме използваш, ти се присмиваше на страховете ми. Казваше, че няма смисъл да разграничаваме двете връзки. Но сега едната от тях изчезна и аз нямам представа, дали другата е достатъчно силна, за да те задържи...

— Господи, изобщо не ми дойде наум! — Джонас я прегърна силно и зарови лице в косите ѝ. — Аз преживях същия ужас, но от своята гледна точка. Разчитах на психичната ни връзка да те задържа и се паникьосах, че когато тя не съществува повече, ти няма да се омъжиш за мен. А странното ти поведение през последната седмица съвсем ме отчая. Не можех да си обясня какво става. Откакто се върнахме от проклетия остров, ти не се заяде с мен нито веднъж.

Верити вдигна глава така рязко, че удари челото си в брадичката му. Очите ѝ блестяха от раздразнение и облекчение едновременно.

— Край на внимателното отношение! Опитах се да бъда нежна и да ти угаждам, но ти изглеждаше така, сякаш имаш да уреждаш нещо по-важно. Не знаех как ти се отразява загубата на твоята дарба и затова не исках да се заяждам с теб, но постепенно започнах да се вбесявам, Джонас.

— Скъпа, още щом спря да ми играеш по нервите, разбрах, че нещо не е наред — потърка брадичка си Джонас.

— А пък аз разбрах, че ще си имам истински неприятности, още щом спря да ме провокираш.

Той взе лицето ѝ в длани.

— Права си. Държахме се като пълни идиоти. И то не за първи път, и най-вероятно, не за последен. Но искам да ти се закълна, че те обичам с цялото си сърце. И това никога няма да се промени. Чувствата ми към теб не зависят от нашата психична връзка. Ако преди не бях сигурен в това, сега го научих по най-трудния начин. Бях ти казал, че не мога да разгранича двете връзки, но вече не е така. Даже изобщо не искам да минавам през оня ад отново.

Верити му се усмихна с цялата любов, която пазеше в сърцето си.

— Думите ти означават ли, че ще ме направиш почтена жена след всичко това?

Джонас също се усмихна.

— Разбира се. Само да се снабдим с пръстени и разрешително.

— И рокля — припомни му Верити. — Не забравяй роклята!

Той сведе поглед към нежната извивка на корема ѝ и забеляза, че най-горното копче на дънките ѝ е разкопчано. — Както вече ти казах, по-добре е да побързаме...

— Хей! — прогърмя гласът на Емерсън откъм вратата на бара. — Вие двамата, оправихте ли нещата? Господи, не е ли малко студено навън за една бременна дама?

Верити изохка от досада и зарови нос в якето на Джонас.

— Какво му става? Сигурно вече няма човек в курорта, който да не е разбрал какво правим! Това е доста неудобно.

Джонас прихна.

— Хич не ми пука! — Той се вгледа в бъдещия си тъст над червените ѝ къдрици. — Емерсън, стига си се пенил. Можеш да прибиращ меча си в ножницата.

— Радвам се да го чуя. Мислех, че вече сте кръстосали шпаги. Трябваше ви много малко, за да ги извадите.

— Хайде стига, Еймс. Верити и аз ще се оправим сами. Иди и пийни още едно. Минал си доста път.

— А вие къде отивате?

— Вкъщи.

Джонас хвана Верити за ръката и я поведе по пътеката, която се виеше между дърветата към бунгалото.

Емерсън ги изпрати с доволна усмивка. Щом се скриха от погледа му, той се завъртя кръгом и отново влезе в бара.

— Клемент, приятелю — извика на бармана, — правя официално съобщение. Дъщеря ми обяви, че ще се омъжи за Джонас! Извади от добрата водка, от руската!

— Не виждам разликата — отвърна Клемент с широка усмивка, — всички водки имат еднакъв вкус.

— Еднакъв е за този, който не разбира. — Емерсън се отпусна на един стол. — Повикай Грисуалдови и останалия персонал. Дойде време за разплата.

— Ако Джонас научи, че си се разиграл на комар в нощта на неговия годеж, жив ще те одере, Еймс.

Емерсън го погледна обидено.

— Само една приятелска игра, да си пробваме късмета, това е всичко.

— Предполагам, че следва играта, „познай кога ще дойде бебето“ — обади се Рик Грисуалд от вратата.

Емерсън просия.

— Страхотна идея! Как не се сетих по-рано?!

— Джонас...

— Какво има, любов моя?

Джонас пое с устни розовото връхче на гърдта ѝ го засмука нежно. Остана доволен от ентузиазма, с който реагира тялото на Верити. Бе решил да се любят цяла нощ, защото бяха изгубили една предълга седмица. Всъщност, бе я отнасял в леглото твърде често, но не беше успял да се отпусне и да се наслади докрай на любовната игра. И сега се бе гмурнал в удоволствието да държи в обятията си бъдещата си невеста, без да се притеснява, че тя ще го изрита.

— Трябваше да говорим за това, след като то се случи.

Верити то оттласна внимателно, потръпвайки от нежната му целувка в улейчето между гърдите ѝ.

— За какво?

— За преживяното в тайната стая. Сгрехихме, че не го обсъдихме.

Знаех, че загубата на таланта ти те потиска, но не исках да повдигам въпроса, преди да си готов. Очаквах ти сам да ми кажеш как се чувстваш.

— Страхувах се да засегна темата, защото не знаех как ще реагираш. — Джонас плъзна длан по бедрото ѝ. — Вече ти обясних. Ужасявах се при мисълта, че трябва да ти поискам извинение, задето те моля да обсъдим нашите взаимоотношения.

— Какво лошо има в това? Мисля, че трябва да дискутираме доста често.

Той вдигна глава и очите му блеснаха в полумрака.

— Тези разговори ме изнервят. Предпочитам да се любим.

— Е, видя докъде ни докараха твоите „предпочитания“ — смъмри го Верити. — Правихме любов съвсем нередко, но връзката се разпадна, защото ти не пожела да отвориш сърцето си и да ми кажеш какво те тревожи.

Джонас реши да опита едно бързо, унизително поемане на цялата отговорност за станалото, за да затвори приказливата ѝ уста.

— Вината беше изцяло моя. Трябваше да ти кажа какво ме мъчи, а аз оплетох конците. Съжалявам, скъпа.

Той прокара пръсти през мъхестото хълмче под корема ѝ и вдъхна женския, ѝ мирис.

— О, Джонас, вината не е само твоя — великодушно го зауспокоява Верити. — Зная, че загубата на дарбата ти е голяма травма за теб и се чудя как не си потънал в някаква депресия.

— Депресия — повтори разсеяно Джонас, съсредоточен напълно върху топлината и мекотата на нейното тяло.

В този момент единственото място, където искаше да потъне, беше влажната ѝ утроба. Искаше да се увери, че тя е само негова и да се отдаде на блажен покой.

— Но сега, когато всичко излезе наяве, ние можем да говорим свободно...

— Да. Ще трябва да го направим някога...

Джонас се наведе и целуна копринените рижи косъмчета, които прикриваха тайните на нейната женственост.

— А защо не сега?

— Сега? Не ми се струва, че това е добра идея.

Той плъзна пръсти между бедрата ѝ и затаи дъх, усещайки нарастващата си ерекция.

— Но моментът е идеален.

— Не, скъпа, не мисля, че е идеален. Имам нещо друго наум.

— Какво? — попита невинно Верити.

Джонас потри бавно клитора ѝ и шумно издиша.

— Познай...

Верити отвърна на провокиращата му ласка с чувствено извиване на ханша. Веждите ѝ се опнаха в гневна линия.

— Имаш предвид секс?!

— Най-последно се сети.

Джонас започна да гали набъбналата нежна плът между бедрата ѝ. Тя се овлажни още по-обилно и гъстият ѝ аромат го омая.

— Джонас, сексът не може да замени общуването.

Верити се задъха от неговата интимна милувка.

— Мисли за него като за безсловесен начин на общуване.

Той повтори ласката си, но този път с език.

— Струва ми се, че вече сме усъвършенствали тази форма на общуване — прошепна Верити. — Така че по-добре да поговорим. Джонас, съвсем сериозно, престани. Трябва да свикнем с обсъждането на проблемите, още когато възникнат.

— Верити — започна Джонас, полагайки героически усилия да запази самообладание, — има време за приказки, но има време и за любене — повярвай ми. А точно сега не е време за приказки!

— По дяволите, Джонас! Щом възнамеряваме да се женим, настоявам да се упражняваме в словесно общуване — отвърна тя и заби нокти в гърба му.

Джонас се надигна бавно и се вгледа в бъдещата си съпруга.

— Искаш да използваш устата си, за да ми кажеш нещо?

— Мисля, че така е най-добре — кимна сериозно Верити. — Най-малкото за момента. Не че не искам да се любим, но просто усещам, че трябва да се научим как да се отнасяме един към друг на словесно ниво.

Джонас бе осенен от идея.

— Добре. Щом толкова искаш да използваш устата си, хайде, направи го.

Той се облегна на възглавницата. После се пресегна, хвана я за косата и нежно, но и властно същевременно привлече лицето ѝ към пулсиращата си мъжественост.

— Джонас, не говорех за това и ти го знаеш много добре...

— Отвори си устата, скъпа, и ми покажи, че можеш да общуваш и така!

— Гадина! Ако не си забелязал, аз се опитвам да проведа един важен разговор.

Горещият ѝ дъх обля пениса му и Джонас си помисли, че ще експлодира точно в този миг.

— Нямам търпение да получа бисерите на женската ти мъдрост, който се въртят из устата ти, скъпа.

Той се тласна напред, точно когато Верити отвори уста, за да поднови лекцията си върху значението на словесното общуване.

— Е, така е по-добре... — въздъхна блажено Джонас при допира на меките ѝ устни, които с готовност се заключиха около него. — Много по-добре. Общуваш прекрасно с устата си, сладка моя...

Последната му трезва мисъл бе, че би могъл да живее и без онази част от себе си, която го свързваше с миналото, но не можеше да си представи, че някога ще изгуби Верити.

Тя беше неговото бъдеще.

— Верити...

— Да, Джонас? — измърка Верити сънливо и доволно.

— Доста се бях изплашил. Наистина. Сякаш част от мен беше изчезнала. Сякаш бях изгубил ръката си.

Тя се разбуди напълно и се заслуша внимателно в откровеното му признание.

— Знам, Джонас. Разбрах, че изпитваш нещо такова, но ти не казваше нищо. Не можех да измисля начин, как да те накарам да си признаеш.

— Не се решавах. Съзнанието ми свързваше загубата на психометричната ми дарба с възможността да загубя теб. Не можех да се справя с двете загуби. Но сега всичко се оправи.

Верити се усмихна с облекчение и се наведе, за да го целуне.

— Джонас, каквото и да загубиш, аз винаги ще те обичам!

— Знаеш ли какъв беше най-големият ми страх? Че ще те отмъкне някой като Оливър Крамп.

— Нямамо е никакъв смисъл да се тревожиш за това. Аз наистина го харесвам, но не го обичам.

Джонас се вгледа в нея с мрачни и напрегнати очи.

— Ти и Оливър намерихте нещо общо, така както ние с теб открихме какво ни свързва още от самото начало?

— Не — възрази решително Верити, — онова, което ни сближи с Оливър, нямаше нищо общо със случилото се между нас двамата. С него просто станахме приятели.

— А твоята способност да настройваш кристали!?

Тя се усмихна.

— Въпреки че я притежавам, тя не ме въввлече в нещо повече от приятелство с Оливър. Връзката, която установихме не беше... прелъстителна в смисъла, в който ти употребяваш тази дума. Не беше интимна. Нямах никакво усещане за емоционална близост. Трудно ми е да го обясня. Но беше различно, вярвай ми. Освен това, всичко свърши.

— Свърши ли? — озадачи се Джонас.

— Способността ми да използвам кристалите беше тясно свързана с твоя талант, а не с Оливър. Така че, откакто ти се събуди без твоята дарба, аз не усещам нищо.

— Вие двамата с Оливър накарахте кристалите да ме извадят от безсъзнанието, в което бях изпаднал след случая в тайната стая.

Верити поклати глава.

— Оливър го направи сам. Аз се погрижих да те викам непрестанно, докато ти не се събуди и не ми обърна внимание.

Джонас се усмихна лукаво.

— Чувах те как ме ругаеш и реших, че е време да се връщам. Имаш опасна уста, скъпа моя.

— Радвам се, че я оценяваш — изчурулика чаровно тя.

— Наистина я оценявам — увери я Джонас е доволно изражение и докосна устните ѝ с пръст. — Считам, че устата ти е много важна част от твоето тяло. Възнамерявам да я застраховам.

Глава 20

— Ще го нарекат Николас Емерсън Куоръл!

Коридорът на малкото родилно отделение на болницата в Сикуънс Спрингс проеца от гръмогласното съобщение на Емерсън. Ако в чакалнята все още имаше някой, който до този момент не беше разбрал, че Николас Емерсън Куоръл се е появил на бял свят, то той вече знаеше.

Верити лежеше в болничната стая и се усмихваше на малкото вързопче в ръцете си. Знаеше, че откакто беше влязла в родилното, баща ѝ неотлъчно беше дежурил.

Вдигна глава и погледна съпруга си. Джонас съсредоточено наблюдаваше как синът му бозае. В очите му от флорентинско злато се четеше бащинска гордост и мъжко удивление.

— Виж какви малки ръчички има!

— Мисля, че ще има твоите очи.

Джонас разцъфна в доволна усмивка.

— Така ли мислиш? Сестрата рече, че още е рано да се каже.

— Вярвай ми — увери го Верити. — Бих познала тези очи навсякъде.

Той засия още повече. Сияеше непрекъснато, макар че само преди няколко часа изобщо не му бе до смях, когато Верити му бе оповестила, че се започва точно по средата на вечерята в ресторантчето.

Бързо бе овладял ситуацията. Бе изгонил посетителите и бе наредил на Емерсън да докара джипа. В болницата бе провел кратък инструктаж на Верити, на лекарите и на медицинските сестри. Беше се подготвял дълго време преди голямото събитие и сега се бе развихрил.

Беше изчел всички книги за бременност и раждане, които бе успял да намери за последните няколко месеца. Беше следил стриктно вземането на витамини и точността на упражненията, които Верити трябваше да прави. Беше купил пелени и всякакви други бебешки атрибути. Заедно с Емерсън беше планирал образователната програма на детето, което един ден трябваше да шашне всеки средностатистически учител.

Считаше се за експерт по раждането до момента, в който Верити бе влязла в родилната зала, и бе чул ругатните ѝ. Тя бе скърцала със зъби и бе крещяла думи, които не беше чувал никога от нейните уста. Тогава именно беше осъзнал, че Верити не е под негов контрол. Бе компенсирал загубата на тази власт с даването на още повече команди и толкова силно бе стискал ръката ѝ, че се беше уплашил да не я счупи.

И Верити се бе вкопчила отчаяно в него. Ноктите ѝ бяха оставили дълбоки следи по дланта му.

В крайна сметка битката бе спечелена. Николас Емерсън Куоръл се бе появил на белия свят с оглушителен писък, който беше принудил Джонас да признае, че що се отнася до гръмогласието му, заслугата е изцяло на майката.

— Татко още ли прави шоу в чакалнята? — попита Верити.

— Може и така да се каже. Купил е каса бира за персонала — отвърна Джонас и се наведе, за да разгледа отблизо своя син. — Сигурна ли си, че всичко е наред, скъпа?

— Чувствам се добре, макар че съм малко изморена.

— Не мога да повярвам. Ние си имаме бебе! Истинско бебе!

— Да, така е — усмихна се Верити.

Припомни си с удоволствие последните пет месеца. През тях се бе уверила, че емоционалната основа на взаимоотношенията ѝ с Джонас е истинска, а не само някакъв страничен продукт на психична връзка.

Вратата на болничната стая се отвори с трясък, точно когато Джонас се наведе да остави сина си в кошчето. На прага застана Емерсън, скрит зад букет цветя и някакви пакети.

— Вижте донесох подаръците и пощата. Как е малкият Николас Емерсън?

— Спи — отвърна Джонас. — По-тихо!

— Трябва да свиква с устатата на майка си, с гръмогласния си дядо и с баща, който се разкарва с нож в ръка. Това е за теб, Джонас. Писмо от някакво списание. Прилича на чек.

— Чудесно! — възкликна Верити. — Казах ти, че ще харесат статията ти върху приноса на Дъгби Хейзълхърст към науката за Ренесанса.

Джонас вдигна умоляващ поглед към тавана.

— Господи, боже мой! Няма да ме остави на мира, докато не напиша следващата статия — оплака се той, но разкъса плика е доволна усмивка.

Верити знаеше откъде идва радостта му. През последните месеци Джонас се надяваше, че изчезването на дарбата му не бе предизвикало изтриване на знанията му по история, и нещата, които беше научил в университета и в коридора на миналото, са си само негови.

— И някои подаръци за бебето — продължи Емерсън, като оставяше разноцветни пакети на леглото. — Хлапето наистина си живее живота. Това е от Лаура и Рик, това от Крамп, а това — от Лехи.

Верити издърпа панделките и нетърпеливо разкъса опаковката на първия пакет. Грисуалдови бяха изпратили прекрасен жълт бебешки комплект. Тя го вдигна възбудено.

— Не е ли сладък? Много ще му отива!

— Ако питаш мен, малко ще му е голям — намеси се Джонас с преценяващ поглед.

— Не се притеснявай — успокои го Емерсън. — Бебетата растат бързо.

— А, Оливър? — Верити разтвори една бяла кутийка и извади къс аметистов кристал. — Прекрасен е!

— За какво му е това на детето? — учуди се Емерсън.

— Не е за него — обяви Верити, която вече беше прочела съпровождащата картичка. — А за мен, за да се възстановя по-бързо.

— Как, по дяволите, ще стане това с парче камък?

— Кой знае? — Джонас хвърли потайна усмивка към Верити. — Поне няма да ѝ навреди.

— Нека да видим какво е изпратил Лехи — предложи с надежда Емерсън.

Верити разкъса послушно и последния пакет. Когато повдигна капака на дългата кутия, очите ѝ се разшириха от удивление. Вътре имаше кама с дръжка от скъпоценни камъни.

— Лехи има много странни разбирания за бебешките подаръци!

Емерсън прихна и се приближи да я разгледа.

— Сигурно си мисли, че хлапето ще върви по стъпките на баща си. Обаче камата е страхотна, нали? Виж тази дръжка! Доколкото познавам Лехи, камъните са истински. Джонас, погледни и ти.

Джонас се намръщи и се взря в камата.

— Изглежда оригинална. Шестнайсети век, Италия.

— Вероятно е от неговата колекция — предположи Емерсън.

Джонас посегна към кутията. Пръстите му се обвиха около хладното оръжие.

Верити остана без дъх от шеметното завъртане на стаята.

— Джонас!...

— Тук съм, скъпа.

Тя се озърна, търсейки го в психичния коридор. Джонас ѝ се усмихна от другата страна на мистериозния тунел. Очите му блестяха. Държеше камата.

— _Той_ се върна... — прошепна Верити.

— Силен както винаги — отвърна Джонас със смях на безкрайно облекчение. — Предполагам, че му е трябвало малко време, за да се съвземе.

Той подхвърли камата във въздуха и скъпоценните камъни проблеснаха. Коридорът се разлюля и изчезна.

Джонас улови острието с неизменната си грация и го остави бързо в кутията.

— Хей, добре ли сте? — попита Емерсън. — Изглеждахте доста странно.

— Всичко е наред — успокои го Джонас и се наведе да целуне жена си. — Нали, скъпа моя?

— Идеално е — потвърди Верити с ослепителна усмивка, която засенчи блясъка на кристалите и диамантите около нея и засия като златото в очите на нейния съпруг...

Свалено от www.readbg.com

Издание: Джейн Ан Кренц. Дар от огън

ИК „Слово“, Велико Търново, 1989

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-402-8